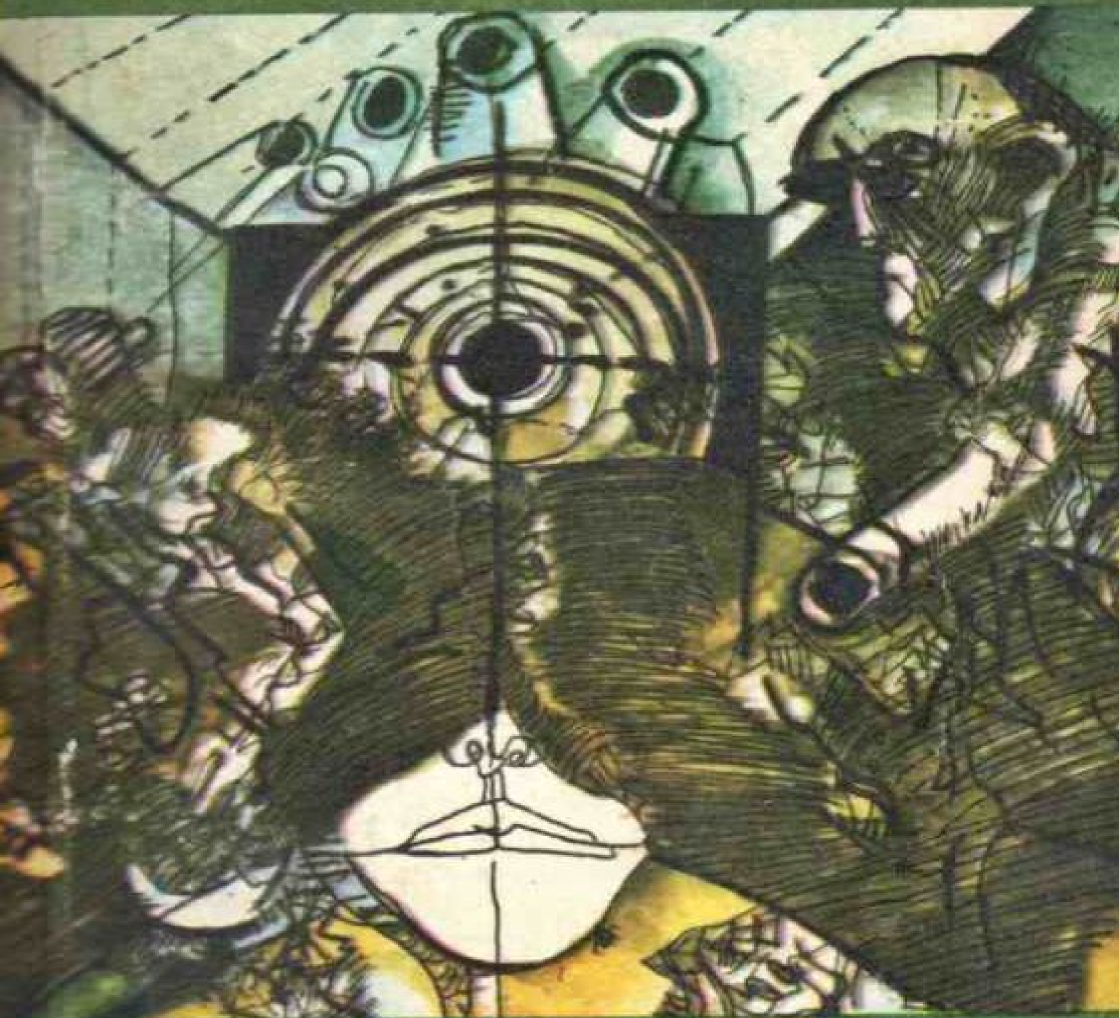
HERNÁDI GYULA

FORTĂREAȚA

CG

Colecția GLOBUS / Editura Univers

Hernádi Gyula

Fortăreaţa

Hernádi Gyula

Fortăreaţa

Traducere de Georgeta Hajdu-Goiciu

Editura Univers
1975

Colecţia Globus, Bucureşti 1980
Coperta de Ion State şi Maria Dimulescu
Versiune ebook: [1.0.]

CUVÂNT ÎNAINTE

PARABOLA pseudo-fantastică a lui Gyula Hernády este, evident, un protest patetic împotriva războiului, împotriva acelora care glorifică şi aureolează conflagraţiile. Sunt nu puţine, precum prea bine se ştie, acele forţe care îşi mizează perpetuarea existenţei lor pe puterea armelor. Ajunge doar să ne gândim la înverşunata cursă a înarmărilor, a cărei continuă escaladare periclitează securitatea întregii omeniri. Contrar experienţei unanime, după două războaie mondiale, după Hiroşima, se găsesc pe mapamond chiar şi capete înfierbântate care teoretizează necesitatea conflictelor armate, propunând în mod aberant războiul ca o soluţie a problemelor omenirii contemporane.

Iată de ce această parabolă antirăzboinică este doar pseudo-fantastică. E adevărat, degeaba vom căuta corespondentul în realitate al întreprinderii doamnei Nicharchos, societatea pe acţiuni a jocului de-a războiul, aşişderea pe acei jucători care se lansează într-o aventură cu moartea, pentru care sunt gata să plătească o sumă considerabilă drept taxă de participare. Şi totuşi aceste elemente fantastice, împreună cu tot angrenajul militar propice de a produce un război miniatural, se grefează pe realitatea mai complexă a spiritului şi practicii unor existente cercuri şi forţe agresive, provocatori ai unor binecunoscute războaie, care chiar dacă sunt numite locale, nu diminuează

cu nimic pericolul care constă în faptul, că în condițiile situației mondiale prezente, orice conflict armat, cât de local, poate să se transforme într-o conflagrație mondială.

Totuşi, doamna Nicharchos nu este un simbol. În figura ei acest spirit se transformă într-o idee mercantilă, idee fantastică, dar virtual posibilă prin puterea de parabolă pe care i-o conferă autorul. Astfel, nici jucătorii de-a războiul nu sunt simple plăsmuiri, ci încarnări parabolice ale dezabuzării, ale plictisului modern, ale amatorilor de senzații tari, ale disperării prefabricate, care deschide pofte haotice şi morbide – fenomene care bântuie aievea conştiințe contemporane.

Elementul direct realist din roman constituie grupul mercenarilor. Pigmentarea concretă a biografiei lor implică în lumea romanului capitolele de groază ale istoriei contemporane, comerțul cu moartea practicat de antreprenori şi executori în Africa sau Asia. Cinismul, dezumanizarea, profesionismul pragmatic şi totuşi fudul de bravadele săvârşite nu sunt exponate de autor ca simple monstruozități, el surprinde în apariția lor una din marile pericole existențiale – înstrăinarea totală a omului de sine însuşi.

Tradiția protestului antirăzboinic este multimilenar în literatura universală. Gyula Hernády adaugă un capitol nou la această veche şi nobilă construcție umanistă, depistând psihologia belicismului la acest sfârşit de veac. Autorul (n. 1926) este de altfel un talent remarcabil al literaturii ungare contemporane, romancier, nuvelist, dramaturg, eseist pasionat în implicații sociologice, autorul multor scenarii de film transpuse pe ecran de regizorul Miklos Iancso.

SZÁSZ JÁNOS

1

DE PODUL ce duce la muntele Metarkos se apropie un Porsche 907 bleumarin. Încetineşte, apoi se opreşte lângă pod, la marginea drumului de beton ce atinge pădurea. În faţă stau doi bărbaţi. Cel de la volan se reazemă cu spatele de scaunul îmbrăcat în piele de căprioară. Se întoarce spre vecinul său:

— După munte, cred... începe el încet.

— Scot harta să ne uităm.

— Nu e nevoie. E o coloană de argint în centrul oraşului.

— Nu înţeleg.

— O statuie.

— Ce statuie?

— Pe aici sunt mulţi crescători de cai, ei au făcut-o, pentru cai.

— Zău? Ai mai fost pe aici?

— Nu mai repet. Ţi-am povestit aseară.

— Nu-mi amintesc, eram beat.

— N-ai pierdui nimic. Îmi ştii numele?

— Nu.

— Totuşi, te-ai aşezat lângă mine.

— De ce nu m-aş fi aşezat? Conduci bine.

— Aş putea să te omor.

— Sunt mai puternic decât tine.

— Ai pistol?

— Da. Trei.
— Eu patru.
— Prea multe.
— De ce, tu cum te foloseşti de al treilea?
— Nicicum, simultan mă ocup doar de două.
— Ce tip?
— Două *Walther* şi un *browning*. Tu îmi ştii numele?
— Eşti Franz Kolhaus. De altfel, când ne-am recomandat erai încă treaz.
— As putea şi eu să-ti ghicesc numele.
— Cum?
— Aş putea să citez dintr-o anumită carte, răspunse Kolhaus.
— Citează.
— Niciodată nu poți fi absolut sigur dacă ai în față un duşman sau doar un refugiat care s-a întors să-şi ia peria de dinți sau ceva asemănător. Toate acestea nu le putem şti, de aceea, în orice caz, îl lichidăm pur şi simplu.
— Ai o memorie bună.
— Mai e ceva, dacă te interesează, zice Kolhaus.
— Spune.
— Interogăm un oarecare. Dacă vrem să-i luăm cuiva un interogatoriu, trebuie să-l batem, altfel nu ne spune nimic esențial. Iar după ce ne-a spus, atunci – întrucât e un răsculat, iar răsculatul este o ființă dinafara legii – îl omorâm. Asta este ceva cu totul natural. În împrejurări normale nu luăm prizonieri, dar dacă se întâmplă totuşi, atunci îi mutilăm. Începem cu piciorul drept, continuăm apoi cu stângul.
— Deci n-ai fost chiar atât de beat?
— Aşa se pare.
— Ştii şi că după muntele ăsta este Kortena?
— Ştiu, răspunde Kolhaus.
— Şi ai conspirat ca să-mi demonstrezi mie cât eşti tu de util?
— Poate.
— Dacă-mi ştii numele, ai putea să mai ştii şi că eu cunosc pe toată lumea.

— Pe toată lumea? întrebă Kolhaus.
— În comandoul 43 au fost doi americani, Kower şi Ziegler.
— Eşti chiar atât de informat?
— Ciombe, când şi-a numit comandantul, s-a sfătuit cu mine.
— Tu m-ai propus? întreabă Kolhaus.
— Da.
— De ce?
— Mi-a plăcut afacerea voastră cu filmatul.
— Care din ele?
— Au fost mai multe?
— Am filmat destul de mult, răspunde Kolhaus.
— Cea în care aţi împuşcat prizonierul chiar în faţa obiectivului.
— Eu n-am fost acolo atunci, răspunde Kolhaus.
— Nu fă pe modestul.
— Zău, chiar în ziua aceea a trebuit să plec la Sala.
— Atunci cine a făcut-o?
— Nu ştiu. Cînd au început să scrie despre asta, am încercat să reconstitui, dar nimeni n-a vrut să-mi spună nimic. Ştiu cum lucrează Jakoro, e regizor bun, poate i-o fi zis cuiva acolo: „Hei, auziţi, e aici un om pe care vor să-l împuşte, puneţi-l puţin mai la stânga, e mai mult soare”. Aşa s-o fi întâmplat.
— Am crezut că eşti şi tu implicat.
— Au fost atacuri împotriva mea, eram comandantul. Dar am avut şi eu destule aventuri cu filmatul.
— Ce ai făcut?
— Cînd am intrat într-un sat, i-am căutat pe şeful tribului şi pe cea mai frumoasă dintre nevestele lui şi i-am pus să-i joace pe Napoleon şi Iosefina. I-am acoperit cu mantii, le-am aşezat pe cap coroane, am adunat toţi oamenii în piaţă. Iosefina, în văzul tuturor l-a dezbrăcat complet pe Napoleon, apoi l-a biciuit. Am filmat totul, am făcut fotografii pe care le-am agăţat de un stâlp în piaţă, spunându-le că cine îndrăzneşte să le scoată, moare. Cînd am revenit, în fiecare sat am găsit un şef de trib nou. I-am întrebat unde sunt

Napoleonii, ne-au răspuns că nu ştiu. Fotografiile au rămas acolo, pe stâlpi...

— Spiritual. Evident, se ascunseseră.

— Nu, au fost omorâți, spune Kolhaus.

— De unde ştii?

— Am examinat fotografiile, aveau capetele străpunse.

— În fotografii?

— Da.

— I-ați găsit?

— Destul de greu, dar până la urmă devenisem foarte curios; am bătut câțiva copii, ne-au spus că femeia şi şeful de trib au fost executați în fața fotografiilor, le-au străpuns capul. Din pielea lor au făcut bice cu care, de atunci, bărbații îşi biciuiesc femeile. De două ori pe săptămână sunt bătute pe rând, toate. Şeful tribului începe, ceilalți continuă, ierarhic. O să vezi, peste zece ani vor începe să divinizeze treaba asta. Le-am creat o mitologie. Savanții vor explica frumos de ce şi cum, iar eu voi crăpa de râs.

— Sau vei dezlega enigma.

— Chiar, ideea nu-i rea. Doar datele trebuiesc puțin aduse înapoi. Să zicem 1875, spune Kolhaus zâmbind.

— Atunci încă nu exista fotografia.

— Ba da! Timpul de expunere era ceva mai mare, în schimb era considerată o minune.

— Ştii că şi păsările au o mitologie?

— Nu te prosti!

— Zău. La Johannesburg am auzit. M-am dus la fața locului, am făcut cercetări. Nimeni nu vrea să creadă, tot timpul port cu mine reportajul. Poftim, e aici. Ți-l citesc, vrei?

— Citeşte.

— Titlul e „Psihologie”. Eşti atent?

— Dă-i drumul, râse Kolhaus.

— De paşti, la F., a fost inaugurată autostrada din Dorkrad, cea mai modernă din Uniunea Sud-africană, ba chiar de pe întregul continent. Şeful guvernului i-a decorat pe constructori apoi, urcându-se în maşină, a parcurs distanța de 2 kilometri a drumului de lângă coastă în două ore. Pe banda lată ce mărginea şoseaua, rezervată pietonilor,

cetățenii sărbătoreau, ovaționau, acopereau cu flori maşina şi pe primul ministru. Dinspre mare adia uşor briza, mişcând panglicile din părul fetelor, sutanele preoților de la țară. Serbarea s-a terminat, banda rezervată pietonilor a rămas pustie. Automobilele treceau ca nişte bolizi printre stâlpii indicatori din material plastic, aliniați pe ambele laturi ale autostrăzii.

În zorii zilei de 23 august, în preajma kilometrului 63, în iarba de lângă trecerea pietonilor, s-a găsit un automobil răsturnat. Maşina era în întregime zdrobită, cei patru pasageri – morți. Ancheta a ajuns la un punct mort, organele poliției au încheiat procesul verbal cu mențiunea că accidentul s-ar fi datorat unei inexplicabile pierderi a cunoştinței celui de la volan. În zorii zilei următoare au fost găsite două maşini zdrobite, la 400 de metri de kilometrul 63, respectiv la 35 de metri de marginea şoselei. Doar un singur pasager, o fată tânără mai era în viață. Zicea că n-a simțit nimic, că într-o fracțiune de secundă a încetat totul, în preajma, înlăuntrul ei, şi şi-a revenit abia în patul de la spital.

Poliția a examinat locul accidentului, constatând că ambele maşini s-au învârtit întâi în jurul propriei lor axe, au fost catapultate, au recăzut apoi pe beton, patinând probabil pe uleiul scurs de la alte automobile, cu toate că în zonă s-au găsit foarte puține urme de ulei.

La 25 august, patrula a găsit din nou, pe lângă kilometrul 63, o maşină răsturnată, sfărâmată. Doi dintre pasagerii ei nu mai aveau nevoie de ajutor.

Acum s-au apucat mai serios de cercetări. Au parcurs porțiunea critică, examinând fiecare metru pătrat. Au băgat de seamă că pe asfalt, pe alocuri, erau împrăştiate scoici goale, sfărâmate. Roțile maşinilor accidentate au fost trimise spre cercetare la laborator; specialiştii au constatat categoric că pe cauciucuri sunt urme de scoici fărâmițate, maşinile patinând pe aceste scoici. La cele două capete ale porțiunii primejdioase s-au pus tabele indicatoare: „Viteză redusă”, la fața locului au lăsat un detectiv tânăr să observe cine pune scoici pe şosea. Bănuiți erau copiii. După amiază nu s-a

petrecut nimic. Noaptea, culcat în iarbă, detectivul pândea. Dinspre mare se auzeau neobişnuit de puternice strigăte de păsări, conuri largi de lumină se apropiau de el din farurile maşinilor care se depărtau apoi cu viteză.

Brusc, dinspre şosea s-a auzit o plesnitură puternică. Încet şi prudent, detectivul s-a târât în direcţia sunetului, s-a întins din nou la marginea şoselei, ascultând. Se auzeau, din ce în ce mai tare, plesnituri, fâlfâit de aripi, strigăte de pescăruşi, apoi din nou fâlfâit de aripi. Detectivul s-a târât încet până la marginea şoselei. Asfaltul era plin de cochilii goale de scoici, strălucitoare. A rupt câteva crengi, măturând din drum rămăşiţele alunecoase. Dimineaţa a sosit ofiţerul de serviciu: detectivul i-a relatat observaţiile sale nocturne. „Domnule inspector, cochiliile sunt aduse de pescăruşi. Le aduc în cioc, le dau drumul de sus pe beton, cochiliile se sparg, ei înghit carnea din ele, restul rămâne aici. Şi-au dat seama că fâşia aceasta e cea mai apropiată de mare, este drumul cel mai scurt. Azi-noapte deja erau multe cochilii, mâine vor fi şi mai multe.” „N-aş fi crezut că pescăruşul e o pasăre inteligentă”, spuse ofiţerul. „Toate animalele sunt inteligente!” „Dar chiar în asemenea măsură?” „Drumul este alb, se vede de departe.” „Chiar şi atunci!” „Ar trebui luate măsuri.” „Da, voi raporta”, a zis ofiţerul.

Au fost chemaţi la faţa locului specialişti, oameni ce se ocupau de psihologia animală. A treia zi a sosit, la kilometrul 63 un tânăr elegant, cu faţa serioasă, însoţit de doi muncitori. Tânărul şi-a scos haina, a luat din servietă o cretă lungă, albă, a îngenuncheat pe şosea şi, încet, măsurând, a desenat în jurul său un pescăruş enorm, de 10 metri. Aripile păsării ajungeau până la iarbă. Primul pescăruş l-a desenat la km 63, restul de douăzeci şi patru i-a presărat de-a lungul zonei primejdioase pe lângă ţărm. Cei doi muncitori au turnat în găleţi praf de vopsea albă, au dizolvat-o, apoi au trasat cu pensula o dungă lată, albă, pe conturul cretei. Seara, desenele au început să strălucească, păsările fosforescente se zăreau de departe. Timp de o săptămână, totul a decurs normal, maşinile nu mai patinau, pescăruşii nu s-au mai arătat.

Pe 10 septembrie noaptea, ajungând în preajma renumitelor păsări fosforescente, avocatul Konden a micşorat viteza. Mergea încet. La primul desen maşina s-a hurducat puternic. Konden a oprit, şi-a luat lanterna, s-a întors la desen. Între aripile fosforescente, strânşi unii într-alții, pescăruşi morți zăceau de-a curmezişul şoselei. Konden s-a speriat, a alergat înapoi la maşină, a pornit mai departe. Maşina s-a răsucit, s-a hurducat peste fiecare din cele douăzeci şi patru de păsări luminoase. A doua zi au sosit muncitorii de la întreținere, au adunat sutele de păsări moarte, le-au îngropat pe țărmul mării. Toată noaptea de 11 septembrie, poliția a ținut sub observație zona din jurul kilometrului 63. Nu s-a auzit nimic, nu s-a întâmplat nimic. Pe 12 septembrie, pescăruşii fosforescenți au fost îndepărtați, şoseaua a fost spălată.

De atunci, pe autostrada din Dorkrad n-au mai fost obstacole în calea circulației, nu se mai văd pe-acolo pescăruşi: totuşi, la kilometrul 63, automobiliştii părăsesc autostrada şi preferă să parcurgă cei 2 kilometri de drum pe țărm, mergând prin podişul bolovănos, plin de iarbă, şi reintră pe asfalt doar când ajung la movile. Ce părere ai, asta e povestea....

— Tâmpenii, sunt nişte mincinoşi, zise Kolhaus.

— Nu-i adevărat. Am stat de vorbă cu oameni care au văzut.

— Şi cât le-ai plătit?

— Tu chiar nu crezi?

— Nu. Păsările zboară, pe urmă ori se prăbuşesc, ori nu. Poate s-au lovit de un avion.

— Toate ziarele vorbeau de asta.

— Vrei acum să-ți explic tocmai ție ce înseamnă dacă ziarele sunt pline de o istorie oarecare?

— Dar de ce nu crezi?

— Am douăzeci de asemenea istorioare, dar încă nu m-am gândit să le cred, zise Kolhaus zâmbind.

— O asemenea istorie nu ai.

— N-am vrut să mă apuc de povestit, dar cu îngâmfarea asta a ta, mă sileşti. Port şi eu la mine reportaje, pot să-ți citesc unul, dacă vrei.

— Nu te mai prosti, chiar ai?

Kolhaus ridică servieta de lângă scaun, scoate din ea o mapă, răsfoieşte nişte tăieturi din ziare, alege una, începe să citească: „Numele arhipelagului Midon, aproape pierdut în marea de apă a Pacificului, apare rar în presă. În timpul celui de-al doilea război mondial, în preajma arhipelagului s-a dat o mare bătălie navală, între flota americană şi cea japoneză, luptă din care prima a ieşit substanțial împuținată. Ultima oară am avut ocazia să citim despre Midon în ziua când cabina spațială a lui Gordon Cooper a amerizat în apropierea arhipelagului. Însă el îşi datorează faima şi altor împrejurări. Începând din 1945, marina militară americană şi-a creat în această regiune o puternică bază militară. De câțiva ani, existența acestei baze, construită cu mari investiții, a devenit deosebit de problematică. Ce o amenință? În mod excepțional, nu protestul elementar al indigenilor, deoarece insulele Midon erau inițial nelocuite, în afara soldaților americani nici azi nu se află pe aici nimeni. De astă dată, marina militară americană a dat de bucluc datorită păsărilor. Spre ghinionul americanilor, de cine ştie câte secole, o specie de albatroşi şi-a ales ca bază aceleaşi insule aride, şi aceşti „băştinaşi” au ajuns ca, în ciuda blândeții lor, să pericliteze serios baza. Numărul lor e evaluat la circa treizeci de mii şi nu o dată au paralizat traficul aeroporturilor. Îşi clădesc cuiburile în hangare, în magaziile de muniții, deasupra containerelor cu petrol, ba chiar şi pe tunurile antiaeriene. Pentru albatroşi, decolarea şi aterizarea avioanelor constituie un eveniment senzațional de primă mână, în cinstea căruia îşi iau zborul în stoluri, spre cer. Asta însă, mai cu seamă în cazul avioanelor cu reacție, înseamnă o serioasă primejdie, care până acum a fost cauza mai multor nenorociri.

La început, comandamentul, a experimentat sperietorile. Soldații plictisiți şi plini de imaginație, au fabricat asemenea momâi, încât la vederea lor până şi Frankenstein ar fi murit

de spaimă. La albatroşi în schimb rezultatul a fost cu atât mai dezolant. Se adunau entuziasmați în jurul momâilor, iar când au constatat că paiele şi textilele din alcătuirea lor pot fi folosite, le-au devastat pentru cuiburi.

Ofensiva a doua, constând din arderea cauciucului, a rămas de asemenea, ineficace. În timp ce oamenilor li se făcea rău din cauza duhorii insuportabile, albatroşii se odihneau liniştiți în cuiburi. Cele cinci minute de foc continuu, general, simultan al tuturor armelor din bază a avut un singur efect (întrucât albatroşii sunt nişte ființe foarte curioase): năvala tuturor păsărilor din insulele învecinate, venite la fața locului.

Difuzarea prin megafoane a sunetelor aparținând tuturor speciilor de animale şi păsări a avut un efect asemănător, albatroşii savurând vizibil larma infernală. Înaltul comandament a decis atunci mutarea forțată. Şase mii de albatroşi au fost transportați cu avionul, în colivii, parte în insulele Aleut, aflate la patru mii de kilometri depărtare, parte în Filipine, la zece mii de kilometri. Păsările, care aveau inele de recunoaştere la picioare, au început însă să se reîntoarcă peste o săptămână, iar după două luni au sosit şi deportații din Filipine, ba şi-au mai adus şi tovarăşi noi. Până la urmă s-a pronunțat şi ordinul necruțător: albatroşii trebuiesc exterminați. Cu greu au putut fi convinşi soldații ca, înarmați cu mari drugi de fier, să omoare păsările ce se odihneau liniştite în cuiburi. Iar albatroşii, de parcă ar fi priceput în sfârşit primejdia ce-i păştea, acum nu mai coborau, ci planau mereu deasupra insulei, periclitând astfel şi mai mult traficul aerian. Ce spui de povestirea mea?

— Nu mi se pare atât de palpitantă ca a mea.

— Nu ți-am spus încă sfârşitul, zise Kolhaus.

— Care e sfârşitul?

— Neputând lucra, americanii au fost siliți să lichideze baza. Au transportat totul, în timp ce păsările planau deasupra insulei. Baza nouă au construit-o la cinci mii de kilometri. Peste şase luni, călătorind pe mare în apropierea arhipelagului Midon, un maior curios să afle ce s-a întâmplat cu păsările, a debarcat. N-a găsit nici urmă de pasăre pe

insulă. Totul era pustiit, nici cuiburile nu şi le lăsaseră. Albatroşii au stat doar până ce au izgonit soldații şi aparatele lor. Nimeni nu ştie încotro s-au dus.

— Da, e interesant. După părerea ta, de ce au făcut-o?

— Întâmplarea. S-au plictisit să tot planeze, răspunde Kolhaus.

— Nu poate fi întâmplarea.

— Nu mă interesează păsările, am destule necazuri cu oamenii.

— Atunci de ce porți astea la tine?

— Am decupat tot felul de tâmpenii. Începând cu englezul mort care şi-a revenit în coşciug şi a început să cânte, până la amiralul francez care după război s-a dus la carmelite să se călugărească, drept penitență. Colecționez tâmpenii. Şi chestia asta cu păsările e o tâmpenie, de asta o păstrez. Probabil nici nu e adevărată. Ei, am avut o conversație plăcută aici, în fața podului, nu crezi că ar trebui să pornim? Nu ajungem nici până diseară.

— E aproape.

— Ai vorbit deja cu femeia? întrebă Kolhaus.

— Sigur că da, încă de la Atena.

— E bine tipa?

— Puțin cam bătrână, în jur de cincizeci, dar se ține bine.

— Ați vorbit despre bani?

— Mai ales.

— Şi care e situația? întrebă Kolhaus.

— Depinde câți ani de serviciu poate dovedi fiecare.

— Se include totul?

— Ce înțelegi prin „tot”? Se include ceea ce a fost după război.

— Eu de pildă am stat doi ani în Riad, ca instructor.

— Ştiu.

— De unde naiba?

— Eu am fost însărcinat cu organizarea, toate hârtiile candidaților sunt la mine. Acum, că ne-am împrietenit, pot să-ți spun, un detectiv particular, din Cairo scria despre tine că ai dus, din Congo la Riad, capete preparate, că ai făcut din ele lămpi şi atârnau acolo, la tine în cameră.

— Tâmpenie, eu n-am preparat nici un fel de capete. Ziariştii făceau pe nebunii acolo, în jurul nostru, şi locotenentul Moles a curăţat şi a spălat capetele câtorva morţi, după ce insectele şi viermii le roseseră, dar nu e adevărat că le-a preparat. Bineînţeles, pentru ziarişti era un spectacol nostim, l-au şi fotografiat între timp pe Moles. Dar n-au făcut fotografiile pentru că pe Moles l-ar fi interesat capetele, nu-l interesau deloc, ziariştii voiau să ia câte unul ca amintire. Locotenentul nu le-a preparat, le-a înmuiat doar în apă cu săpun şi le-a curăţat. Asta a fost tot. Cînd au revenit la popotă, au adus capetele trase în ţeapă, glumeau, râdeau. Un ziarist a venit la mine: „Poftim, căpitane Kolhaus, ţi-am adus şi dumitale unul!" Cu asta mi l-a întins, eu l-am pus pe un suport de flori şi acolo l-am lăsat. Mai târziu, Moles l-a ambalat în pătura albastră şi mi l-a pus în ladă. L-am lăsat acolo, nu l-am luat acasă. Vor să-mi pună în spinare toate tâmpeniile, căcăcioşii ăştia.

— N-are importanţă. Tipul nu ştia de ce i se cere raportul. Dacă nu afla nimic rău despre tine, nu era detectiv bun. Credea că ce a aflat e rău. Nu ştia că te cunosc încă din Congo, că îţi voi fi comandant şi că în ochii mei asta va trece drept laudă.

— Cum o cheamă pe femeie? întrebă Kolhaus.

— Mrs. Nicharchos. Pentru mine, Edit.

— Grecoaică?

— Grecoaică. Totul a pornit de la ideea ei. E deşteaptă.

— Dar banii?

— Ai citit „Mercenarul modern"?

— Toată lumea l-a citit.

— Atunci ţi-aminteşti tabelul referitor la salarii. Orizontal – anii de serviciu, vertical – gradele în aceşti ani.

— Nu-mi mai amintesc, câte grade sunt?

— Cinci. Soldat, fruntaş, sergent, căpitan, comandant. În mod excepţional există şi colonel de divizie, dar asta presupune o ţară mare.

— Comandantul răspunde de tot.

— Are salariu în înţelegere cu beneficiarul. Tu câţi ani de serviciu ai?

— Douăzeci şi trei. Îndată după septembrie 1945 am intrat în Legiune, de atunci muncesc neîntrerupt. Dacă-mi amintesc bine, contează şi gradul, aşa scrie în cartea ta, nu?

— Contează, dar n-are prea multă importanță. Nu vreau să te jignesc, dar într-un alt stat poți deveni general în câteva clipe...

— N-am profitat de asta: am rămas căpitan, ca şi în Congo. Acolo mi-am obținut gradul, zise Kolhaus.

— Vezi, asta-i mişto. Deci ai douăzeci şi trei de ani de serviciu. Te numesc căpitan, cu 3 000 de dolari pe lună. Ți-ajunge?

— Nici în Congo n-am avut mai mult, deşi munca a fost mai grea.

— Să nu crezi. Şi aici va fi destul de greu. Doar în aparență e mai uşor.

— Cum ai cunoscut-o pe tipă? întrebă Kolhaus.

— Eram acasă, la Karlstein, voiam să mă odihnesc puțin; mi-a scris că vrea să vorbească cu mine, să vin aici. Ne-am întâlnit la Atena.

— E de acord cu tarifele tale?

— Are bani. Îi investeşte în chestia asta pe care a scornit-o acum. Ea e directoarea.

— Tu cât primeşti?

— Eu voi fi comandantul.

— Cât?

— Eşti curios. Cine te-a învățat?

— Dacă nu vrei, nu-mi spui.

— Opt mii.

— Frumos, zise Kolhaus.

— Dar pentru banii ăştia trebuie să mă ocup şi de „tratamentul” cucoanei.

— Şi ce? Dacă oboseşti, o împărțim.

— În regulă, căpitane Kolhaus, cu toate că povestea ta cu păsările e un rahat.

— Eu cred că până şi tâmpenia asta cu albatroşii mei e mai reuşită decât chestia cu pescăruşii tăi sentimentali. Dar dacă mă enervezi, îți spun alta mai bună.

— Să auzim.

— N-ar trebui să pornim? întrebă Kolhaus.

— Ți-am spus că e aproape. Există un drum bun, prin pădure, cinșpe minute numai, vom întreba de el în oraş. Edit ne aşteaptă la patru, am ajuns mai repede.

— Ce politicos eşti!

— Cu femeile, întotdeauna.

— Am auzit de aventurile tale din Congo.

— Acolo era altceva, eram învingători, trebuiau înfricoşați. Am învățat multe de la colonelul Trinquier; el spunea în Alger: „O sută de călăi, şi țin sub teroare Parisul! Din partea mea puteți spune că sunt fascist, dar poporul trebuie învățat minte, să poată fi condus mai uşor. De altfel, scopul războiului modern e cucerirea populației, iar pentru asta, teroarea e cea mai bună armă!” Hai, spune odată povestea aia.

— De ce te interesează atât păsările? întrebă Kolhaus.

— Ai să râzi: fiindcă în vis sunt des pasăre.

— Ei şi?

— Nimic. Sunt pasăre. Habar n-am ce specie, dar am aripi şi plisc. Mâini n-am. Însă ciocul îl am puternic, pot prinde orice cu el. Pot chiar să şi scriu.

— Cum?

— Sunt mari întinderi de nămol uscat; pornesc de la margine, mă aplec şi scriu pe ele.

— Şi ce obişnuieşti să scrii? întrebă Kolhaus.

— De toate. Scrisori, acasă la mama, la vecini. Cântece din copilărie...

— Şi ce simți?

— Nimic. Ce simt şi acum. Dar spune odată povestea aia...

— E despre vulturi, zise Kolhaus zâmbind.

— Foarte bine. Zii...

— În India, un tânăr biochimist a observat că aceste păsări ştiu cine şi când va muri. Ştiu şi în deşert, când cineva se rătăceşte şi moare, ştiu şi în oraş. A observat că şi atunci când un condamnat la moarte, tânăr, sănătos, era dus la marginea oraşului, vulturii planau deja deasupra plutonului de execuție, ştiau că nenorocitul va muri curând. Întrucât savantul a moştenit nişte bani, s-a decis să dezlege

enigma. A înfiinţat o fermă, a cumpărat vreo două sute de vulturi şi a început experienţele. A descoperit că în creierul dihăniilor se găsesc unele substanţe chimice sintetizabile care, dintr-un motiv încă nelămurit, semnalează data morţii. A făcut experienţe timp de zece ani, a extras din creierul vulturilor substanţa activă, a introdus-o într-un mic aparat înzestrat cu indicatoare şi cadran şi a început să-şi verifice ipotezele. Aparatul marca, într-adevăr, momentul decesului. Omul nostru ieşea în oraş, se oprea lângă câte un necunoscut, scotea cutiuţa şi uitându-se pe cadran, afla data morţii respectivului. În mai multe rânduri urmărea concret confirmările, făcea cunoştinţă cu necunoscutul, îl observa, îi spunea când va muri. La început a fost luat în derâdere; mai apoi, când survenirǎ decesele prezise, îngroziţi, au apelat la medici şi la autorităţi. L-au internat într-un ospiciu. Şi acolo au făcut haz pe socoteala lui, până când, folosindu-se de aparat, i-a prorocit medicului şef că va muri peste şase luni, exact pe 8 august. Medicul a murit într-adevăr pe 8 august, iar pe el l-au azvârlit din ospiciu. A trăit în linişte un timp, apoi brusc a început să prevestească că lumea se va sfârşi în anul... Întrebat de unde ştie, a explicat că aparatul său nu arată nici o dată de deces următoare acestui an, că, atât copiii mici cât şi cei vârstnici, toţi vor muri cel mai târziu la 3 iunie anul x. Atât a tot prorocit nenorocirea, că la o întrunire i-au călcat în picioare aparatul şi l-au omorât în bătaie.

— De unde îl cunoşteai?

— În ’53 am fost în Pakistan, apoi am trecut prin Delhi, acolo ne-am cunoscut şi ne-am şi împrietenit.

— Ai văzut aparatul?

— Era ca un ceasornic pătrat, răspunse Kolhaus.

— Şi chiar putea să spună...

— Nu ştiu.

— Ţie ţi-a spus?

— Nu.

— De ce?

— Zicea că nu le spune celor pe care îi iubeşte. De altfel, dacă e adevărat că în 1980 e sfârşitul lumii, atunci nu prea mai sunt multe probleme. Mai avem maximum 11 ani.

— Prostii!
— Ai un fel de a gândi ciudat, Wagner; dacă crezi în pescăruşi, de ce să nu crezi şi în vulturi?
— Ai dreptate. Cred şi în vulturi.
— N-ar trebui să pornim? întrebă Kolhaus.
— Ba da, putem pleca. E două. În centru vom întreba de drumul cel scurt.
Wagner porni maşina şi în 8 secunde ajunse la o sută de kilometri pe oră. Podul se înclină iar satele ce se înălțau din coasta muntelui păreau a fi scândurile albe ale unui gard mobil.
Kortena are forma unui pătrat perfect. E mărginită de un zid scund de piatră, soarele striveşte de versantul muntelui umbra caselor cu acoperişurile plate.
Ajung în oraş, Wagner frână, maşina plutind leneşă pe străzile înguste. În colțul pieții sau oprit. În centrul ei, între două stânci, sculptate în formă de cai, se află un stâlp argintiu înalt de cinci metri, de vârful căruia atârnă un coşuleț cu o zăbală şi un pinten de argint sudate.
Wagner a oprit motorul, aşteaptă ca trecătorul cel mai apropiat să ajungă în dreptul lor. E o femeie. O strigă, îi vorbeşte greceşte cu un accent pronunțat:
— Doamnă, nu vă supărați că vă rețin, fiți amabilă, spuneți-ne cum ajungem la linia Metaxas? Am vrea să trecem prin pădure.
Tânăra femeie se opreşte, zâmbeşte, apoi, dezolată, cu brațele desfăcute, aşteaptă până ce doi tineri au ajuns în dreptul maşinii:
— Domnii aceştia caută linia Metaxas, le spune, arătând spre automobil.
Unul din tineri se apropie şi se apleacă mult peste Kolhaus:
— Întrebați de linia Metaxas? Degeaba mergeți acolo, totul s-a dus de râpă. S-a închis şi hotelul şi restaurantul. E pustiu peste tot.
— Chiar şi aşa, vă rog, răspunse Wagner.
Tânărul ridică din umeri, apoi începu să explice:
— Sunt două drumuri.
— Am dori să mergem pe cel din pădure, zise Wagner.

— Atunci mergeți înainte, la a treia intersecție luați-o la stânga, acolo întrebați de spitalul municipal. Prin dosul spitalului trece drumul ce iese din oraş. Pe acest drum o luați drept înainte şi când ajungeți în munți, veți găsi deja tabele indicatoare. Dar dacă nu le găsiți, puteți întreba pe oricine, aici toți ştiu unde e linia Metaxas.

— Vă mulțumesc, îi zâmbi Wagner şi ridică la tâmplă, în semn de salut, mâna îmbrăcată în mănuşă albă. Tânărul se înclină respectuos, apoi porni în urma tovarăşului său care se îndepărtase. Wagner se întoarse spre Kolhaus:

— Nu bem ceva? Ăsta nu pare a fi chiar un restaurant prost.

— Putem să stăm.

Coborâră din maşină, Wagner scoase cheia din contact, încuie portierele şi porniră amândoi spre podiumul montat lângă stâlpul de argint. În fața lui se afla un bufet ambulant, în umbra lui – doi chelneri.

Wagner şi Kolhaus se aşează pe scaunele de răchită, comandă whisky, sorb pe îndelete băutura frapată.

— Cum îți imaginezi instruirea? întrebă Kolhaus.

— Cei pe care i-am adus aici sunt destul de experimentați.

— Câți vom fi?

— Patruzeci.

— Numai?

— Mai târziu vom ridica efectivul la optzeci.

— Câți vom lua parte la o partidă?

— Aproximativ treizeci.

— Care e ziua de odihnă?

— La început va fi destul de mult de lucru. Zece vor fi trecuți în rezervă, restul vor fi afară. Apoi schimbăm.

— Cum voi fi eu căpitan, dacă suntem atât de puțini?

— Lasă asta în seama mea.

— De ce nu se poate angaja chiar de acum efectivul dublu?

— Cucoana vrea mai întâi să experimenteze.

— Nu merită să faci experimente cu efectivul. Într-un serviciu obositor, oamenii devin irascibili, nu-şi pot îndeplini sarcinile...

— Poate că ea urmăreşte tocmai asta.

— De ce ar urmări aşa ceva? întrebă Kolhaus.

— Pentru că patronul nu e niciodată de partea angajatului, pentru ăştia clienţii sunt totul.

— Deşi e o nebunie să te joci cu armata.

— Nu suntem o armată, suntem angajaţi civili. Aici nu e Congo.

— Dar avem arme, zise Kolhaus.

— Şi ce folos? Ştii de ce forţă armată dispune Grecia?

— Nu ştiu.

— Să-ţi spun eu, eu ştiu, am învăţat. Efectivul total al puterii armate: o sută şaizeci de mii de oameni în următoarea alcătuire: forţe terestre o sută optsprezece mii, aeriene douăzeci şi patru de mii, maritime optsprezece mii. Aici, în zona nordică a frontierei staţionează opt divizii terestre. Ştii câţi oameni sunt în opt divizii?

— Optzeci de mii.

— Sau o sută. Oricum, nu e rentabil să te războieşti cu ei.

— Nu, la asta nu m-am gândit nici eu. Dacă tipa e împotriva noastră, e şi o altă soluţie: pur şi simplu o părăsim, plecăm, zise Kolhaus.

— Bine, pleci. Şi unde mai primeşti atâta bănet?

— Nicăieri.

— Păi vezi? Haide, pornim.

Au plătit şi acum se îndreaptă spre maşină. Urcă, se aşează comod, Wagner porneşte motorul. Conduce încet, ajunge în faţa spitalului municipal. Pe acoperişul plat al clădirii înalte cu 7 etaje, doi câini de marmură stau faţă în faţă, gurile lor deschise sunt hornuri din care iese fum. Ocolesc clădirea, găsesc drumul ce duce afară din oraş, trec prin poarta mare, săpată în zid. Wagner accelerează, se îndreaptă cu viteză mare spre pădurea ce mărgineşte oraşul. Brusc, dintr-o cărare lăturalnică apare în faţa maşinii ce goneşte nebuneşte un escavator uriaş. Wagner frânează disperat, dar nu mai poate împiedica ciocnirea. Porsche-ul se izbeşte cu o putere fantastică de trupul de oţel din faţa sa, zgomotul ciocnirii înăbuşă orice alt sunet. Maşina se roteşte de două ori în jurul propriei sale axe apoi, în zbor amplu, se prăbuşeşte în

şanţ. Intact, escavatorul se răsuceşte puţin într-o parte, conducătorul său sare din scaunul înalt din cabină, aleargă spre şanţ.

Din maşina făcută zob se prelinge sânge pe iarbă. Caroseria contorsionată îi strânge în ea pe cei doi. Conducătorul escavatorului încearcă să-i elibereze zadarnic. Se ridică, porneşte, aleargă spre spital. Dinspre oraş vin maşini, biciclişti şi ţărani curioşi care se adună în jurul epavei. Îi eliberează pe cei doi morţi din strânsoarea metalică şi-i culcă pe marginea şanţului. Soseşte salvarea, poliţia. Medicul constată decesul ambelor victime, apoi pleacă. Un ofiţer tânăr se apropie de cadavre, ridică cearşaful, priveşte chipurile zdrobite, însângerate, le acoperă iar. Vine lângă conducătorul escavatorului, lângă care se află deja un poliţist înarmat.

— Îţi aminteşti ceva? îl întreabă.

— Nimic, domnule. Veneau cu viteză foarte mare. Eu aveam întâietate, vă rog.

— Unde lucrezi?

— Aici, la linia Metaxas.

Ofiţerul începe să râdă.

— Iarăşi lucrezi aici?

— Sunt pentru prima oară aici, domnule.

— Deci nu dumneata ai zădărnicit întreprinderea din anul trecut?

— Eu sunt un simplu muncitor, vă rog.

— Am glumit. Ştii că hotelul şi restaurantul au fost închise...

— Acum nu construim hoteluri.

— Ştiu ce construiţi. Nu mă interesează.

— Vă rog, eu nu sunt vinovat.

— Vom vedea.

Dinspre munţi se aude un huruit puternic, toată lumea priveşte spre cer. Deasupra locului accidentului soseşte un helicopter; se opreşte, apoi coboară lin pe câmpul ce mărgineşte şanţul. Ofiţerul porneşte spre helicopter, întorcând spatele şoferului, martorilor. Aparatul aterizează pe iarbă, rotaţia elicei încetineşte, motorul mai huruie un

timp, apoi se opreşte. Uşa de plastic transparent se deschide, în cadrul ei apare o femeie înaltă, slabă; coboară scara cu paşi repezi. Punând piciorul pe iarbă, se adresează ofițerului:

— Fiți amabil, vă rog, îndepărtați oamenii. Tânărul îi sărută mâna, apoi face semn oamenilor săi să îndepărteze curioşii.

— Dispuneți de mine, doamnă Nicharchos, spune politicos, privind din nou spre femeie.

— Ambele victime au fost angajați de-ai noştri.

— Înțeleg.

— Îi aşteptam azi, sunt ingineri, hotarnici din R.F.G., John Wagner şi Franz Kolhaus.

— Ce doriți să fac, doamnă?

— Formalitățile referitoare la cadavre le-am rezolvat deja telefonic cu domnul Ruferios.

— Bine, doamnă.

— Doresc să mă ocup personal de transportarea lor în țară.

— Nu e nici o problemă. Bineînțeles, am nevoie de ordin scris.

— Îl veți avea mâine dimineață. Acum vă rog să nu mă împiedicați să-i iau de aici imediat.

— Dacă ați primit telefonic permisiunea domnului consilier principal Ruferios, atunci totul este în ordine, doamnă. Vă rog doar ca mâine dimineață să-mi trimiteți hârtia la prefectură.

— O voi trimite.

— Mulțumesc. Dispuneți de mine, doamnă.

— Vă rog, dacă m-ați ajuta să...

— Bineînțeles.

Ofițerul face semn celor doi polițişti de lângă el. Amândoi pornesc spre locul accidentului, ridică trupurile neînsuflețite, le duc la helicopter. Femeia se apropie de ei, ridică cearşaful, priveşte lung, cercetător fețele însângerate, zdrobite, le acoperă iar. La semnul ei, polițiştii le ridică cu atenție, le depun în carlingă şi sar înapoi pe iarbă. Ofițerul aşteaptă politicos, apoi când, la plecare, femeia îi întinde mâna, i-o sărută iar.

— Sincere condoleanțe, spune şi sprijină scărița mobilă, nesigură a helicopterului, ca femeia să poată urca comod în carlingă. Femeia stă în uşă, apoi, cu voce tare, aproape strigând, răspunde:

— Mulțumesc în numele Companiei!

Trage uşa, se aşază lângă pilot. Motorul începe să zbârnâie, aparatul se ridică în aer, deasupra locului nenorocirii, se îndreaptă spre munți şi dispare încet în dosul pădurii.

2

DIN COASTA muntelui se înalță un zid de beton, sub el, până la dealul vecin, se întinde un câmp larg, plin de iarbă. Pe câmp, în grupuri mici, stau bărbați îmbrăcați în haine sport, discută, privesc spre cer, aşteaptă.

Dinspre pădure îşi face apariția un avion sport, cu un singur motor, coboară puțin, se roteşte deasupra pajiştii. Bărbații se împrăştie, scot din buzunare mici stegulețe colorate, le flutură, semnalizează, permițând aterizarea. Aparatul coboară încet, atinge solul, mai aleargă, hurducându-se câțiva metri, apoi se opreşte lângă bărbatul ce-şi flutură stegulețul la capătul rândului. Se deschide uşa şi o femeie într-un taior-pantalon, Edit Nicharchos, sare din cabină pe iarbă. Bărbații se adună lângă carlingă, sunt vreo douăzeci, o salută politicos. Ea primeşte salutul cu prietenie:

— Bună ziua, domnilor. Mulțumesc că m-ați aşteptat, m-am temut că din pricina celor două decese voi rămâne

singură în fortăreață. Care dintre dumneavoastră este maiorul Efe Narviks?

Un tânăr înalt, blond, iese din rând:

— Eu sunt, răspunse şi salută, aducându-şi pumnul în dreptul obrazului.

— Wagner a murit, te numesc pe dumneata comandant, spune femeia.

— Am înțeles, mulțumesc.

— Sper să nu aveți nimic împotrivă, zice femeia, întorcându-se spre ceilalți. Şi Narviks se întoarce, îşi priveşte camarazii. Bărbații încep să râdă.

— Văd că sunteți de acord cu mine, spune femeia pornind spre ei. Se plimbă în sus şi-n jos pe culoarul dintre rânduri, se opreşte în fața unui bărbat îmbrăcat sport, i se adresează zâmbind:

— De fapt, nici în meseria asta nu suntem prea mulți. Cunosc aproape jumătate dintre dumneavoastră. Dumneata eşti Carlo Ferrori.

— Doar publicitatea exagerată şi priceperea dumneavoastră sunt cauza. De când am luptat în Congo, soția mea a numărat 2 624 de fotografii despre mine. Colecționează clişeele, le lipeşte într-un album, e pasiunea ei. Corespondează cu toate ziarele din lume. De altfel, îi regret mult pe Wagner şi pe Kolhaus, mi-au fost prieteni buni, mă bucuram că îi pot reîntâlni. Şi în Africa, Wagner conducea ca un nebun; mi-amintesc, eram în recunoaştere cu un jeep, răsculații au aruncat în aer un pod în drumul nostru. A sărit cu maşina peste râu. Ne-am luat avânt de la 500 de metri şi cu 110 pe oră am trecut peste cei 7 metri.

Un bărbat cărunt se apropie, râde:

— Vă mai amintiți ce şlagăr nostim a scris Kolhaus la Darton: „Regele mercenarilor nu mănâncă câini”?

Femeia ascultă zâmbind, apoi se întoarce spre Narviks:

— Maior Narviks, fiți amabil, spuneți-mi impresiile dumneavoastră.

— Nu vreau să vă laud, dar într-adevăr, înăuntru totul este făcut cu competență. Ba chiar, forturile mici mi se par prea bine înzestrate. Dacă asediatorii nu primesc armament

greu sau tunuri, va trebui să scădem puţin efectele de artilerie. Nu ştiu prin ce procedeu se determină locurile.

— Pur şi simplu aruncând cu banul, ca la meciurile sportive.

— Atunci nevoia echilibrului de forţe devine şi mai justificată.

— De ce, dumneata ce ai crezut?

— Că noi vom fi întotdeauna apărătorii.

— Nu, asta n-o putem face, clienţii ar deveni neîncrezători. Însă, vă rog mult pe dumneavoastră toţi, să priviţi cu atenţie totul, astfel ca şansele celor două părţi să se echilibreze. Cred că o cere şi interesul dumneavoastră, în sensul bun al cuvântului.

— Da. Principiul de a menţine totul, din punct de vedere tehnic, la nivelul celui de-al doilea război mondial este corect. Cel puţin pentru durata luptei. Tocmai de aceea cred că trebuie demontate din fort şi de pe teren camerele TV. Încurcă doar jocul. Bineînţeles, învingătorii ar putea uza şi de alte mijloace tehnice dacă într-adevăr au învins şi adversarul s-a predat fără condiţii.

— La ce vă gândiţi?

— La faptul că, dacă am înţeles bine, cel învins trebuie adus în situaţia în care, pentru el şi mediu, se re-creează exact toate consecinţele războiului.

— Cred că specialiştii noştri au rezolvat cu succes această sarcină. Nu ştiu dacă cunoaşteţi, de pildă, propunerea privitoare la imitarea perfectă a stării de „prizonier de război”?

— Nu, n-am studiat încă în amănunţime Regulamentul.

— Vă dau un exemplu. Având în vedere durata de numai patruzeci şi opt de ore a partidei, înfometarea prizonierilor se poate obţine prin administrarea de insulină, la ore bine determinate, administrare care provoacă prin scăderea nivelului de zahăr în sânge, o foame imposibil de astâmpărat, stare ce poate fi amplificată până la leşin. Bineînţeles, înainte de joc participanţii sunt supuşi unui minuţios control medical şi, dacă cineva e, să zicem, diabetic, evident, nu va fi înfometat ci tratat cu alte procedee.

— Foarte interesant, remarcă Narviks.

— Am rezolvat şi problema dilatării timpului. Biochimiştii noştri au procurat acea substanță simplă, injectabilă subcutanat, prin care, grație efectului ei asupra compoziției acidului ribonucleic, deci asupra memoriei, cele patruzeci şi opt de ore se transformă în doi-trei ani, ceea ce înseamnă că jucătorul se va îmbogăți cu bagajul de trăiri al unui război normal, autentic.

— Dar dacă învinge unitatea clienților?

— Nădăjduiesc că acest lucru se va întâmpla rar. În această situație învingătorul se va întoarce cu siguranță la locul victoriei sale şi va juca din nou. Oamenii iubesc victoria.

— Nu sunt de acord cu dilatarea timpului, obiectează Narviks, constituie un pericol imanent al rentabilității.

— S-ar putea să aveți dreptate, deşi cred că pe lume sunt mulți oameni bogați. Uitați că sufletul acestor întreprinderi e reclama? Dacă partenerilor li se oferă impresii destul de intense, ne vor recomanda unii altora. Şi întrucât tarifele noastre sunt destul de ridicate, amortizarea investițiilor se poate asigura în doi ani.

Femeia se întoarce spre ceilalți, desface brațele:

— Precum vedeți, domnilor, vă vorbesc în numele Companiei, în mod foarte sincer despre toate problemele noastre, şi în viitor voi proceda la fel. Dorim şi din partea dumneavoastră aceeaşi sinceritate şi loialitate şi dacă le primim, nu ne vor rezista nici porțile iadului.

Bărbații aplaudă, ovaționează. Femeia continuă:

— Înainte de a vă angaja la noi, aş mai avea o întrebare. Cunoaşteți, sper, condiția de bază a Companiei, ştiți că nu putem angaja persoane împotriva cărora este în curs o acțiune penală.

Maiorul Narviks răspunde:

— Cum înțelegeți asta, doamnă? Aici, în Grecia, nu există. Acolo unde am lucrat, poate da, însă cred că pentru Companie acest lucru este cu totul neinteresant. Fiți liniştită, nici unul dintre noi, aici, în Grecia, nu este urmărit de vreo acțiune penală.

— Eu mă refeream la Grecia. De altfel, aici în câmp, această întrebare este absolut formală, înăuntru, în documentația de angajare, oricum figurează toate informațiile esențiale privitoare la activitatea dumneavoastră.

— Doamnă, noi ştim exact pe cine trebuie şi pe cine putem minți.

— Mulțumesc pentru compliment, Narviks.

Femeia porneşte zâmbind spre zidul de beton. Bărbații o urmează. Ajungând la zid, se opresc. Trepte largi duc spre uşa blindată din peretele clădirii. Femeia urcă, urmată de ceilalți. În fața uşii, scoate un mic aparat de emisie-recepție, semnalizează, după care uşa grea se deschide automat. Intră, ajung într-o clădire modernă, din beton şi sticlă. Pereții culoarelor lungi sunt luminați, podeaua de plastic e îmbrăcată în covoare groase, pe uşile înalte, strălucind argintiu, plăcuțe de sticlă neagră anunță destinația încăperilor, sălilor. Femeia deschide uşa cu inscripția: „Sală de prezentare”, bărbații vin în urma ei. Pe pereții sălii, de la podea până la tavan, sunt lipite mozaicuri de fotografii, combinații de pătrate mărunte, viu colorate, înfățişând scene erotice. Femei goale galopează peste câmpii înverzite în care, în depărtare, tauri abstracți, din două-trei trăsături de penel, le aşteaptă ridicați deasupra ierbii, într-o lumină de zori târzii, trei vagoane de cale ferată stau trase pe nişte şine orbitor de albe. Vagoanele sunt încuiate, dar prin pereții transparenți se pot vedea culcuşuri de paie pe care sunt întinse, în lanțuri, fete bleumarin, goale. Deasupra lor, bărbați costumați în rochii de seară galbene, ridică mâinile, unghiile lor subțiri ating părul fetelor.

În fața ferestrelor enorme, sunt fotolii adânci de piele, lângă ele o masă maronie lungă. Sunt întâmpinați de trei tinere femei în halate albe. Femeia dă mâna cu ele, îmbracă şi ea un halat alb, apoi se întoarce spre bărbați:

— Domnilor, fiți amabili şi treceți în sala vecină, acolo aşteaptă deja ceilalți. Din păcate, nu puteți ocoli supărătoarele formalități de angajare. Nu vă supărați, însă pe de-o parte va trebui să treceți de un consult medico-psihiatric, pe de alta va trebui să dați un examen profesional.

Acestea sunt prevăzute în Regulamentul de bază al Companiei. Dar cred că e şi în interesul dumneavoastră să-i angajăm pe cei mai corespunzători, aşii meseriei. Dincolo sunt vestiare, săli de baie, vă rog dezbrăcați-vă şi după examenul Roentgen, electrocardiogramă şi electroencefalogramă poftiți din nou aici.

Bărbații trec, discutând în şoaptă, în sala învecinată. Femeia se adresează uneia dintre tinere:

— Cheamă te rog medicii care întocmesc rapoartele finale şi adu cartonaşele.

Fata merge la safe-ul din colțul camerei, îl deschide, scoate o cutie de lemn lunguiață, o pune pe masă, apoi formează un număr de telefon, vorbeşte:

— A sosit doamna Nicharchos cu un grup, domnule doctor, acum sunt toți aici, vă rog să fiți amabil să coborâți în sala de prezentare de la etajul al doilea. Mulțumesc.

Femeia priveşte pe fereastră. Pajiştea se întinde până departe la cele două clădiri înalte în formă de cort ce mărginesc terenul vălurit, împestrițat cu tufe. În curte, la intervale egale, se întretaie drumuri largi, pietruite. Pe o cărare dosnică, un bărbat scund, în pelerină, mână trei catâri legați unul de altul, purtând în spinare câte un tun de calibru mic, ale căror roți, atârnând de o parte şi de alta, bat ritmic coastele animalului. Pe drumul central, un tractor uşor, cu şenile, remorchează un tun antiaerian cu patru turele.

Se deschide uşa încăperii învecinate, în prag apar bărbați în pielea goală, se apropie încet. Primul ajunge în fața femeii. E un tânăr înalt, blond, cu umeri largi, în mână ține nişte hârtii. Fata în halat alb scoate din cutia de lemn un cartonaş, îl întinde femeii. Îşi fac apariția trei bărbați, şi ei în halate albe, se înclină tăcuți, se aşază la capătul mesei. Femeia cercetează lung cartonaşul, fotografia lipită în colț, identifică bărbatul gol din fața ei apoi îl întreabă:

— Dumneavoastră sunteți deci Helmut von Kreisbach?

— Da, doamnă, eu sunt.

— Dumneata ai acum treizeci şi nouă de ani. Înseamnă că ai primit Crucea de fier la paisprezece ani?

— Nu-i împlinisem încă.

— Fantastic!

— Aşa e familia mea, doamnă. Au salvat o dată şi un Hohenzollern. S-ar putea să nu fi făcut bine, în afacerile astea regale trebuie să fii prudent.

— Am impresia că o cunosc pe soția dumitale.

— Pe care?

— Pe Gerda von Eisach, răspunde femeia.

— A fost a doua mea soție.

— Scuză-mă, chestiunile personale nu privesc Compania. Mulțumesc. Fiți vă rog amabil şi treceți dincolo, la domnii doctori.

Kreisbach merge spre ei. În fața femeii se află acum un tânăr negru. Secretara scoate cartonaşul, îl întinde femeii care se întoarce spre tânărul negru musculos:

— Dumneata cum ai ajuns aici, Winskay?

— Am primit două recomandații.

— Da, sunt aici. Îl cunosc pe Van Dongent, regret că nu a venit la noi. Am auzit şi de Kubitschek.

— Ați fost vreodată în America? întreabă Winskay.

— Am fost, răspunde femeia. Îmi place America.

— Sunteți albă: v-au plăcut cumva şi negrii din America?

— Nu înțeleg întrebarea. De altfel mi-au plăcut şi ei, nu sunt rasistă. Cu toate astea, nu te angajez.

— Va să zică aveți, totuşi, prejudecăți...

— Nu am. Ai avut prilejul să vezi TV în culori?

— Da.

— Ştii de ce crainicii nu au voie să îmbrace haine colorate?

— De ce?

— Ca să nu distragă atenția telespectatorilor. Lucrând pentru noi, ai putea stârni în partenerii noştri cu totul alte porniri decât am dori noi. Te rog nu fi supărat pe mine, dumneata îmi eşti într-adevăr simpatic, însă nu pot proceda altfel. Avem adresa, telefonul dumitale. Compania te va anunța dacă vom avea ceva pentru dumneata.

Winskay tace, trece dincolo, fără o vorbă.

În locul lui păşeşte un bărbat cărunt, mai vârstnic, începe să spună pe un ton plângăreț, arătând către medici:

— Doamnă, dincolo doctorii mi-au spus că eu nu voi putea face faţă. Priviţi, vă rog, lista decoraţiilor mele, credeţi-mă, ştiu tot ce se poate imagina în meseria asta, sunt specialist, încercaţi-mă.

Femeia face un gest de părere de rău:

— Regret, nu pot face nimic, trebuie să ascult de recomandările medicilor. Se află aici cei mai mari specialişti.

— Se înşală, credeţi-mă. Pe Einstein n-au vrut să-l admită la universitate.

— Cunoaşteţi şi asemenea lucruri? Nu uitaţi totuşi că Einstein era tânăr.

— Aveţi dreptate, era tânăr. Dumneavoastră însă nu vă pricepeţi în meseria asta. Să veniţi o dată la mine la masă, aveţi acolo adresa mea de la Paris, am să vă explic... Ce e prost în meseria asta e că întotdeauna cei cu bani sunt nişte diletanţi care judecă situaţia, şansele, după semne exterioare, aparente şi formale şi ţintesc mereu spre centru. Conform acestei strategii meschine a dumneavoastră, Carol al XII-lea, Napoleon, Rommel sau Dayan n-ar fi ajuns niciodată ceea ce sunt. Dar nu sunt supărat şi dacă, vreodată, veţi fi învăţat bine meseria, să veniţi la mine să discutăm. Vă aştept oricând cu plăcere. La revedere, sărut mâinile.

Femeia zâmbeşte:

— La revedere, zice, şi se întoarce spre următorul.

În faţa mesei s-a oprit un bărbat înalt, slab. Secretara întinde cartonaşul, femeia îl studiază cu atenţie, apoi, privind spre bărbat, îl întreabă:

— E foarte important pentru dumneata să lucrezi aici, la noi?

— Nu înţeleg întrebarea, răspunde acesta.

— Vreau să spun, aţi mai încercat şi în altă parte?

— Nu. De ce?

— Sunteţi prea celebru pentru noi.

— Acum chiar că nu mai înţeleg.

— Atunci să vă explic mai limpede. Compania noastră este societate particulară, întreprinderea aceasta prin care, după părerea mea, înfăptuim lucruri esenţiale este o întreprindere

particulară. Nu ne-am bucura dacă presa, rețeaua de comunicații ne-ar da o prea mare atenție. Dumneata nu ai fost doar cel mai notoriu mercenar din Congo, dar ai fost în orice loc din lume unde s-a mişcat ceva, în Pakistan, Yemen, Peru, la Trujillo, vreau să spun că eşti luat în evidență peste tot. Dacă se află că eşti la noi, nu vom avea o clipă de linişte. Iar noi nu ne putem permite ca, în faza aceasta de pionierat, să ne expunem la orice fel de atacuri.

— Credeam că aveți nevoie de specialişti bine pregătiți.

— Ai dreptate, dar *nu* de specialişti prea bine pregătiți.

— Nu pot spune altceva decât că asta e o prostie. Până acum, în cele treisprezece locuri unde am lucrat, n-am avut niciodată nici un scandal.

— Depinde de ce numeşti dumneata scandal. Să-ți arăt decupajele din ziare? Poftim, sunt lângă cartonaşul dumitale.

— Eu consider scandal doar conflictul diplomatic.

— Domnule Kaprowsky, cred că dumneata gândeşti în alte dimensiuni decât noi. Există valori extreme, care dăunează construcției matematice. În construcția noastră, dumneata reprezinți o asemenea valoare extremă, de aceea, te-aş ruga, nu-mi îngreuna munca, ridică de la casierie contravaloarea cheltuielilor de călătorie şi părăseşte fortăreața.

— Am impresia, doamnă, că veți regreta felul acesta de a vă purta.

— Mă ameninți?

— Puteți s-o luați şi aşa.

— Ştii doar că şi noi avem mijloacele noastre.

— Vă referiți la Wagner şi Kolhaus?

— Ai o imaginație colorată, domnule Kaprowsky, dar, ca să zic aşa, informațiile dumitale sunt cel puțin inexacte. Wagner mi-era amant.

— Cu atât mai suspect.

— Ieşi afară! Vă rog, luați-l de aici, strigă femeia enervată. Kaprowsky nu se împotriveşte când doi candidați musculoşi îl iau de braț şi-l conduc spre ieşire. Femeia cercetează zâmbind cartonaşul bărbatului următor:

— Ai stat cinci ani la puşcărie, domnule Shadow.

— Pentru omor. Şoc emotiv puternic, autoapărare.

— Dacă erați în legitimă apărare, atunci de ce?...

— Pentru că în Anglia sunt cei mai tâmpiți jurişti din lume. Şi-n afară de asta, nici bani n-am avut destui.

— Şi nu ți-ai pierdut exercițiul?

— Puneți-mă la încercare.

— Vei avea la dispoziție două luni în care poți recupera cei cinci ani. Două luni vei fi trecut în rezervă.

— Nu mă bucur deloc.

— Noi nu luăm decizii bazate pe considerente sentimentale. Eşti pregătit pentru examen?

— Nu.

— Înseamnă că ştii tot?

— Asta n-aş îndrăzni s-o afirm, oricum ştiu destul de multe.

— În ordine. Fii te rog amabil, treci la doctori. Următorul, vă rog.

În fața mesei se opreşte un tânăr cu păr lung, ondulat şi obrazul închis la culoare.

— Am impresia că ai comis o mare greşeală, domnule Lundquist, îi spune femeia.

— La ce vă referiți, doamnă?

— Ți-ai adus şi soția la Atena.

— Nimeni nu mi-a spus că nu pot s-o aduc.

— De cât timp lucrezi în branşă?

— De douăzeci de ani.

— Şi ți-ai luat nevasta peste tot?

— Da.

— Chiar şi la Porto Novo?

— Da.

— Şi nu-ți faci griji pentru ea?

— Nu.

— La Oslo nu aveți locuință?

— Ba da, două.

— Atunci de ce o iei mereu cu dumneata?

— Pentru că o iubesc.

— Vedeți, la asta nici nu m-am gândit, deşi e un lucru demn de respect. Din păcate însă, dacă soția este prin apropiere, nu te putem angaja.

— Atena nu e atât de aproape.

— Dar nici atât de departe încât să nu simți uneori dorința de a merge acolo, zice femeia.

— Nu am venit aici ca să mă fac călugăr.

— Nici vorbă. La cinci kilometri de aici am înființat, anume pentru dumneavoastră, cel mai modern bordel de campanie din lume. Nemaivorbind de prizonierele capturate în luptă.

— Şi ele?

— Cum, şi ele? Aveți obligația de a le viola, în prezența prizonierilor bărbați. Observ că n-ai citit cu prea mare atenție cărticica aceea înmânată la sosire. Dar să rămânem la subiect. Te rog, telegrafiază soției dumitale să se întoarcă urgent acasă.

— Ar trebui să discut problema cu ea.

— Din păcate, n-avem timp. Decide-te acum, altfel nu-mi stă în putere să te angajez.

— Îi telefonez.

— Nu se poate. Telegrafiază.

— Bine, telegrafiez.

— Mulțumesc: medicii aşteaptă.

Femeia ridică brațul drept:

— Domnilor, văd că nu ați citit broşura care vi s-a dat la sosire. Vă rog mult, studiați-o, conține o serie de informații esențiale pentru viitor. Cred că încă nu e prea târziu, fiți amabili, domnilor, citiți-o. Mulțumesc, continuăm.

În fața ei se opreşte un tânăr cu părul alb ca neaua. Femeia priveşte îndelung fotografia lipită pe cartonaş:

— Ce s-a întâmplat cu părul dumitale, domnule Rother? Clişeul acesta e de anul trecut şi aici e încă negru.

— Nu ştiu. Am observat aşa, deodată, că părul meu îşi pierde culoarea.

— În cât timp?

— În decurs de o săptămână.

— Ce făceai în momentul acela?

— Eram la mare, la Port Grimau.

— Înainte nu s-a petrecut nimic?

— Înainte s-au petrecut o mulţime de lucruri, dar n-aş putea spune de la care din ele mi se trage. Cred că e vorba de un simplu proces biochimic.

— Şi medicii ce spun?

— Fiecare mă întreabă câţi oameni, am împuşcat.

— Ei bine, câţi?

— Nu i-am numărat.

— Înţeleg. Ai memorie bună?

— Perfectă.

— Mulţumesc. Pofteşte la doctori.

Rother priveşte la ea cu mirare, ridică din umeri, trece mai departe. Femeia se ridică, împinge cutia cu cartonaşe spre secretară:

— Continuaţi, îi spune, apoi porneşte spre uşa albă, scundă, de vizavi. La capătul coridorului deschide uşa cu inscripţia „Sală de proiecţie”. Şirurile de scaune, îmbrăcate în catifea roşie, sunt goale. Femeia intră pe rândul din mijloc, se aşază în fotoliul din mijloc, se întoarce, face semn spre sala de maşini.

Deodată se face întuneric. Femeia îşi aprinde o ţigară, se aşază cât mai comod în fotoliu, doar respiraţia i se aude.

Apar scene de jurnal din vremea primului război mondial. Pe pânză mărşăluiesc soldaţi sărind grotesc, nasturii uniformelor le strălucesc, se întorc, pornesc dându-se peste cap spre pădurea care e ca o haină neagră, cu puncte, aruncată peste dealul înzăpezit.

O fetiţă sare peste hoitul unui cal, fuge înapoi, sare din nou, soldaţi dârdâind stau pe marginea drumului, o privesc, aplaudă.

În vârful dealului se înalţă un fort tirolez, împrejmuit de patru culoare de sârmă prin care aleargă doi câini fără să găsească ieşirea. Crainicul vorbeşte franţuzeşte, spune textul pe un ton neutru:

„În măsura în care sistemul de fortificaţii de stat are menirea de a împiedica pătrunderea duşmanului, are caracter defensiv. Dacă, în schimb, asigură şi sprijină înzestrarea şi atacul forţelor proprii, are un caracter ofensiv.

În cazul sistemului de fortificații mixt, cele două caracteristici amintite sunt unificate.”

Brusc, în sală se aprind luminile, în prag apare un bărbat tânăr. Femeia îl apostrofează sever:

— Rămâi, te rog, afară. Nu mă deranjați, v-am spus, nu mă deranjați.

Bărbatul se retrage, uşa se închide. Se face din nou întuneric.

Pe ecran apar imagini din al doilea război mondial. Bombardiere germane atacă linia Metaxas. Încet, apar clădirile, culoarele, instalațiile sistemului de fortificații. Soldați greci, cu gulerele ridicate, aleargă, circulă în sus şi-n jos la marginea pădurii, împing pe culoarele înguste tunuri, în timp ce ascensoarele cu pereți de gratii alunecă în ambele direcții.

Blindatele germane şi italiene sunt în atac, paraşutiştii coboară pe acoperişul cazematelor, țintesc cu aruncătoarele de flăcări spre gurile de aerisire din zidul de beton. Vocea crainicului german e foarte depărtată, ştearsă, bruiată de marşurile triumfale. Unități ale armatei germane şi italiene mărşăluiesc pe străzile Atenei, pe trotuare stau oameni speriați, cu umerii încovoiați.

Pe Acropolis, în fața Pantheonului stă de strajă un soldat german, cu picioarele desfăcute, cu arma în față. Femeia se ridică brusc, face semn spre sala de maşini, strigă:

— Opriți! Opriți-vă!

Proiecția e oprită, doar ecranul alb mai străluceşte, apoi se aprind luminile.

Femeia se ridică fără o vorbă, iese.

Trece prin culoar, deschide uşa cu inscripția „Sală de clasă”.

În sală, în fața scaunelor de catifea verde se află nişte măsuțe rotunde, pe care sunt adunate aparate de emisie şi recepție, hărți, creioane colorate, cretă, mici obiecte cu forme ciudate.

În rândul întâi stau cinci candidați, unul lângă altul; în fața lor, la masa lungă, de culoare deschisă, doi bărbați mai

vârstnici aranjează nişte hârtii. Femeia se aşază neobservată în ultimul rând. Examinatorul din stânga începe:

— Sunt doctorul Doxiadis, jurisconsultul Companiei. Spuneți-mi, vă rog, domnule Kolter, în slujba cărei întreprinderi vă aflați şi în ce funcție?

Din scaunul de la margine se ridică un tânăr cu cămaşă neagră:

— Sunt angajatul Companiei de recuperare şi valorificare a fortărețelor părăsite, în funcția de vânător şef. Scopurile Companiei sunt: înființarea şi funcționarea unui combinat de distracții speciale menite să reînvie turismul tot mai scăzut din Grecia, combinat care să ducă la mărirea venitului național grec prin reînnoirea, reînzestrarea obiectivelor învechite, distruse ale sistemului de fortificații al liniei Metaxas.

— Foarte bine, mulțumesc. Dumneavoastră, domnule Servet, ce funcție aveți?

— Sunt şeful complexului de baruri.

— Da. Care este numărul prostituatelor din complex?

— Deocamdată treizeci şi două.

— Media de vârstă?

— Nouăsprezece ani.

— Ce fel de sancțiuni se pot aplica prostituatelor care nu respectă disciplina Companiei? Mă refer în primul rând la mijloacele pedepselor corporale.

— Avem la dispoziție o singură posibilitate, reținerea avansului din salariul fixat. Din păcate, nu avem permisiunea de a aplica pedepse corporale.

— Mulțumesc. Întrebarea era o capcană, mă bucur că ați observat-o.

— Da.

— Totuşi, cred că în anumite împrejurări…

— Lăsați pe mine, domnule.

— Urmează domnul Michelson. Dumneavoastră?

— Sunt custodele muzeului din fortăreață.

— Ce fel de valori păstrați în muzeu?

— Muzeul prezintă armele şi sistemele de fortificații folosite începând cu secolul ai XVIII-lea. Tot ce este interesant din acest punct de vedere se află în muzeu.

— Mulțumesc. Dumneavoastră, domnule Stongsky?

— Eu sunt directorul hotelului.

— Bine. Câte apartament sunt în hotel?

— O sută douăzeci şi trei.

— Dintre acestea, câte sunt de clasa întâi?

— Şaizeci şi patru.

— În ce constă deosebirea între clasa întâi şi a doua?

— În apartamentele de clasa întâi se află un sistem special prin care clientul poate oricând intra în legătură nemijlocită cu oricare punct din lume unde există telefon. Instalația transformă sunetul în imagine şi o fotografiază.

— Şi de ce este important acest lucru?

— Să fiu sincer, habar n-am.

— Nu are nici un sens, e un lux. Totuşi, prin ce explicăm valoarea sa specială?

— Prin aceea că, datorită transformărilor ivite pe harta de sunet, putem depista cine, ce şi în ce măsură minte.

— Corect, asta e esența. Prin ce se mai deosebeşte clasa întâi de a doua?

— Prin faptul că stă la dispoziția clienților suferind de diverse boli mintale.

— Şi asta ce înseamnă?

— Că în camere vor fi bijuterii, obiecte de aur pentru cleptomani, să le poată fura. Pentru piromani, interioarele pot fi incendiate, apartamentele fiind izolate şi pompierii casei putând stinge focul în câteva secunde.

— Foarte bine, mulțumesc. Domnule Mukertos, poate ne spuneți câte ceva despre efectivul de animale.

— Ținem aceste animale pentru vânătorile ce se vor organiza după terminarea partidelor. În cuştile noastre se găsesc aproape toate speciile de vânat mare cu blană: în afară de acestea, ținem iepuri, fazani, prepelițe.

— Cum se procedează la vânătoarea de iepuri?

— Hăitaşii duc iepurii în saci spre ascunzători, pentru ca apoi să le dea drumul şi să-i gonească în bătaia puştilor vânătorilor.

— Da, mulţumesc. Dar caii.

— Îi ţinem tot pentru vânătoare. Avem optzeci şi şase de cai, procuraţi din hergheliile cele mai renumite. Pot să vă înşir numele iepelor din care...

— Nu, mulţumesc, văd că ştiţi. Acum cedez cuvântul specialistului militar, prietenul meu Kuvros.

Celălalt examinator, un bărbat scund şi gras, răsfoieşte hârtiile din faţa lui, apoi, ridicând privirea, zice cu voce puternică, aproape strigând:

— Cred că voi începe cu întrebările referitoare la forturi. Domnule Michelson, de la dumneavoastră vreau să aflu noţiunile generale şi interpretarea lor. Definiţi-mi noţiunea de sistem de fortificaţii.

— Sistemul de fortificaţii aflat de-a lungul frontierelor de stat – şi uneori chiar şi în interiorul ţării – este un teren înzestrat de obicei încă din vreme de pace pentru activitate războinică, având cazemate fortificate şi completat cu puternice construcţii de campanie.

— Corect. Ce este linia de apărare?

— Este o parte a sistemului de fortificaţii apărată de o unitate special instruită, de ademenea în colaborare cu trupele de campanie.

— Şi zona de apărare a fortăreţei?

— Este o porţiune a liniei de apărare, constituită din două-trei forturi plasate în lăţime şi adâncime, respectiv din rezerve şi alte secţii.

— Dar forturile?

— Sunt o parte din linia de apărare, alcătuite din două-cinci cazemate plasate în lăţime şi adâncime şi, de asemenea, din subunităţile de rezervă şi de sprijin.

— Dar baza fortului?

— Este o parte a fortului alcătuită de obicei din patru-cinci elemente.

— Şi elementele?

— Sunt pilonii de bază ai fortului. Construcțiile lor, cu caracter permanent, sunt pregătite încă din vreme de pace, din beton armat, blindaje înzestrate cu arme de foc implantate în stâncă şi alte mijloace tehnice şi strategice.

— Excelent, domnule Michelson. Acum poate încearcă domnul Stongsky să-mi răspundă la câteva întrebări. Cînd au construit nemții linia Siegfried?

— Între 1935-1939.

— Bine. Cum s-a numit cea mai celebră rețea de fortificații a belgienilor?

— Linia Albert.

— Dar cea a Elveției?

— Zona de forturi Sargans.

— Câți kilometri lungime avea linia Maginot?

— Trei sute cincizeci.

— Excepțional, într-adevăr excepțional, mulțumesc. Domnule Kolter, puțină istorie, poate. Vorbiți-ne despre mitraliera Schwarzlose!

— La puşca-mitralieră Schwarzlose închizătorul se leagă de încărcător prin două tije cu cot, iar în poziție avansată, închizătorul este foarte aproape de punctul mort al dispozitivului. Greutatea proprie a închizătorului este şi ea destul de mare, iar în spatele piesei se află instalat un resort glisor foarte puternic. Acestea împreună...

— Mulțumesc, nu mai continuați. Spuneți-mi, ce este strategia?

— Este sistemul de cunoştințe referitoare la caracteristicile şi legile obiective ale luptei armate.

— Dar tactica?

— Este ştiința care se ocupă de caracterul, de esența luptei, ca parte integrantă a luptei armate.

— Care este esența noțiunii de treaptă în tactică?

— Este un element al ordinii de luptă sau al schemei dispozitivului de luptă al trupelor, respectiv un element al coloanei de marş. În unele trepte se pot găsi subunități, unități sau unități superioare care pot primi, oricând, misiuni de luptă dinainte determinate.

— Dumneavoastră sunteți într-adevăr soldați perfecți. Domnule Servet, ați vrea să ne spuneți care sunt caracteristicile înfrângerii din mers a bazelor de fort în regiunile muntoase?

— Aceste caracteristici pot fi rezumate după cum urmează: trupele de atac, din cauza lipsei de drumuri, nu sunt în măsură să împresoare fortul, astfel că, de obicei, sunt silite să atace frontal bazele construite în puncte accesibile. Posibilitățile de manevrare sunt şi ele limitate iar pe aceste drumuri se pot desfăşura doar unități de bază mai mici. Pentru trupele ofensive...

— Da, în regulă. Foarte bine. Chiar foarte bine. Acum a mai rămas doar domnul Murketos. O întrebare uşoară. Care este deosebirea dintre potențialul militar al Greciei şi al Turciei?

— Deosebirea esențială constă în efectivele lor. Grecia are un efectiv de o sută şaizeci de mii de oameni, Turcia patru sute douăzeci şi nouă de mii. Populația totală a Greciei numără opt milioane, a Turciei treizeci şi două, deci dacă analizăm potențialul ținând seama de proporții, reiese că potențialul Greciei este relativ mai mare.

— Mulțumesc, domnilor. Cred că împreună cu prietenul meu Doxiadis, putem să vă recomandăm cu mare bucurie pentru angajare celor ce ne-au însărcinat cu examinarea dumneavoastră.

Candidații se ridică mulțumiți, ies zâmbind din sală. Femeia se apropie de cei doi specialişti de la masă:

— Domnilor, vă mulțumesc pentru acest examen temeinic. Dar nu înțeleg de ce le-ați pus atâtea întrebări inutile? Spuneți-mi, din punctul de vedere al cauzei noastre, ce importanță are numărul soldaților din Turcia sau care e definiția elementului de fort?

Răspunde Kuvros:

— Doamnă, sper că veți înțelege justețea metodei noastre. Aceşti oameni sunt mercenarii cei mai instruiți din lume. N-ați băgat de seamă cum străluceau de bucurie că puteau răspunde la nişte întrebări de acest gen, aparent abstracte? Din aceste răspunsuri, din examenul acesta, a devenit

evident că ei sunt profesionişti nu numai pe tărâm practic, ci ştiu şi când a fost construită linia Siegfried şi care e definiția strategiei. Poate că în practică nu vor avea nevoie de acest bagaj de cunoştințe, dar din punct de vedere psihic – neapărat. Noi le-am insuflat încredere acestor oameni, le-am oferit valori teoretice. Nu credeți că acest lucru este esențial?

— Înțeleg, domnilor, şi cred că aveți dreptate. Se pune doar întrebarea dacă sunt tot atât de pregătiți şi în chestiunile practice?

— Lăsați asta în seama maiorului Narviks. El conduce instrucția, puteți fi liniştită, va raporta de îndată ce va considera că vreunul trebuie eliminat. Este unul din cei mai de încredere oameni.

— Dumneavoastră îl cunoaşteți?

— Da, l-am întâlnit la un congres militar, pe când eram încă activ. Dispune de capacități uluitoare.

— Mă bucur că şi dumneavoastră aveți despre el o părere atât de bună. De fapt, este omul de care depinde succesul acestei întreprinderi.

— E un minunat organizator.

— Domnilor, mi-a părut bine: şi vă rog să mă credeți că nu vreau să vă rănesc sensibilitatea când vă reamintesc insistent că pentru noi este vital să avem asigurarea celei mai severe discreții din partea dumneavoastră. Onorariile vă stau la dispoziție la casierie.

— Doamnă, ați făcut bine specificând că nu vreți să ne ofensați, altfel într-adevăr ne-am fi simțit jigniți, răspunde Kuvros zâmbind, apoi împreună cu tovarăşul său îşi iau rămas bun, respectuoşi de la femeie.

În încăperea vecină decurg testele psihologice. Femeia se retrage într-un colț, încearcă să rămână neobservată.

În mijlocul camerei stă un singur candidat, Helmut von Kreisbach. Psihiatrul, în halat alb, întreabă:

— Ați auzit vreodată de Milgram?

— Nu ştiu cine e, răspunde Kreisbach.

— Autorul unei interesante metode experimentale. Aş dori să repet acum experiența cu ajutorul dumneavoastră, pentru că am foarte rar ocazia să mă ocup concomitent de atâția

oameni inteligenți. Tocmai cercetez efectul pedepsei asupra memoriei, respectiv asupra aprehensiunii. Vorbiți greceşte?

— Puțin. Am mai luptat pe aici.

— Bine. Ieşi de acolo, Kadros, strigă psihiatrul spre uşa camerei vecine. Apare un tânăr scund, slab, se opreşte în prag. Psihiatrul continuă să-i explice lui Kreisbach:

— Acest băiat e un fel de cobai. Dincolo se află un scaun electric; pe băiat îl vom lega de el, iar dumneavoastră veți lua loc la acest pupitru de comandă. Veți primi o carte cu diverse întrebări, veți citi, în microfon, prima întrebare: dacă băiatul răspunde corect, nu se va întâmpla nimic. Dacă nu, veți învârti butonul întrerupător. La oprirea butonului, în funcție de cât îl veți mişca pe scală, băiatul va primi şocuri electrice de diferite intensități. După fiecare răspuns greşit, intensitatea şocurilor trebuie mărită. Băiatul este suficient de bine remunerat, nu trebuie să-l compătimiți, înțelegeți, domnule Kreisbach?

— Cum să nu?

— Poftim, priviți aici, pe pupitrul de comandă scala e divizată pe 30, de la 15 la 450 de volți. Aici e microfonul şi difuzorul, prin care puteți comunica. Vă voi şoca acum pe dumneavoastră cu 45 de volți, ca să ştiți exact cât de puternice pot fi dozele.

Aşază pe brațul lui Kreisbach doi electrozi, apoi răsuceşte butonul. Kreisbach se scutură, păleşte, e evident că lovitura l-a durut, dar nu mişcă, aşteaptă zâmbind. Psihologul îi scoate electrozii, apoi îl invită să treacă dincolo. Băiatul îi urmează, încet, şi se aşază pe scaunul alb din centrul încăperii. Psihologul îl fixează de scaun cu nişte curele, apoi îi aşază pe braț şi pe picioare electrozii. Kreisbach priveşte cu interes operațiunile, apoi trece fără o vorbă în sala alăturată, în urma psihologului. Acesta închide uşa, îi întinde lui Kreisbach o cărticică, acesta o ia, se aşază la pupitru.

— Poftiți, puneți vă rog prima întrebare.

Kreisbach citeşte în microfon, cu accent străin, prima întrebare:

— Cine a fost premierul Greciei în 1938?

— Nu ştiu, se aude din difuzor vocea slabă a băiatului.

— Şocaţi-l, zice psihologul.
— Cu cât? întreabă Kreisbach.
— Cincizeci.
Kreisbach învârteşte butonul la cifra 50. Băiatul geme de durere.
— Întrebarea următoare, zice psihologul.
— Cum se numeşte papa?
— Nu ştiu, se aude răspunsul.
— Şocaţi-l, zice psihologul.
— Cu cât? întreabă Kreisbach.
— Şaptezeci şi cinci!
Kreisbach învârteşte butonul. Băiatul urlă, apoi, încet, plângând, se domoleşte.
— Întrebarea următoare!
— În ce fel a venit pe lume Pallas Atena?
— Nu ştiu, răspunde plângăreţ, băiatul.
— Şocaţi-l!
— Cât?
— O sută cincizeci!
Kreisbach întoarce butonul.
— Lăsaţi-mă! Nu-mi trebuie banii! Lăsaţi-mă să ies de aici, nu-mi trebuie banii, urlă băiatul.
Kreisbach priveşte cu interes, liniştit. Psihologul se apropie de el.
— Continuaţi, spune cu severitate.
Kreisbach citeşte întrebarea următoare:
— Câte insule posedă Grecia?
— Nu ştiu, zice şoptit băiatul.
— Socul!
— Cât?
— O sută optzeci!
Kreisbach manevrează butonul. Răcnetele băiatului umplu încăperea:
— Nu mai pot! Mor, nu mai suport! Încetaţi!
— Continuaţi, zise psihologul.
Kreisbach întreabă încet:
— Cînd au avut loc primele jocuri olimpice?
De dincolo nu vine nici un răspuns, e linişte.

— Repetați întrebarea, spune psihologul.
— Cînd au avut loc primele jocuri olimpice?
Nu vine nici un răspuns, e linişte.
— Dacă nu răspunde, trebuie pedepsit, zice psihologul.
— Moare, zice Kreisbach.
— Nu moare nici la 300 de volți. Dați-i drumul!
— Nici prin gând nu-mi trece, zice Kreisbach.
— Vă ordon, răcneşte psihologul.
— Nu mă interesează, du-te dracului.
— Executați imediat ordinul!
— Termină, că-ți trag un picior...
— Voi cere să fii dat afară! Fricos nenorocit, o să fii dat afară! țipă psihologul.
— Eu n-am împuşcat copii nici în Congo. Du-te dracului cu tâmpeniile astea, mai bine să mergem dincolo să vedem ce-i cu el.
— N-ai să vezi nimic, ieşi afară de aici, strigă psihologul deschizând uşa ce dă spre coridor. Kreisbach îl măsoară de sus în jos, pe urmă iese închizând uşa.
Femeia se apropie de psiholog:
— Nu înțeleg, doctore.
— Cum, nu cunoaşteți testul acesta?
— Nu.
— Băiatul n-are nimic, e inițiat, a jucat teatru de la început, n-a primit nici un şoc. Răcnetele erau transmise de pe bandă.
— Şi ce va fi acum cu Kreisbach?
— Trebuie să fie angajat. În unele situații este nevoie şi de-alde ăştia. Bineînțeles, nu e nevoie decât de maximum 4-5% din soiul ăsta. Pe Kreisbach însă îl puteți angaja.
— În ordine, doctore, continuați.
— La revedere, zice psihologul.
— Trec să văd modelele pentru haine, spune femeia.
În sala de probă, lângă podiumul din centru, acoperit cu un covor roşu, stau doi tineri. Unul bate din palme, din când în când. La acest semn, dinspre coridor apar manechine-bărbați, urcă pe podium. Poartă uniforme închise la gât, sobre, gri şi albastre-verzui. Tunicile au pe umăr o modestă

împletitură argintie şi nasturi argintii. În picioare au când cizme obişnuite, când bocanci, când strălucitoare cizme negre de călărie. Femeia priveşte cu interes defilarea. La apariția manechinelor, celălalt tânăr anunță destinația uniformelor:

— Haină pentru exerciții la cazarmă.

— Pentru exerciții de teren.

— Echipament de luptă complet.

— Haină pentru zilele libere.

— Haină de gală duminicală.

— Haină de gală pentru ocazii speciale.

Ultimul manechin poartă o îmbrăcăminte ciudată, jumătate civilă, jumătate uniformă. Vestonul are împletitură pe umăr, buzunarele exterioare sunt largi, închise cu nasturi din os; asemenea haine se obişnuiesc a fi luate la vânătoare. Tânărul îi strigă femeii:

— E ceva deosebit, ce se poate cumpăra separat, dar dacă dumneavoastră, doamnă, nu vă place, n-aveți nici o obligație!

Femeia nu răspunde, aplaudă manechinul, apoi spune bărbatului de lângă ea:

— Şi ce vor purta cei din cealaltă tabără?

— Ce vor alege. Pot purta uniforme englezeşti, americane, franțuzeşti, ruseşti, nemțeşti, pot fi şi civili, dacă vor, ei plătesc. Pot purta ce vor, cu excepția acestora, ale Companiei, răspunde bărbatul.

— E foarte bine că oaspeții au libertatea de a alege ce vor, dar noi nu ne putem lega de ceva foarte concret.

— După părerea mea, ficțiunea trebuie realizată întotdeauna prin elemente concrete.

— Aveți dreptate, dar acestea sunt uniforme germane aproape nemodificate. Nu trebuie să întreținem indicatori superficiali de memorie. Nu vă supărați, dar noi trebuie să pătrundem mai adânc. Ceea ce facem noi nu e un simplu joc, ci mai degrabă o acțiune filosofică. Aproape că aş putea-o numi convertire.

Bărbatul o priveşte uimit, îi răspunde aproape ofensat:

— Doamnă, în meseria mea nu operăm cu asemenea noțiuni complicate. Fiți amabilă, spuneți ce anume doriți şi eu voi executa modelele întocmai.

— Nu vă supărați, n-am avut intenția să vă jignesc. Poate ar fi mai bine să mergem în biroul meu, să stabilim detaliile.

Îl cuprinde pe după umeri, apoi îl lasă, permițându-i să-i sărute mâna. Pornesc împreună spre uşa de lângă podium.

Ajung într-o încăpere mică, tapetată cu desene de uniforme diversificat croite şi colorate. Femeia îl ia de mână:

— Priviți în jur, sunt aici vreo sută sau două de modele, nu le-am numărat. Creați ceva nou, cu totul diferit. Gândiți-vă că, dacă asemănarea concretă apare întâmplător tocmai la noi, atunci o instituție este angajată în mod cu totul eronat.

— Doamnă, dumneavoastră sunteți aproape genială. M-ați făcut acum să înțeleg ceva. Pot să vă sărut?

Femeia zâmbeşte:

— Dacă e important pentru dumneavoastră.

Bărbatul nu răspunde, o îmbrățişează, o sărută. O duce spre canapea, o culcă, începe să o dezbrace, îi ia sânul în palmă.

— Nu-i aşa că nu credeai că am sâni, atât de masculin era ce ți-am spus? gângureşte femeia.

Ridică brațul spre masă, porneşte picupul. Se aude un cor bărbătesc răguşit, cântă un ciudat cântec evreiesc. Bărbatul ascultă atent melodia, priveşte obrazul femeii:

— Eşti evreică? întreabă.

— Nu, nu sunt evreică. Sunt grecoaică.

Se ridică: sunt goi.

Ies încet pe coridorul pustiu, se culcă pe covorul gros din fața oglinzilor mari, fixate în perete până la podea.

3

PE DRUMUL ce străbate pădurea se apropie un Ferrari lung, decapotabil. Se opreşte la intersecţie. La marginea şanţului, un indicator anunţă în greacă, franceză, engleză şi germană: „Proprietate particulară! Intrarea oprită! Fotografiatul interzis!”

Din maşină coboară un bărbat tânăr, în mână are un aparat de fotografiat; fotografiază indicatorul, drumul, trece mai departe în pădure, fotografiază tot. Face câţiva paşi printre copaci, se întoarce, azvârle aparatul pe bancheta din spate, se aşază la volan, porneşte motorul.

Conduce încet. La prima cotitură apare dintre copaci un pădurar îmbrăcat vânătoreşte, înarmat; îi face semn să oprească. Tânărul opreşte maşina:

— Scuzaţi-mă, domnule, încotro vă grăbeaţi? întreabă pădurarul.

— Drumul acesta nu duce la linia Metaxas? îi întoarce tânărul întrebarea.

— De ce mă întrebaţi pe mine? Dumneavoastră trebuie că ştiţi mai bine, sunteţi localnic, după numărul maşinii, zice pădurarul, apoi se apropie brusc de maşină şi apucă, de pe bancheta din spate, aparatul de fotografiat.

— Pe indicatorul acela pe care l-aţi fotografiat scrie că rugăm trecătorii să nu fotografieze, zice, scoţând filmul din aparat, apoi îl expune luminii şi-l azvârle în tufiş, cât mai departe.

— Dumneata eşti violent cu mine, spune bărbatul, zâmbind.

— Numai din cauză că aţi intrat forţat pe acest domeniu particular. De altfel, vă rog să fiţi amabil şi să vă întoarceţi.

Bărbatul scoate un plic, i-l întinde:

— Am invitaţie, am dreptul să intru aici.

Pădurarul ia plicul, scoate din el un carton îngust, îl cercetează pe îndelete, îl citeşte, apoi:

— Nu vă pot lăsa să intraţi, domnule. Sunt necesare trei recomandaţii, dumneavoastră n-aveţi nici una.

— Cred că aceste chestiuni sunt totuşi rezolvabile. Cât să-ţi dau?

— Vă rog să nu mă jigniţi! Vă somez să vă întoarceţi!

— Condu-mă la directoare.

— Nu pot s-o fac, domnule.

— Atunci cheam-o prin radio.

— De unde ştiţi că am?

Bărbatul zâmbeşte:

— Am ghicit.

Pădurarul merge fără o vorbă printre copaci, cheamă şoptit fortăreaţa într-o limbă nedesluşită.

Între timp, bărbatul, acoperind cu trupul său aparatul, îi pune un film nou, îi scoate tocul şi-l aruncă departe printre tufişuri, apoi pune aparatul în buzunar.

Pădurarul revine, se opreşte lângă el:

— Veniţi, vă conduc, zice.

— Aşează-te lângă mine, spune bărbatul.

Pădurarul urcă în maşină, pornesc.

— De când eşti aici? întreabă bărbatul.

— De şase luni.

— Ce salariu ai?

— Nu pot să spun, domnule.

— Ai familie?

— Am doi copii, două fete, una de cincisprezece, alta de unsprezece ani, răspunde pădurarul.

— Ai mai întâlnit străini aici, în pădure?

— Uneori se rătăcesc turişti. La anul vor îngrădi totul.

— De ce porţi la dumneata puşcă cu gloanţe?

— Asta mi-au dat-o. Le-am spus c-ar fi mai bună alta, cu alice, dar mi-au răspuns că nu au.

— Înţeleg, zice bărbatul.

Drumeagul de pădure se lărgeşte, duce spre un zid înalt, gros, de beton. În zid, o pată întunecoasă – poarta de fier masivă, închisă. Maşina se apropie încet de ea.

Pădurarul scoate din nou emițătorul, semnalizează:

— Alo, alo, vorbeşte doisprezecele, vă rog deschideți poarta.

Poarta se deschide automat, pătrund într-o curte enormă împrejmuită de asemenea de ziduri de beton; locul de parcare e plin de maşini. Se află aici toate mărcile: de la automobile sport, prelungi, până la mari limuzine negre, stau înşirate una lângă alta. Între maşini, femei şi bărbați ce se plimbă, mai încolo, lângă o clădire mai mică cu pereții de sticlă, un grup de bărbați stă în aşteptare. Bărbatul parchează. Întâi coboară pădurarul, apoi el. Pădurarul îşi ia rămas bun:

— Nu vă supărați, domnule, mi-am făcut doar datoria.

— Nu-i nimic, la revedere.

Între timp, ajunge la ei directoarea. Întinde mâna, bărbatul i-o sărută, apoi se recomandă:

— Respectele mele, doamnă, sunt Peter Kirios.

— Bine ați venit, domnule, sunt Edit Nicharchos, directoarea. Dumneavoastră sunteți cel fără recomandații?

— N-am găsit.

— Ia să vă văd. Nu arătați ca unul venit să facă spionaj.

— De ce, cine v-a spus că spionez?

— Mi s-a raportat.

— Fotografiam doar prin pădure.

— Se pare că e suficient. Deşi, trebuie să vă spun, nu avem nimic de tăinuit. Dar aşa a decis conducerea Companiei, nu pot decât să mă conformez. Sunteți originar din ținutul acesta?

— Da, avem aici moşie.

— N-am auzit încă de familia dumneavoastră.

— Suntem de curând aici.

— Într-adevăr, de curând.

— De altfel, moşia e a tatălui meu, el se ocupă de administrarea ei.

— Şi dumneavoastră ce faceți?

— Nimic.

— De ce ați venit aici?

— Sunt curios.

— Nu primim bucuroşi clienţi greci.
— De ce?
— Pentru că – vă spun o banalitate – nimeni nu e profet în ţara sa.
— De ce vă temeţi?
— Nu mă tem, dar n-aş vrea să fim rău înţeleşi. De aceea, veţi semna o declaraţie în care noi vom scrie exact ce facem aici şi dumneavoastră veţi confirma că tot ce spunem noi acolo corespunde adevărului. Dacă, ieşind de aici, veţi declara altceva, tribunalul vă va acuza de calomnie.
— Iscălesc cu plăcere.
— Atunci e-n ordine, veniţi, vă conduc, îmi asum răspunderea pentru dumneavoastră vă dau o recomandaţie. Mărturisiţi-mi doar, de unde ştiţi de existenţa noastră?
— De la un oarecare domn Haecker, care va veni de asemenea să participe la joc. E partenerul de afaceri al tatălui meu, mare amator de excentricităţi.
— Da?
— A încercat de toate.
— Mă bucur că vom avea asemenea clienţi instruiţi. Să mergem.
Pornesc. Femeia zâmbeşte:
— Aţi adus cu dumneavoastră bani suficienţi? Cecuri nu primim.
— Cred că am destui. Cincisprezece mii ajung?
— Exact la limită. Aveţi asigurare pe viaţă?
— Da. Haecker mi-a spus şi textul.
— Bine. Daţi-mi-o.
Tânărul o întinde femeii.
Ajung la casieria clădirii. Birourile sunt despărţite de restul încăperii printr-un uriaş perete de sticlă înzestrat cu şase ghişee în dosul cărora se află tinere fete drăguţe. În faţa fiecărui ghişeu stau la rând patru-cinci bărbaţi; avansează lent. Pe canapelele moi, de piele, şed în aşteptare bărbaţi şi femei.
Femeia arată spre primul ghişeu:
— Puteţi începe aici, la revedere, zice şi-l lasă pe Kirios singur.

În fața lui, doi bărbați își așteaptă rândul. Cînd ajunge la geamul de sticlă, fata se apleacă spre microfon:

— Actele dumneavoastră, domnule, vă rog.

Kirios îi întinde hârtiile.

— Vă rog şi paşaportul dumneavoastră, domnule Kirios.

— Eu sunt grec, n-am paşaportul la mine, doar buletinul de identitate.

— E suficient, mulțumesc, spune fata.

— Cât trebuie să plătesc, vă rog?

— 14 700 de dolari.

— Poftim.

— Mulțumesc. Dați-mi vă rog asigurarea pe viață şi declarația dumneavoastră.

— Ce declarație?

— Conform căreia, dacă în timpul vânătorii veți suferi un accident, nimeni nu va putea fi tras la răspundere.

— A, da, poftim. Eu mă gândeam la o altă declarație. Am să vă rog s-o întrebați pe directoare, cred că va mai trebui să semnez şi o altă declarație.

— Voi întreba, domnule, dar să terminăm deocamdată cu formalitățile de primire. De altfel, directoarea mi-a transmis că sunteți recomandat de dumneaei, asta-mi ajunge cu prisosință. Am să vă rog să poftiți dincolo, pe culoarul de sticlă. La revedere, domnule.

La celelalte ghişee s-au terminat deja formalitățile; bărbații şi femeile pornesc de asemenea spre culoar, dispărând după uşile glisante cu rame metalice. Traversează culoarul, ajung în curte.

Apare şi femeia, se apropie de grup:

— Doamnelor şi domnilor, v-aş ruga să aveți amabilitatea să vă aliniați.

Clienții se aliniază încet, în rânduri, sunt exact treizeci, opt femei şi douăzeci şi doi de bărbați.

Femeia scoate din buzunar o listă bătută la maşină, începe să citească numele:

— Mr. Bondy, Mr. Bondy junior, Miss Bunin, Mr. Charnton, Miss Colin, Mr. Dobrowsky, Mr. Haecker, Mr. Hayan, Mrs. Hidkay, Mr. Huysmann, Mr. Katharson, Mr.

Kirios, Mr. Lewin, Mrs. Litvak, Miss Meghallan, Miss Neudorf, Mr. Olivieri, Mr. Pekkinen, Mrs. Perlinger, Mr. Rava, Mr. Samuelson, Mr. Schmidt, Mr. Serantoni, Mr. Soltersky, Mr. Sorensen, Mr. Steinbuch, Mr. Steko, Mrs. Tabor, Mr. Tunnel, Mr. Van Delft.

Cînd ajunge la capăt, întreabă:

— Am omis pe cineva?

Nu se prezintă nimeni.

Femeia continuă:

— Doamnelor şi domnilor, permiteți-mi să vă salut în mod oficial şi să vă transmit din partea Companiei cordiale urări de noroc. Sperăm că vă veți distra de minune şi veți vorbi prietenilor, cunoştințelor dumneavoastră despre inițiativele simple, omeneşti ale instituției noastre. Cînd ne-am angajat în această acțiune ce poate să pară ciudată, eram convinşi că îndeplinim o misiune nobilă. Înainte de toate însă, aş vrea să vă spun şi prin viu grai câteva lucruri pe care le veți găsi în Regulamentul nostru. Jocul va începe peste o săptămână, marți, 24 august, ora 14, la semnalul sirenei şi se va termina după 48 de ore, la 26 august, ora 14, la semnalul sirenei. În Regulament sunt cuprinse toate regulile şi dispozițiile în acest sens. După terminarea partidei se va organiza în pădure o vânătoare de mare anvergură. Comandanții, ofițerii îi veți alege dumneavoastră înşivă, din rândurile dumneavoastră. Nu dorim să ne amestecăm în metodele, în formele de instrucție, ce vor dura o săptămână, însă în cazul în care veți avea nevoie de ajutorul specialiştilor noştri, bineînțeles că-i vom pune la dispoziția dumneavoastră cu cea mai mare solicitudine. Cred că deocamdată atâta ajunge. Dacă totuşi credeți că, înainte de studierea Regulamentului, e importantă pentru dumneavoastră lămurirea anumitor probleme, poftiți, întrebați-mă, vă stau la dispoziție.

Un bărbat înalt, cu părul roşu, din rândul întâi, ridică mâna.

Femeia arată spre el:

— Poftiți. Dar mai întâi vă rog să vă prezentați.

— Sunt Edwin Sorensen. Nu ştiu ce cuprinde Regulamentul, poate că are soluții pentru problema mea,

prefer totuşi să întreb. Din câte am aflat, reiese că noi vom acționa pe un teren cu totul necunoscut, în timp ce angajații dumneavoastră dispun de un avantaj practic nerecuperabil: se află aici în permanență, cunosc terenul, au posibilități de a face exerciții, cu un cuvânt, sunt profesionişti pe teren propriu.

Femeia răspunde zâmbind:

— Domnule, Compania s-a ocupat mult de această problemă. Dacă veți studia cu atenție Regulamentul, veți găsi acolo, amănunțit, calculele şi dispozițiile în acest sens. Numărul angajaților noştri participanți la joc va reprezenta doar 47% din efectivul dumneavoastră, ceea ce, în cazul în speță, înseamnă 14 oameni. Acest lucru este valabil şi privind puterea de foc a armelor. Stabilirea acestei proporții procentuale a fost precedată de temeinice calcule polemologice, totuşi dumneavoastră aveți dreptul să verificați, să analizați exactitatea cifrelor.

— Înțeleg. Dar femeile? Sunt şi femei printre noi. Ele cum vor fi considerate? întreabă Sorensen.

— Regulamentul nostru nu ține seama de asta, întâi pentru că suntem pentru egalitatea femeii, apoi, pentru că experiența militară de până acum demonstrează că de multe ori femeile sunt mai decise, dând un randament mai bun decât bărbații. Cred că nici nu mai trebuie să insist asupra acestui punct, istoria vă oferă atâtea exemple clasice şi moderne în acest sens. Bineînțeles, cine doreşte, încă mai poate să se retragă, din păcate însă, nu ne stă în putere să restituim suma achitată.

— Dar eu nu pentru asta am întrebat, vă rog, eu vreau să particip, am discutat doar principial.

— Şi am reuşit să vă conving?

— Da.

— Mulțumesc. Mai are cineva vreo întrebare?

— Sunt Mrs. Litvak. Aş vrea să vă întreb, nu credeți că 48 de ore e un timp foarte scurt?

— Şi această durată a fost calculată de specialişti. Cu acțiuni intensive, în acest răstimp, se pot crea aproape toate

caracteristicile, toți factorii unui război autentic. Sper că veți constata şi dumneavoastră, doamnă.

— Ne stau la dispoziție formațiuni sanitare pentru îngrijirea răniților?

— Nu. În perioada acestui război de două zile, răniții vor avea parte doar de primul ajutor. După terminarea jocului, bineînțeles, oferim tratamentele cele mai moderne. Pentru joc, participanții vor primi câte o trusă sanitară completă şi în această săptămână de instrucție pot beneficia, la cerere, de predarea unor noțiuni medicale generale.

— Înțeleg, mulțumesc, zice doamna Litvak.

— Mai departe, doamnelor şi domnilor, mai sunt întrebări?

— Mă numesc Victor Katharson. Aş vrea să ştiu, putem cerceta terenul?

— Bineînțeles. Veți primi hărți detaliate, precise şi puteți face manevre şi în câmp. Dacă doriți, puteți petrece afară toată săptămână.

— Nici nu ştiu dacă este necesară fortăreața. Dacă trebuie să luptăm împotriva unor asemenea ziduri groase de beton, şi asediatorii dispun doar de arme de mână din al doilea război mondial, orice încercare este, din capul locului, sortită eşecului.

— Cred că totuşi era mai bine să fie studiat întâi Regulamentul. Acolo puteți găsi toate calculele, dispozițiile, măsurile referitoare la asta. Fortăreața ce va fi supusă asediului se va afla în câmp, ea n-are nici o legătură cu clădirea centrală, cu rămăşițele restaurate ale vechii linii Metaxas. Va fi montată în câmp şi pereții de plastic vor fi transportați pe teren înainte de începerea partidei. În fiecare metru pătrat de „zid” sunt montate, cu totul la întâmplare, zece straturi de mărimi determinate, care permit pătrunderea gloanțelor, pe când îmbrăcămintea asediatorilor este complet blindată, şansele sunt deci în echilibru total. V-am liniştit, domnule?

— Da, am impresia că aşa lucrurile sunt în ordine.

— Mai aveți întrebări?

— Sunt Mrs. Tabor. Aş vrea să vă întreb ce se întâmplă în cazul când nici unul din clienţi n-a fost militar, deci toată lumea e lipsită de exerciţiu?

— De această problemă s-a ocupat un grup special de cercetători. Au adunat datele tuturor membrilor de familii cu şanse. Baza selecţiei a fost acel venit suficient de mare care să permită cheltuirea a 15 mii de dolari pentru o distracţie de genul şi durata acestui joc. Din calcule a rezultat că din bărbaţii familiilor supuse cercetării, 43% au făcut războiul, 55% vânează în mod curent sau trag la ţintă.

— În aceste cifre sunt incluşi şi copiii?

— Da. De la şaptesprezece ani în sus.

— Dar femeile?

— 40% din femei vânează sau se ocupă cu tragerea la ţintă.

— Şi asta ce înseamnă? întreabă Mrs. Tabor.

— Înseamnă că, după toate legile probabilităţii, este aproape imposibil ca întâmplarea să adune o grupă de clienţi în care cel puţin 30% să nu mânuiască cu competenţă armele.

— Mă interesează acest calcul. Are şi o listă de nume?

— Un volum separat, masiv este anexat ia calcule. În el se află lista completă.

— Figurez şi eu pe listă?

— Puteţi să vă convingeţi, doamnă. Figuraţi cu siguranţă. Vă rog, doamnelor şi domnilor, întrebaţi cu curaj, până la cină mai este o jumătate de oră.

— Eu sunt Bondy senior. Am auzit că din apartamentele de clasa întâia se poate telefona nemijlocit oriunde. Soţia mea e la Kortena...

— Bineînţeles, puteţi vorbi cu dânsa oricând, exceptând durata luptei.

— Vă mulţumesc, doamnă, aşa mi-am zis şi eu.

— Sunt Constantin Lewin. Aş vrea să ştiu ce fel de uniforme vom purta?

— De orice fel veţi dori, domnilor. Desigur, trebuie să aşteptaţi rezultatul tragerii la sorţi, deoarece, dacă veţi fi apărători, veţi putea purta uniforme simple, de stofă, însă

dacă veți fi asediatori, veți primi haine blindate. Puteți alege oricare din uniformele obişnuite din cel de al doilea război mondial. Dacă doriți, puteți purta cu toții aceeaşi uniformă, dacă nu, puteți îmbrăca separat, fiecare ce doreşte: americană, engleză, germană, rusească, italienească, norvegiană, poloneză, orice. Dumneavoastră veți decide. Dar am impresia că putem să ne întoarcem la hotel, să cinăm. Însă înainte de a pleca, aş mai dori să vă prezint adversarii. Poftesc aici cei paisprezece angajați care timp de 48 de ore vă vor fi cei mai înverşunați duşmani. Faceți cunoştință cu ei, primiți-i cu drag. Îi veți reîntâlni abia la începerea partidei.

Dinspre coridor apar mercenarii; sunt patrusprezece la număr, conduşi de Narviks. Se aliniază în fața clienților, salută. Poartă uniforme cenuşiu-verzui, cu caracter oarecum civil, iar pe umeri au mantale de, culoarea terenului.

Din difuzoarele mascate se aude o muzică vioaie, puternic ritmată. Cele două grupuri se amestecă, mercenarii şi clienții îşi dau mâna, doamnelor participante li se sărută mâinile cu politețe, apoi, încetul cu încetul, cele două tabere se realiniază. Din grupul clienților iese Sorensen:

— Câți angajați aveți în total, doamnă?

— Vă referiți la luptători, domnule Sorensen?

— Da.

— Deocamdată patruzeci şi şapte.

— Înseamnă că în timpul jocului îi puteți înlocui?

— Nădăjduiesc, domnule Sorensen, că n-ați vrut să mă jigniți în mod deliberat. Dar ca să nu aveți îndoieli: pentru durata partidei, terenul va fi ermetic izolat de lumea exterioară şi de clădirile centrale. În afară de aceasta, fotografiile acestor paisprezece angajați vă stau la dispoziție, oricând puteți să-i identificați. Corectitudinea jocului e pentru noi cel puțin tot atât de importantă ca şi pentru dumneavoastră. Interesul nostru major este acela de a-i face pe clienții noştri să răspândească pretutindeni bunul nostru renume.

— Înțeleg, doamnă. Dar din păcate eu am într-adevăr o fire suspicioasă. Dacă aş putea primi acum fotografiile, v-aş fi foarte îndatorat.

— Domnule Narviks, fiţi amabil, aduceţi-ne în sala de mese cele paisprezece fotografii şi daţi-le domnului Sorensen.

— Am înţeles, doamnă, răspunde Narviks, şi porneşte cu paşi repezi, dispărând în dosul uşilor batante ale culoarului de sticlă.

Femeia se îndreaptă spre clădirea cu cinci etaje, de forma unui cort, a hotelului construit în capătul curţii, clienţii o urmează discutând, râzând.

Mercenarii stau nemişcaţi în mijlocul curţii.

4

ÎN SALONUL hotelului, clienţii şed cufundaţi în fotolii adânci. Singur Sorensen stă în faţa lor, pe un mic podium. Vorbeşte, cu braţele desfăcute:

— Cred, camarazi, că după instrucţia asta de o săptămână, ne-a prins bine să mai discutăm încă o dată experienţele noastre, tactica şi strategia acţiunii ce va începe mâine. Dumneavoastră m-aţi ales pe mine comandant şi împreună ne-am desemnat ofiţerii. În seara aceasta nu mai vreau să vă vorbesc de cifre, hărţi, tipuri de arme, tactică militară. Respectiv, nu vreau s-o fac oficial, în stare de trezie. Acest joc cu LSD din seara aceasta l-am organizat pentru a ajuta să răzbată la suprafaţă, din subconştientul nostru, tot ceea ce până acum n-a reuşit să iasă şi, ţinând seama de motivele ascunse, să schimb eventual concepţia strategică, să-i întăresc pe cei care posedă în mică măsură – sau deloc – tendinţele de coeziune ale grupului. Deci, camarazi, acum va

trebui să vorbiți. Mult, cât puteți. Indiferent despre ce, important e să vorbiți, începeți-vă călătoria, eu voi fi ghidul, ordinatorul, care nu face nici un rău, ci împinge spre adevăr, din fața căruia nu se poate fugi, care va înlătura toate piedicile. Începeți! Te chem, Bondy, vorbeşte!

Clienții privesc beți, aiuriți, către Sorensen, Bondy se ridică, priveşte nemişcat, cu încăpățânare, la crucea atârnată pe perete, apoi începe să vorbească împiedicat, dar inteligibil:

— Tu, Sorensen, eşti comandantul. Ştii care sunt cele trei caracteristici obligatorii? Nu ştii. Să-ți spun eu: inteligență, energie vitală şi stăpânire de sine. Inteligența. Ştii să măsori pe gâtul cailor forța uniunii? Ar trebui să vorbesc şi despre atenție, o atrag aici pe crucea asta fără Cristos. Uite, astea sunt scaunele. Şi tablourile mă muşcă, sângerez din cauza lor. Îmi aplec peste ele capul, mă furişez deasupra lor, pe acoperiş...

Sorensen ridică mâna:

— De ce nu vorbeşti despre tine?

— Despre ce?

— Despre tine.

— Ar trebui să înțelegi că voi sta în altă parte, din acest unghi doar primul se va putea pune cu mine.

— Nu te înțeleg, Bondy. Spune-ne, de ce te afli aici, cu noi, în această a şaptea noapte?

Nu spune poezii, numai fetele pot să spună poezii.

— De ce-ți plac fetele, Sorensen? Ai părul roşu, de-asta te dai în vânt după femei?

— Îmi plac pentru că ele merg mai departe.

— De ce, tu nu mergi mai departe?

— Doar dacă-mi dau drumul.

— Bine, Sorensen, şi tu ştii să spui poezii. Acum vă voi spune de ce sunt cu voi în această noapte. Limpede, şoptit, ca în microfoane, să-şi ridice doar gâtul, ca girafa, şi picioarele să nu i le audă nimeni. Vă spun. Vedeți, aici şade lângă mine fiul meu, ar trebui şi el remarcat.

— De ce l-ai adus cu tine pe băiat?

— Soția mea stă în hotel la Kortena şi ne aşteaptă.

— Pe ea de ce nu ai adus-o?

— Pentru că ea a făcut un contract de aşteptare. Aşteaptă, bea în fiecare ceas doi litri de apă, apoi urinează doi litri. Pot să vă spun de ce sunt cu voi aici, în această a şaptea noapte?

— Spune-ne, Bondy, ne interesează.

— Vreau să plec din triunghi.

— Care triunghi?

— Nu cunoaşteţi marele triunghi? Bermude – Bahamas – Jamaica. Vapoarele se scufundă, avioanele se prăbuşesc. Nu puteţi merge acolo, e stabilit.

— Da, am auzit deja despre zona asta. Se spune că e vulcanică sau magnetică.

— Am fost acolo, Sorensen. M-am dus cu un iaht mic, am dat bani, m-au lăsat să intru. Şi în mijlocul triunghiului am găsit o femeie. Era aproape înecată. Am scos-o şi am dus-o acasă. Nu putea să vorbească. Uitase tot, nu mai ştia cum a ajuns în mare. Trăia în castel, strâmbă şi moale, ca mătasea când o scuturi. Apoi, încetul cu încetul a învăţat englezeşte, dar tot nu-şi amintea nimic. Trebuia deprinsă din nou cu toate. Învăţa uşor şi cu interes. M-am îndrăgostit de ea, am luat-o de nevastă. Noaptea ieşea în parc şi dansa goală. Mereu acelaşi dans. Am şi desenat mişcările pe care le făcea, am să vă arăt. Dansa numai în nopţile senine. Am dus-o la tot felul de medici, au consultat-o, mi-au zis că nu are nimic, e sănătoasă. Era drăguţă cu mine, mă iubea, era minunat cu ea. Apoi, într-o noapte, am pândit-o, l-a omorât pe grădinar. L-a înjunghiat în inimă, apoi l-a cărat în pivniţă, l-a disecat, îi cerceta mai ales creierul, lua şi notiţe. Am întrebat-o, plângând, de ce o face. Zicea că nu poate rezista tentaţiei. Am discutat îndelung, cei doi valeţi i-am omorât împreună. Nimeni nu i-a căutat, erau oameni singuratici. Noapte de noapte, Alice dansa pe iarbă. Apoi, deodată, a dispărut. Am căutat-o peste tot, alergam ca un nebun. N-am găsit-o. Pe urmă mi s-a trezit o bănuială cumplită. M-am dus la hotarul triunghiului. Comandantul unei nave militare mi-a povestit că soţia mea a intrat pe răspunderea ei în triunghi şi n-a mai ieşit. A dispărut şi iahtul. Pe urmă m-am însurat cu Irene şi iată-l pe băiatul meu...

— Dar cine era, totuşi, femeia?

— Nu ştiu de unde venise. O interesau creierul şi istoria. Conţinea probabil cristale, parcă avea, în permanenţă, zăpadă pe mâini.

— Zăpadă?

— Da, dar nu se topea niciodată. Era caldă şi permanentă.

— Şi băiatul?

— E aici. Aşa-i, băiatul meu, că şi tu înţelegi ce spun?

Băiatul se ridică, se apropie de tatăl său şi-l îmbrăţişează tăcut, îl împinge uşurel înapoi în fotoliu, apoi către Sorensen:

— E obosit, munceşte foarte mult. Avem zece mii de muncitori. Nu poţi să-ţi închipui ce obositor e.

— Pot să-mi închipui, băiete. Maică-ta nu e neliniştită din pricina voastră?

— Probabil că e, dar ea are nevoie de senzaţia asta. Dacă i se pare că noi nu suntem în primejdie, vrea să se sinucidă. Eu particip în fiecare an la concursul de la Lacurile Sărate; dar nu ca s-o neliniştesc pe mama. Şi lui tata îi place să facă tot felul de lucruri. Putem merge la culcare? Mâine vom avea o zi destul de grea, cred că ar trebui să dormim. Chiar şi povestea asta i se trage din oboseală şi din acizi. Nu trebuie să mai insistaţi, o să i se facă rău.

— Bine, duceţi-vă sus.

Băiatul îşi ridică tatăl, îl ia în braţe, îl scoate din salon.

Sorensen zâmbeşte mulţumit:

— Bine, foarte bine. Să continuăm deci. Cum vă simţiţi, domnişoară Bunin?

— Mă faceţi să înnebunesc.

— De ce?

— Nimeni nu vrea să se culce cu mine.

— Nu mai spune, iubito. În fiecare noapte dormi cu altcineva.

— Nu-mi amintesc.

— Ai o memorie slabă.

— Deşi mi-amintesc orice. Fata cea mai mică a sosit cu un taxi, a dezbrăcat pe toată lumea. Stăteam acolo pe pardoseala de piatră, îmi îngheţau tălpile, apoi ne-au trimis la spălat vase. N-am văzut nici un bărbat pe-acolo.

— Cu toate că erau foarte mulţi.

— Cineva îmi cocea în spinare boabe de porumb, apoi am visat că peste mine se aplecau tot felul de animale. Trebuia să mă ating de circuite întrerupte.

— Câți ani ai?

— Douăzeci şi nouă.

— Ai copii?

— Nu.

— De ce?

— Nu ştiu. Acum ar trebui deja să am. O să-mi fac unul.

— Mai bine nu-ți fă.

— Bine, atunci să-mi facă altcineva.

— Vorbeşte despre tine.

— Totul vorbeşte despre mine. Toate amenințările îmi sunt adresate mie. Altceva nu ştiu.

— Ți-e teamă?

— Da.

— De cine?

— De grupurile astea de adulți. Ştiai că persoanele care au învățat relativ uşor în viață să joace roluri de dominație, mai târziu, în concursul pentru rolul conducător, sunt avantajate? Şi ştiai că asta se referă şi la progeniturile familiilor care ocupă dintotdeauna poziții avansate în ierarhia socială? Şi mai ştii că e valabil şi pentru tinerii care au obținut în şcoli numai succese, au fost idoli sportivi sau îndeplineau diverse funcții de încredere?

— Ce le mai ştii! Şi ce vrei cu asta?

— Vreau să fiu comandant.

— De ce?

— Pentru că tatăl meu e acolo, sus de tot.

— Ştim asta.

— Am îndeplinit şi eu funcții de încredere. Lăsați-mă să îndeplinesc o funcție de încredere.

— Mâine vom decide.

— Nu mâine, acum, pe loc.

— Acum nu se poate.

— De ce nu se poate?

— Pentru că mai trebuie să ne povesteşti întâmplarea aceea.

— Nu mai am întâmplări.
— Cum să nu, mi-ai povestit-o mie alaltăieri noapte.
— Atunci ce mai vrei?
— Să le-o spui şi celorlalţi.
— Dacă le-o spun, mă faceţi comandant?
— S-ar putea.
— Atunci n-o spun. Numai dacă *sigur* mă faceţi comandant.
— Dacă nu vrei, n-o spune, nici nu e prea interesantă.
— Nici n-o spun.
— Atunci spune-ne, ce vezi?
— Vaci, îşi târăsc picioarele, stârnesc praful, de parcă ar încerca să se salveze din magazii. Şi eu stau mereu acolo, în faţa sălii de tir, ştii, lângă bodega roşie, unde doi bărbaţi slabi îmi strigă să mă apropii. Nu mai pot amâna, mă apropii şi trag la ţintă, în câini de tinichea, cerbi, urşi mişcaţi cu sfori. Apoi nu-mi ajunge, le spun celor doi să-mi aducă animale vii. Şi ei îmi aduc. Iepure alb cu ochi roşii, căprioară, cerb, urs. Aduc şi un elefant. Îi nimeresc pe toţi, îi pun în faţa barăcii, elefantul nu încape în piaţă, umbra îi atârnă în drum. Apoi nu-mi mai ajunge nici asta. Le spun celor doi să-mi aducă oameni morţi. Îmi aduc, trag, nimeresc; pe urmă iar nu-mi ajunge, vreau oameni vii. Ei îmi aduc. Un bărbat tânăr şi frumos. Are ochi albaştri, clipeşte obosit; îi ţintesc fruntea. Se aşază frumos, nu se mai mişcă, are o gaură în frunte. Dar nici asta nu-mi mai ajunge, vreau un om cu puşcă. Tragem simultan, simt că m-a nimerit. Nu mă doare nimic, dar totul e atât de alb încât se poate citi ziarul în albeaţa asta şi eu n-am altceva de făcut decât să încep să-l citesc.
— E superb ce ne-ai spus. Mult mai interesant decât povestirea aceea.
— Pot deveni comandant acum?
— Dar de ce vrei să fii comandant?
— Pentru asta am venit aici.
— Prezintă-te din nou mâine, acum, vezi şi tu, toţi ceilalţi se uită în altă parte.

— Ăştia sunt beţi, nu poţi porni la luptă cu ei. Mâine voi merge separat, n-am nevoie de voi. Mă duc singură la poligon.

— Bine, dar acum te duci la culcare.

— Nu vreau să dorm.

— Atunci nu vei putea fi comandant.

— Bine, plec. Vă salut, animale bete. Acum o să dorm şi mâine vă voi porunci. În toate. Eu voi porunci şi cine să supravieţuiască.

Fata merge spre uşă, cu paşi prudenţi, împleticindu-se, apoi se lasă în patru labe, se târăşte spre coridor.

Sorensen aşteaptă tăcut, atent, apoi, după ce fata a dispărut, se întoarce spre ceilalţi:

— Camarade Pekkinen, tu cum te simţi?

— Perfect, bătrâne. Trec cu vaporul ăsta.

— Încotro?

— Are vreo importanţă?

— Ai dreptate, este absolut egal.

— Câte librete de cec ai, Sorensen?

— Foarte multe.

— Eu n-am decât unul.

— De ce?

— Pentru că pe transatlanticul ăsta sunt multe lămpi.

— Nu pricep.

— Nu-i nimic. Cert e că sunt multe lămpi. Iar dacă te-aş stropi, ai fumega de parcă ar fi foarte frig. Ca în ger, în pielea goală.

— Voi fi trist dacă mă stropeşti.

— Nu-i nimic. Te vei dilata, îţi vom pune două pâini la subsuori şi vei porni. Tu vei fi comandantul. Vei viola toate sertarele, vei scotoci prin buzunare, vei lua interogatorii, ca acum, cu un cuvânt, tu vei fi comandantul.

— De ce mă jigneşti, Pekkinen?

— Tu nici măcar nu simţi că te iubesc, tu chiar eşti comandant, Sorensen. Cel mai important comandant. Mai important nici c-ai putea fi, decât doar printre peşti. Ăştia trec unii pe lângă alţii şi-şi fac semne importante, cu înotătoarele. Acum eşti ca o gură deschisă. Dacă vei pune

una lângă alta mai multe guri deschise, obţii un comandant-şef.

— Glumeşti cu mine.

— Atunci priveşte-mi ochii, acum încă sunt verzi, dar acolo, pe mal, unde voi plânge, vor deveni roşii. Priveşte cu atenţie. Trebuie ţintit în centrul semicercului de jos. În fiecare zi ai desenat, frumos, pe tablă.

— Tu eşti prietenul meu.

— Nu-i nimic, trebuie să ştii să ţinteşti. Acum încep să mă tem, Sorensen.

— De cine?

— Nu ştiu. Se strâmbă şi calcă neatent peste mine. Oare de ce mi-a trebuit acidul ăsta?

— Pentru călătorie.

— De atunci stau tot într-un loc. Ar trebui să se monteze o roată la capătul vaporului. Vezi, apa s-a terminat, cu toate că la Kortena bea şi urinează în permanenţă o femeie.

— La ce fel de roată te-ai gândit?

— Important e să aibă multe spiţe.

— Pentru ce?

— Ca să poată legăna animalele. Melcii, peştii, insectele marsupiale, toate animalele.

— Insecte marsupiale nu există.

— Atunci mici animale, vopsite în galben deschis.

— Dintr-astea există. Asta-mi aminteşte că mâine vom avea nevoie de energia ta, du-te sus şi culcă-te.

— Mă duc, dar n-am să pot dormi, mi-e teamă.

— Să chem medicul?

— Nu-i nevoie. Încerc totuşi. Noapte bună.

— Noapte bună.

Pekkinen iese clătinându-se, Sorensen se întoarce spre Steinbuch:

— La a câta pastilă eşti, Steinbuch?

— La a şasea.

— Nu e cam mult?

— Porneşte greu.

— Şi a pornit?

— Da, dar nu simt nimic special. Doar că văd puțin mai colorat.
— Dumneata eşti comandantul unității a doua.
— Da.
— Ți-ai schimbat cumva opiniile?
— Deloc.
— Atunci e bine. Obişnuieşti să bei?
— Obişnuiesc, cantități minimale.
— Ce părere ai despre metoda mea de conducere?
— Sorensen, cred ca dumneata eşti comandantul ideal. Acasă cu ce te ocupi?
— Am şantiere navale.
— Înțeleg. Eşti un conducător carismatic.
— Mulțumesc, eşti foarte amabil.
— Am crezut că ai să te ofensezi.
— Nu mă cunoşti.
— Sper. Am impresia că m-am spovedit destul, mă duc să mă culc.
— Nu-ți mai bate joc, du-te, mâine voi avea nevoie de dumneata.
Steinbuch iese, Sorensen i se adresează lui Van Delft:
— Cum suporți acidul?
— Mă controlez în permanență, mă contractă, totul e uniform.
— Pipăie-ți piciorul de jur-împrejur.
— Degeaba, simt doar suprafețe plane. Multe, una după alta, dar numai plane.
— De ce culoare?
— Bordo cu auriu. Ceilalți de ce nu iau parte la discuție?
— Acidul izolează.
— Atunci de ce stăm aici, împreună, treizeci de inşi?
— Am fost curios la cine va fi peretele străpuns de ceva.
— Şi?
— De fapt, abia se găseşte câte cineva la care să se audă ceva. Mâine nu-l voi mai administra.
— Ai vrut să ne administrezi acid?
— Da, dar n-am s-o fac. Vor primi toți puțin whisky la micul dejun.

— Whisky-ul este foarte adecvat.
— La ce?
— La orice.
— Înțeleg. Dumneata cu ce te ocupi acasă, Van Delft?
— Am institute de cercetări.
— Ce cercetezi?
— Totul. Ştii cum ne-am dat seama că în Alaska este petrol? Un cercetător a zis: pisică. Cînd e furioasă, pisica îşi curbează spinarea. Sub presiunea straturilor telurice, petrolul e o pisică furioasă. Şi am găsit într-adevăr petrol în Alaska.
— Nostim. Aici pentru ce ai venit?
— Pentru că şi asta mi se pare nostim.
— Eşti de acord cu planurile mele?
— Nu cu toate.
— De pildă, cu care?
— Cu alegerea uniformelor. După părerea mea, ar trebui valorificat principiul uniformei unitare, mi se pare ridicol ca fiecare să alerge de colo-colo în costumul ales de el. În felul acesta noi nici nu suntem o unitate militară.
— Uiți ceva, Van Delft. Noi suntem unitate militară, însă e o diferență uriaşă între noi şi oricare altă unitate militară din lume. Noi am venit aici în mod voluntar, purtăm un război de 48 de ore care pentru noi e pură distracție, o aventură pasionantă, aş putea spune. Am altoit această aventură cu toate elementele distractive care nu micşorează randamentul acțiunii. Uniforma noastră poate foarte bine să fie eterogenă, din moment ce a mercenarilor e unitara. Uniforma antrenează în joc factorul naționalist, poetic. Camaradul Rava, de pildă, a fost prizonier de război la nemți, de aceea acum va lupta în uniforma americană pentru ca, sub însemnele învingătorilor, să-şi poată anihila o mulțime de amintiri rele. Hayan vrea să pornească la luptă în fustanelă scoțiană, nici el nu ştie de ce, poate pentru că în subconştient e bântuit de înclinații feminine.
— Eu cred că şi succesul acțiunii este periclitat de această aiureală. Stridentele uniforme franceze şi italiene îl expun

prea mult pe cel ce le poartă, nu se poate ascunde bine, îngreunează manevrele de teren.

— Aici ai dreptate, dar nu ții seama de un lucru: ceea ce pierdem din eficacitatea fizică a târâtului câştigăm cu entuziasmul. Soldatul se va târî mai greu, dar cu mai multă însuflețire; compensându-se astfel, ba chiar acumulându-se, avantajele psihice se pot transforma în superioritate de forțe.

— Se prea poate, la asta nu mă pricep, vom vedea. Ştiu doar că la sistemele artificiale, cum e şi al nostru, trebuiesc căutate analogii naturale ca să devină eficiente.

— Nu înțeleg.

— Nu-i nimic. Cînd a trebuit să inventăm antenele înalte pliante, am luat ca model sistemul de vertebre al şopârlei.

— Şi ce legătură are asta cu uniformele?

— Gândeşte-te puțin, Sorensen, în mod sigur are o legătură. Nu pot să mă îngraş. Am mâncat prea mult din rahatul ăsta.

— Câte pastile ai luat?

— Trei.

— Nu e mult.

— Pentru mine este. Obişnuiam şi acasă, dar mai puține.

— De ce ai luat acum trei?

— Poate pentru că mâine...

— Eşti angoasat?

— Se poate spune şi aşa.

— N-ai încredere în mine?

— Uite ce e, Sorensen, ai vorbit destul de puțin de viața dumitale. Cu toate acestea, eu am încredere.

— Dacă nu mă înşală memoria, în săptămâna care a trecut mi-am spus autobiografia de şase ori. Dacă vrei, o spun şi a şaptea oară.

— Nu e necesar, ți-am spus: mă încred în dumneata.

— Nu te încrede. Pune-mă la încercare.

— Acum? Aici?

— Da, pe loc.

— Nu ştiu cum aş putea s-o fac!

— Gândeşte-te, inventează ceva!

— Sunt obosit, aş vrea să dorm.

— Nu pleci de aici până nu mă pui la încercare.
— Dar înțelege odată, am încredere în dumneata.
— Chiar şi atunci. Inventează ceva.
— Bine. Renunță la funcția de comandant.
— Ai înnebunit? Acum, în noaptea dinaintea acțiunii?
— Da, acum.
— Nu se poate.
— De ce?
— Pentru ca să renunț e necesar votul majorității. Starea asta, de drogare cu LSD, exclude posibilitatea unei judecăți obiective, deci acum nu pot fi puşi să voteze. Mâine dimineață, în schimb, va fi prea târziu, pentru că, chiar admițând că-mi vor primi demisia, ar fi o imposibilitate fizică să predau succesorului meu lucrurile. Cu toate acestea, mâine la micul dejun, voi ridica problema, demisionez.
— Să n-o faci, Sorensen, am glumit.
— Faci glume proaste, Van Delft. Pari obosit, du-te la culcare.
— Mă duc. La revedere şi nu fi supărat pe mine, am fost beat şi nerațional. Acum, când încep să-mi revin, mi-e absolut limpede că nu puteam găsi un comandant mai potrivit ca dumneata.
— Dar de ce crezi că eu sunt un comandant potrivit?
— Pentru că sunt total neputincios față de strategia dumitale. Ai creat pentru noi o strategie originală şi cred că un comandant de oşti nu poate face mai mult decât atât. Sunt convins că vom câştigă.
— Mulțumesc, Van Delft. Unitatea a treia încă nu are locțiitor de comandant. Prezintă-te mâine dimineață la mine, îți voi înmâna ordinul de numire.
— Crede-mă, nu m-am gândit la un asemenea regim preferențial.
— Acesta nu-i un regim preferențial, îmi plac oamenii inteligenți. Îți mărturisesc că am o surpriză pentru ceilalți. Sunt adeptul schimbărilor rapide, bruşte. Ai să te miri, Van Delft.
— Orice ai decide, pe mine poți conta, Sorensen.

— Mulțumesc. Poți merge sus, să dormi. Te aştept dimineață, Van Delft.

Van Delft iese, închizând cu băgare de seamă uşa în urma lui.

Sorensen se adresează unui bărbat scund, gras:

— Camarade Steko, dumneata ce ne poți spune?

Steko se scoală din fotoliu, începe să vorbească, mâncând ultimele silabe:

— Ar fi necesar să privim trecutul şi prezentul culturii noastre, ca să găsim asemenea performanțe care pot contribui la deschiderea porților. Biblia şi creştinismul sunt importante, dar împreună cu admiterea formelor şi conflictelor sociale ale civilizației tehnice, constituie un fundal general şi, de altfel, politica colonială europeană, în ultimele sute de ani, prea a profitat de el. În cercul popoarelor de culoare, „biblia şi textilele ieftine” vor constitui pentru mult timp încă una din tarele creştinismului. Prin atitudinea sa rezervată în privința problemei de reglementare a natalității, biserica catolică îşi periclitează grav poziția în Asia, Africa şi în alte țări în curs de dezvoltare. Trebuie găsite astfel de soluții şi exemple care, deşi născute din ideologia creştină, să atingă nemijlocit problemele lumii contemporane.

— Mulțumesc, Steko, dar nu mă gândeam la filozofări.

— Dar la ce?

— Spune-ne povestiri.

— De ce fel?

— De orice fel.

— Ce nevoie ai de ele?

— Îți voi spune la urmă.

— Ştii, Sorensen, că pacea e o fereastră oarbă, nu poate fi deschisă.

— Pentru ce spui asta?

— Îmi place să spun aforisme.

— E drăguț din partea dumitale, dar parcă adineaori vorbeam de o povestire.

— Bine, te întreb totuşi, ştii ce e frica?

— Spune!

— E sfârşitul privit pe dinăuntru.

— Minunat!

— Şi mai ştii că cel ce se detestă pe sine, acela mai respectă în sinea lui pe cel care îl detestă?

— Foarte spiritual, zice Sorensen.

— Da, spiritual. Un om caută un mamoş pentru ideile sale, celălalt caută unul căruia să-i vină în ajutor, astfel se naşte conversația.

— Dumneata eşti un om cult, Steko.

— Soția mea a lăsat din greşeală, printre hainele mele, un volum de Nietzsche, l-am răsfoit aseară.

— Nietzsche e un bun filozof.

— Nu-mi place.

— O.K., dar să nu discutăm acum despre filozofi. Ce e cu povestirea?

— Vă spun doar schița ei.

— E bine şi aşa, dar spune-o odată.

— Se cheamă „Stânca-mascul”.

— Ciudat.

— Ştii cine e Stânca-mascul?

— Nu.

— E mântuitorul ciudatului popor de pitici.

— Care pitici?

— Cei cu ochelari.

— Nu mă mai perpeli, spune odată!

— Dumneata, Sorensen, eşti danez?

— Da.

— A, de asta vrei mereu să asculți poveşti. Nu spun nimic.

— Ce fel de pitici cu ochelari?

— La naştere, fiecare din ei a primit nişte ochelari, pe care apoi nu i-a mai scos niciodată. Dacă aflau despre careva că şi i-a scos, îl omorau.

— De ce era necesar?...

— Ca să se vadă, pe ei înşişi şi pe ceilalți mai mari.

— Dar prin ochelari apărea mărit şi mediul înconjurător, nu? Casele, pomii, dealurile.

— Nu. Doar ei păreau mai mari.

— Povestirea asta nu e bună. Şi cine a fost Stânca-mascul?

— Şi-a scos ochelarii.

— L-au omorât?

— Bineînţeles.

— Şi acum, ce-i cu ei?

— S-au sinucis. Cu toţii.

— Pentru ce?

— Lentilele au fost atacate de un soi de ciupercă. Era o sticlă specială, organică; a trebuit scoasă. N-au supravieţuit faptului că erau pitici.

— Aşa mai merge. Unde ai auzit povestea asta?

— Am inventat-o acum.

— Spune-ne atunci, unde trăiau piticii?

— Aici, lângă pădure, într-o poieniţă.

— Cu ce se hrăneau?

— Cu cai. Pe aici sunt multe crescătorii.

— Înţeleg. Şi ce beau?

— Apă de mare.

— Apa de mare nu e potabilă.

— Păi aveau nişte ochelari mici, speciali, cu care curăţau apa.

— Minţi, Steko.

— Te pomeneşti că eşti nervos, Sorensen. Ce te faci mâine, dacă deja te enervezi?

— Dacă o voi păţi eu, o vei păţi şi tu.

— Nu-i chiar atât de sigur.

— Ba e absolut sigur, băiete.

— Vom vedea.

— Ce speri? întreabă Sorensen.

— Că cineva, poate, va scoate ochelarii.

— Cui?

— Nu ţi-e egal?

— Nu. Spune, cui?

— Poate ţie, poate mie, poate tuturor.

— Eşti nebun.

— Se prea poate, tu în schimb eşti deştept, Sorensen, şi mie îmi plac oamenii deştepţi.

— Să nu ne certăm, Steko. Dacă vrei, te numesc locțiitorul meu.

— Nu vreau.

— De ce?

— Pentru că, dacă eşti locțiitor e ca atunci când trenul îți taie piciorul de lemn. Ar trebui să te bucure, dar la ce bun?

— Eşti nebun, Steko. Tu nu vei fi piciorul de lemn.

— Mi-a trecut doar aşa prin minte. Puteam să spun altceva. Nu vreau să fiu locțiitorul tău.

— Atunci fii măcar comandant de grupă.

— Nu vreau.

— Atunci du-te naibii, culcă-te.

— Mă duc. Noapte bună.

Steko se târăşte spre uşă, Sorensen îl urmăreşte cu privirea, apoi se întoarce spre Mrs. Hidkay:

— Mrs. Hidkay, mi se pare că eşti prea serioasă.

— Aş vrea să mă dezbrac, răspunde femeia.

— Aici?

— Da. Mă voi dezbrăca încetişor, ceilalți nici nu vor băga de seamă. Prietena mea, miss Neudorf, vrea şi ea să se dezbrace.

— Cînd a spus asta?

— Înainte de a lua pastilele.

— Uite, doarme.

— A obosit, n-a rezistat până acum.

— Nu te dezbrăca acum.

— De ce?

— Spune-ne mai bine ce faci dacă reuşeşti să capturezi şi să dezarmezi un mercenar?

— Unul?

— Da, unul.

— De ce mă asculți ca la examen?

— Ăsta nu e examen, mă interesează efectele drogului.

— Să nu te intereseze. De altfel, mercenarului îi dau drumul, nu-i fac nimic.

— În război, aşa ceva nu se obişnuieşte.

— În războiul meu se obişnuieşte.

— Acesta nu e războiul dumitale, este războiul nostru. Sper să-ți schimbi părerile când te trezeşti.

— Eu cred că mai degrabă se vor consolida.

— În seara asta, când am pus totul la punct, ai votat şi dumneata.

— Cred în flexibilitatea omului.

— Asta nu e flexibilitate.

— Nu-i nimic, eu mă dezbrac totuşi acum, mă duc la tablă, întâi desenez, apoi îmi scot hainele.

— Nu te duci nicăieri. Unde sunt fiolele de insulină pentru provocarea foamei?

— Undeva, într-o farmacie. În partea de sud a oraşului, în sertarele unor spițeri nenorociți.

— De ce vorbeşti aiurea?

— Eu vorbesc aiurea? Să te întreb pe dumneata câte ceva.

— Poftim.

— La câți morți te aştepți?

— Nu glumi!

— Am întrebat serios.

— Nu mă aştept să fie cazuri mortale.

— Unde se trage mult, se şi moare.

— Dacă vom proceda cu iscusință, eficace, nu se va întâmpla nimic rău. Doar nu ți-e frică?

— Nu mi-e frică, dar aş vrea să ştiu de ce minți.

— Nu mint.

— Am auzit când i-ai spus lui Van Delft că ne rezervi o surpriză. În ce constă?

— Dacă-ți spun, nu mai e surpriză.

— Bine, atunci mă dezbrac.

— De ce vrei să te dezbraci?

— Fiindcă haina nu e o surpriză. Ai să vezi ce strategie deosebită am când sunt goală.

— Du-te şi te culcă, eşti obosită.

— Vii la mine?

— La ce apartament locuieşti?

— La 106.

— Vin.

5

MOVILA SCUNDĂ, însemnată cu steguleţe mici, albe, e înconjurată de tufişuri dantelate; mai încolo, la poalele dealurilor, muncitori îmbrăcaţi în salopete de lucru albastre descarcă din camioane elementele prefabricate ale fortăreţei demontabile.

Sorensen şi Narviks se întâlnesc în dreptul steagului, îşi dau mâna. Sorensen poartă o uniformă australiană, de colonel.

— Bună ziua, zice zâmbind.

— Vă salut, răspunde Narviks.

— Permiteţi să alegem prin aruncarea banului. Eu dau cu banul.

— În ordine, răspunde Narviks.

Sorensen aruncă în aer o monedă de argint. În timp ce banul se învârteşte, Narviks spune tare:

— Cap!

Sorensen se apleacă, priveşte moneda căzută în iarbă, se ridică, spune sec:

— Dumneavoastră alegeţi.

Narviks răspunde pe loc:

— Fortăreaţa.

— Nu sunteţi din cale afară de amabil, domnule.

— Am crezut că v-am convins asupra echilibrului şanselor noastre.

— Atunci de ce aţi ales, totuşi, fortăreaţa?

— S-ar putea ca zidurile, din punct de vedere psihologic, să...

— Vedeţi, tocmai la asta mă refeream zicând că nu prea sunteţi amabil.

Narviks ridică din umeri.

— În meseria noastră amabilitatea nu prea rentează. Cred că puteţi veni sa vedeţi fortăreaţa, acum o montează. Şi-apoi,

trebuie să vă şi schimbaţi. După cum ştiţi, cei ce luptă pe teren trebuie să poarte îmbrăcăminte blindată.

— Ştiu. Să mergem. Nu-i nevoie să iau pe nimeni cu mine, voi verifica singur.

— Domnule, dumneavoastră sunteţi comandantul. Veniţi, zice Narviks.

Pornesc spre fortăreaţa în construcţie.

Muncitorii îmbină între ele elemente de zid mari şi înalte, culcă pe iarbă stâlpi enormi de beton de care fixează apoi cu frânghii de oţel pereţii de plastic. Sorensen se apropie de un camion, îi strigă unui muncitor dinăuntru:

— Fii amabil, te rog, dă-mi un element de zid!

— Cât de mare?

— Acela mic, arată Sorensen spre o placă de trei metri pătraţi.

Muncitorul sare din camion, coboară placa, o sprijină cu piciorul.

Narviks priveşte scena cu interes:

— Bineînţeles, vreţi să verificaţi suprafeţele de pătrundere a gloanţelor, întreabă zâmbind.

— Aţi nimerit, răspunde Sorensen.

Scoate din buzunarul uniformei cretă, bandă de măsurat, începe să calculeze locul presupus al straturilor ce permit pătrunderea gloanţelor. Însemnează pătratele cu cretă, apoi ridică placa şi o sprijină de un tufiş. Se îndepărtează la douăzeci şi cinci de metri de ea, se întoarce, scoate revolverul şi începe să tragă în placă. Epuizează încărcătura, revine, studiază conştiincios urmele. Se apleacă, cercetează pe îndelete placa, apoi se îndreaptă spre Narviks.

— În regulă, zice.

— De fapt, dacă am fi sensibili, am avea în permanenţă motive să ne ofensăm, zice Narviks.

— De ce?

— Sunteţi foarte suspicios.

— De ce să am încredere în duşman?

— Există nişte reguli...

— În război, ele nu sunt respectate.

— Tocmai de aceea este ideal războiul nostru, pentru că noi respectăm întotdeauna regulile. Aveți fotografiile?

— Le am aici, în buzunar.

— Doriți să-mi chem oamenii?

— Mulțumesc, dar i-am verificat deja.

— Unde?

— Mai bine să rămână secret. Nu vă temeți, Narviks?

— Nu m-am gândit încă la asta. E meseria mea.

— Ați fost vreodată rănit?

— Da, de mai multe ori.

— Dar dacă veți căpăta odată o rană care vă va face inapt de luptă şi nu veți putea continua?

— Atunci voi căuta alte posibilități. Deocamdată mă simt foarte bine.

— Este valabil fiecare paragraf al Regulamentului?

— Presupun că de asta l-au întocmit.

— Aş vrea sa vă spun ceva, Narviks...

— Poftiți, vă rog.

— Dacă ați fi dispus la unele înlesniri...

— Domnule Sorensen, am impresia că judecați greşit situația. Eu am fost întotdeauna un angajat loial, iar acum sunt angajatul acestei Companii.

Credeam că schimbarea este un element vital la oameni ca dumneavoastră.

— Da, dar numai după încheierea unei afaceri.

— Cum adică, pentru dumneavoastră Congo a însemnat o afacere încheiată?

— Acolo am fost înfrânți, Ciombe nu ne-a ascultat. Afacerea aceea era încheiată. Dar nu vă înțeleg, domnule Sorensen. Dacă pricep bine, dumneavoastră ați venit aici pentru joc, nu-i aşa?

— Am venit aici pentru victorie, domnule Narviks.

— Aveți toate posibilitățile s-o obțineți.

— Dumneavoastră ştiți cel mai bine cât e de greu.

— Fără risc, jocul nu are nici un rost.

— E-n regulă, am înțeles că nu putem discuta.

— Acum nu, domnule. Abia după terminarea partidei, dacă mai rămânem în viață.

— Nu mi-aş dori să încap pe mâinile dumitale, Narviks.

— Dar aveţi arme bune, oameni entuziaşti, haine blindate, domnule Sorensen.

— Mulţumesc, Narviks, la revedere.

— Dar îmbrăcămintea?

— Am să vă rog să le comunicaţi să ne aducă hainele cu camionul la marginea pădurii.

— Cei dinăuntru ştiu deja ce aţi ales?

— Le-am lăsat o listă cu măsurile exacte şi felul uniformelor.

— O.K. Mai aveţi 73 de minute, domnule Sorensen. Sirena se va auzi peste exact 73 de minute. Vă rog să vă pregătiţi. La revedere.

— La revedere, răspunde Sorensen.

Se întoarce, porneşte spre pădure.

Muncitorii au încheiat asamblarea fortăreţei, se urcă în camioane, pleacă.

Clădirea astfel realizată corespunde desenului din Regulament. Are o suprafaţă de 120 metri pătraţi, zidurile tari, blindate, alternează cu straturile subţiate, pentru permiterea pătrunderii gloanţelor. Are înălţimea de patru metri. În cele patru colţuri se înalţă patru turnuri rotative de şase metri înălţime, prevăzute cu mitraliere.

Narviks porneşte şi el spre clădirile centrale.

Sorensen ajunge în spatele pădurii. Jucătorii, în uniforme de diferite culori şi grade, stau sau sunt culcaţi în iarbă. Vocea lui Sorensen este energică:

— Dezbrăcaţi-vă, camarazi. În urma tragerii la sorţi, mercenarii au primit fortăreaţa, noi vom rămâne pe teren. Îndată va sosi camionul cu hainele blindate. Am verificat fortăreaţa, totu-i în regulă.

— Dar dacă trişează? întreabă Van Delft.

— Nu trişează. Nu puteau şti că o vor obţine ei.

— Ar mai putea înlocui zidurile şi acum.

— Nu le înlocuiesc. Nici nu se gândesc că noi nu îi supraveghem. Ei ne-ar observa prin zece lunete, sunt convinşi că aşa procedăm şi noi. Desigur, nu strică să fim prudenţi. Camarade Tunnel, fii amabil, du-te la marginea

pădurii şi supraveghează fortăreaţa. Muncitorii au plecat deja, nu poate veni, nimeni în afară de cei patrusprezece mercenari. Poftim, ia fotografiile, să-i poţi identifica. Binoclul tău e bun?

— E bun, eu l-am ales, răspunde Tunnel.

— Deci poţi îndeplini misiunea?

— Da, o pot îndeplini.

— Rog conducătorii de grupă, camarazii Katharson, Steinbuch şi Mrs. Hidkay să poftească la mine.

Cei trei se apropie de Sorensen.

— Camarade Katharson, armele sunt gata de atac? întreabă sacadat, milităreşte.

— Da, domnule, răspunde Katharson.

— Le-aţi încercat?

— Da, domnule.

— Şi steagurile?

— Sunt împachetate.

— Desfaceţi-le.

— Da, domnule.

— Până la urmă, pentru ce culori v-aţi decis?

— Noi, pentru albastru pur, răspunde Mrs. Hidkay.

— Noi, pentru negru, cu un cerc alb în mijloc, zice Katharson.

— Noi am ales verdele, cu doi lei la margini, răspunde Steinbuch.

— Mulţumesc. Acum vă rog să vă grăbiţi, ordonaţi oamenilor să se dezbrace, să se poată schimba de îndată ce vor sosi hainele blindate. Mai avem o jumătate de oră.

Camionul soseşte, întoarce pe pajişte, doi muncitori depun cu grijă pe iarbă maldărele de haine, apoi sar în maşină, pleacă.

Jucătorii se dezbracă repede, îşi împăturesc hainele, aleg din maldăre hainele comandate, însemnate eu numele lor. Se schimbă rapid, doar cele opt femei se piaptănă, se machiază mai îndelung pe după tufişuri.

Sorensen le priveşte neliniştit, nerăbdător, apoi merge la capătul pădurii, la Tunnel:

— Ai observat ceva?

— Au sosit cei paisprezece mercenari.
— I-ai identificat?
— Da, ei sunt, cei desemnați.
— Vom vedea. Du-te şi dumneata să te schimbi.
— Da, domnule.
Sorensen îşi priveşte ceasul, porneşte spre jucători.
Cele trei grupe s-au aliniat deja. Katharson stă în fața primului grup, în spatele lui se află Tunnel, locțiitorul său. Comandantul grupei a doua e Steinbuch, în spate îl are pe Charnton, în fruntea celei de a treia e Mrs. Hidkay iar Van Delft e locțiitorul. Uniformele diverse, pestrițe, strălucesc, prin stofă se întrevede placa subțire de blindaj.
Se aude un bâzâit de helicopter, apare apoi şi aparatul, zboară deasupra pajiştii dintre fort şi pădure, se opreşte, planează fără zgomot. Carlinga se deschide, pilotul aruncă un steag albastru care cade în iarbă.
Sunetul ascuțit, sacadat al sirenei anunță începutul jocului.
Terenul e absolut liniştit, nu se percep decât zgomotele obişnuite, cunoscute ale pădurii. Jucătorii stau aliniați în adâncitura din dosul rariştii.
Sorensen, în uniforma de colonel australian, se plimbă prin fața lor, vocea îi e neobişnuit de tăioasă:
— Este ora 14. Vă rog să vă potriviți ceasurile. Peste exact 30 de minute, la 14:30 atacăm. Toate grupele pornesc în frunte cu conducătorii lor, îşi încarcă armele, se târăsc, ascunzându-se, până la tufişurile din fața fortăreței, apoi, la circa o sută de metri de ziduri, se ridică, îşi desfăşoară drapelele, strigând din răsputeri şi atacă cu tot efectivul.
Lewin, în uniformă de colonel german de infanterie, întreabă surprins:
— Dar de ce? Aseară ne-am pus de acord asupra strategiei noastre, că aşteptăm noaptea şi împresurăm fortăreața. Ce anume te-a determinat să schimbi planul făcut şi acceptat în comun? Dacă pornim la atac pieptiş, vom avea pierderi uriaşe. Nu e mai simplu să aşteptăm, aici, şi să atacăm noaptea, sub cortina întunericului?
Sorensen îl ascultă palid, pe Lewin, apoi răspunde răstit:

— Pe dumneata, camarade Lewin, nu te-am întrebat. M-aţi ales pe mine comandant, deci toată răspunderea este a mea. Nu datorez explicaţii, schimb în planurile strategice ceea ce consider că trebuie să schimb, vă puteţi închipui că am suficiente motive s-o fac. Totuşi, am să justific acum, pentru ultima dată, această schimbare. Scopul nostru nu poate fi altul decât ocuparea fortăreţei. Duşmanul se şi aşteaptă la asta. Nu se aşteaptă însă la un singur lucru şi anume că vom ataca atât de surprinzător, rapid, aş putea spune eroic. De altfel, îndelungata mea experienţă îmi confirmă că atacul brusc, prin surprindere, este cel mai eficient. Mulţumesc, am terminat. Rog executarea ordinului.

Mrs. Hidkay vine lângă Sorensen:

— Camarazi, nu cred că comandantul Sorensen are nevoie de apărare. Totuşi, trebuie să vă spun două-trei cuvinte în legătură cu această schimbare de strategie. Imaginaţi-vă doar, cu toţii ne-am pregătit pentru un atac nocturn şi acum, brusc, aceleaşi forţe, aceleaşi mijloace de pregătire le punem în slujba unei strategii radical schimbate. Surpriza, surprinderea, reversibilitatea structurală constituie o imensă sursă de energie. Sunt convinsă că formula de asalt propusă de Sorensen este varianta optimă. Vom învinge, cu siguranţă, mercenarii nu se vor aştepta la o asemenea atitudine eroică, se vor preda. Şi atunci va fi vai de cei învinşi.

Sorensen ascultă zâmbind, ceilalţi stau, încurcaţi şi surprinşi. Sorensen repetă ordinul:

— Deci, camarazi, încă o dată. Ne împrăştiem şi exact la 14:30 atacăm. Cer executarea ordinului. Am încheiat.

Formaţiunile pornesc, se împrăştie, profitând cu chibzuinţă de posibilităţile oferite de teren, ajung la circa o sută de metri de fortăreaţa. Sunt culcaţi în iarbă, aşteaptă nemişcaţi momentul indicat. Cei din prima formaţiune stau culcaţi în rând, la marginea pădurii. Katharson şi Tunnel, îngenuncheaţi la adăpostul crengilor unui tufiş, pândesc fortăreaţa, ceilalţi, cei doi Bondy, miss Bunin, miss Colin, Dobrowsky, Haecker, Hayan, Huysmann sunt culcaţi în spatele lor. Ţinându-şi cu crispare mitralierele, privesc nemişcaţi poiana, clădirea cufundată în tăcere a fortăreţei.

Hayan întorcându-se spre Haecker, întreabă şoptit:

— Cât e ceasul la tine?

— 14:10, răspunde Haecker.

— Mai avem douăzeci de minute.

— Nu e mult.

— Aş vrea să se fi terminat deja.

— Ceea ce facem acum e o tâmpenie, zice Haecker.

— De ce? Poate are dreptate.

— N-are. În felul ăsta n-o putem ocupa.

— Sunt doar paisprezece.

— Şi crezi că nu e totul calculat? Şi în afară de asta, să te aperi e întotdeauna mult mai simplu. Tu de ce ai venit aici? întreabă Haecker.

— Nu ştiu. E palpitant.

— Ai mai fost vreodată soldat?

— Nu.

— Cum de-ai scăpat?

— Mi-a obținut taică-meu scutire. Tu ai mai fost.

— Da.

— Unde?

— În Africa, răspunde Haecker.

— Atunci de ce ai mai venit aici?

— Fiindcă aşa ceva încă n-am încercat.

— Pot să rămân lângă tine?

— Bineînțeles. Ți-e frică?

— Da.

— Cînd sărim în picioare, tu rămâi culcat.

— Nu vreau să fiu laş.

— Fii mai liniştit. Rămâi culcat trei secunde, vâră-ți fața în iarbă, apoi ridică-te repede şi fugi lateral.

— Tu unde o să fii?

— Merg înainte.

— Şi dacă te vor nimeri?

— Ei, acum se va vedea care îmi e norocul. Acasă mi se spune că pot să fac bani până şi din rahat. Nu e mai mare riscul decât atunci când mergi eu 200 de kilometri pe oră pe autostradă.

— N-ai dreptate. Jocul ăsta e de parcă legea pe şosea ar fi ca maşinile să se repeadă una într-alta, zice Hayan.

— N-am avut intenția să fac o comparație directă, Vom vedea. Palma îmi arată perspective optimiste: linia vieții ajunge până la arătător.

— Te pricepi?

— Nu prea, dar am citit câte ceva despre asta.

— Uită-te şi la a mea. Asta e linia vieții, nu?

— Da. E destul de lungă, deşi, aici jos, văd o mică intersectare. Nu te c... prea tare pe tine dacă o să fii rănit: în palmă se vede limpede că nu vei muri încă. De fapt, câți ani ai? întreabă Haecker.

— Patruzeci şi trei, răspunde Hayan.

— Cum naiba a reuşit taică-tău să-ți obțină scutire?

— M-a trimis în Suedia, zicea că am dispărut.

— Desigur, taică-tău a făcut motoarele Hayan?

— Da, el. Câte minute mai sunt, după ceasul tău? La mine e 14:25.

— Fix. Deci, când eu sar în picioare, tu rămâi culcat, numeri până la trei, apoi te scoli şi fugi până la tufişurile de chiparoşi. M-ai înțeles?

— Da.

— În caz că mă nimeresc, vii târâş până la mine, mă apuci şi mă tragi în spatele tufişului. Ai trusa sanitară?

— O am.

— Te pricepi s-o foloseşti?

— Mă pricep.

— Bine. Atunci să ne pregătim, zice Haecker, apoi scoate plosca, trage o duşcă.

Exact la 14:30, jucătorii sar deodată în picioare, toate cele trei grupe, desfăşoară steagurile, strigă şi trag din răsputeri, apropiindu-se de fortăreață, care îi aşteaptă neclintită, mută. Cînd asediatorii s-au apropiat suficient, mercenarii deschid asupra lor, din turnurile rotative, focul ucigaş. Olivieri, din grupa a doua, Rava şi Samuelson dintr-a treia se prăbuşesc, ceilalți încep să fugă, disperați, înapoi.

Sorensen urlă, încearcă să-i oprească, să-i realinieze. Strigă răguşit:

— Înapoi! Atac! Întoarceți-vă! Înainte, la atac! Întoarceți-vă!

Steinbuch, Mrs. Hidkay şi Van Delft pornesc din nou spre fortăreață, dar focul mercenarilor este puternic, îi sileşte să se întoarcă.

— Opreşte! Alinierea! răcneşte Sorensen.

Hayan se apropie de el:

— Mergem după răniți, domnule.

— Am spus: alinierea!

Unitățile refugiate se orânduiesc, încet, în dosul movilei. Sorensen se apropie de Steinbuch:

— Vreau raportul. Câți au rămas acolo?

— Trei. Nu se ştie dacă sunt răniți, poate au murit, răspunde Steinbuch.

— Care grupă s-a retras prima?

Katharson ridică mâna:

— A mea. Focul era atât de puternic, oamenii mei nu sunt suficient instruiți.

— Nu mă interesează. Cine e locțiitorul?

— Camaradul Tunnel.

— Să iasă din rând Tunnel.

Tunnel vine lângă Katharson.

Sorensen ia de pe umerii celor doi mitralierele, le azvârle între tufişuri, apoi spune, răspicat şi tare:

— În calitate de comandant al formațiunilor de luptă, vă condamn la moarte pentru atitudine laşă şi necamaraderească.

Tunnel ascultă palid, cu buzele tremurânde, apoi face doi paşi spre Sorensen:

— Glumeşti, doar nu-ți închipui, eu nu de asta am plătit! Ai înnebunit, Sorensen!

Sorensen îşi scoate din buzunar revolverul, ținteşte spre ei:

— Duceți-vă lângă tufişuri! Sentința o execut chiar eu!

Tunnel începe să plângă:

— Dumneata chiar ai înnebunit! Eu m-am gândit că s-ar putea să mor, bine, dar nu aşa, stupid, de mâna unui

camarad. La Atena mă aşteaptă familia, soția şi copiii. Lor ce-ai să le spui?

Glasul lui Katharson e mai calm:

— Sorensen, dumneata vrei să comiți o faptă ilegală. Singur ai modificat planul de atac, tulburând mințile oamenilor, n-ai dreptul să tragi pe nimeni la răspundere. Mai bine, hai să discutăm experiența de până acum şi înainte de toate, să vedem ce e cu cei trei camarazi răniți sau morți. Lasă pistolul, Sorensen, recunoaşte că nu ai dreptate.

Sorensen începe să urle:

— Sunteți nişte javre fricoase!

— Ce ştii tu despre curaj sau frică? Am fost nişte boi tâmpiți că te-am ales comandant. Lasă jos pistolul, că ți-l iau şi n-o să-ți meargă bine, strigă Katharson.

Sorensen ridică arma:

— Rugați-vă, înainte de a muri!

Cei doi bărbați se retrag, speriați, ceilalți privesc scena încremeniți, cu uimire. Tunnel se aruncă la pământ, hohoteşte:

— Indurare! Ajutați-ne! Îndurați-vă!

Sorensen trage întâi în Katharson, care sărise la el, apoi în Tunnel. Katharson cade pe spate, moare pe loc, trupul lui Tunnel se mai zvârcoleşte în două-trei spasme, apoi se linişteşte, rămâne nemişcat.

În tăcerea uimită ce urmează, Sorensen, ținând în mâini arma fumegând încă, face un pas înapoi, ordonă:

— Fața spre fortăreață! Cu drapelele desfăşurate! La atac! Voi conduce eu însumi această grupă întâi atât de laşă! înainte!

Ridică de lângă Katharson drapelul alb-negru şi porneşte. Ceata jucătorilor e nemişcată, mută.

Sorensen se urcă pe moviliță, flutură drapelul şi începe să urle:

— Înainte!

Pe dreapta, în spatele movilei se află unitatea a treia. Mrs. Hidkay are obrazul încremenit; îşi scoate cu prudență puşca mitralieră de pe umăr, ridică piedica şi trage toată seria în trupul lui Sorensen. Comandantul se întoarce, priveşte cu

mirare spre femeie, apoi se lasă încet la pământ, alunecă pe panta movilei.

Mrs. Hidkay ridică arma din care iese fum, apoi o scapă din mâini şi cade la pământ hohotind.

Steko aleargă în vârful movilei, îşi scoate tunica de colonel francez, îşi smulge cămaşa albă şi începe să o fluture deasupra capului, în semn de capitulare.

Deasupra movilei apare un helicopter, se opreşte, coboară, dar nu aterizează pe iarbă.

Pekkinen scoate micro radio-receptorul unității, îl pune în funcțiune. Se aude vocea angajatului din helicopter:

— Rog clienții să comunice ce doresc.

Steko aleargă spre aparat, învârte butonul pentru emisie, apoi zice cu o voce ce se pierde:

— Vrem să terminăm! Lăsați-ne să terminăm!

Din aparat, răspunsul se aude hârâit:

— Din păcate, asta n-o putem face. Dumneavoastră v-ați angajat într-un joc cu o durată dinainte determinată.

— Nu vrem să mai continuăm jocul.

— Atunci puteți să vă predați, însă astfel vă primejduiți viața. Nu putem, nu avem dreptul să vă sfătuim. Atacați sau apărați-vă!

Aparatul, trântit la pământ de Steko, se sfarmă în bucăți. Helicopterul se înalță, apoi dispare în direcția clădirilor centrale.

Mrs. Hidkay e încă pe jos, plânge. Dobrowsky, în uniformă de maior al Legiunii Poloneze, se apropie de ea, o ridică:

— Vino, să încercăm să ne gândim ce avem de făcut.

Femeia nu răspunde, porneşte spre tufişuri, se culcă, îşi îngroapă fața în iarbă. Dobrowsky se adresează jucătorilor palizi şi dezorientați:

— Camarazi, înainte de toate cer doi voluntari care să vadă de victime. Dacă mai pot fi ajutați, să fie pansați şi aduşi aici, dacă au murit, rămân acolo. Să aducem cadavrele acestea trei în dosul dâmbului. Cine sunt cei doi voluntari?

Hayan şi Pekkinen ies din rând, îşi iau câte două truse sanitare şi pornesc târâş în direcția fortăreței.

Dobrowsky apucă trupul inert al lui Sorensen, îl târăşte în dosul movilei, îi aşază cu prudenţă capul pe iarbă. Serantoni şi Soltersky îi culcă pe Katharson şi Tunnel lângă Sorensen. Dobrowsky se întoarce, Întreabă cu o voce calmă:

— Camarazi, nimeni dintre voi nu e rănit?

— Nimeni, răspunde miss Neudorf.

— Ce noroc! Cretinul ăsta ne-a dus la autodistrugere.

— De ce l-ai lăsat? întreabă fata.

— Nu ştiu, a fost ca un scurtcircuit, pur şi simplu. Nici voi nu v-aţi opus.

— Eu încă n-am fost la război.

— Ai dreptate, am fost superficiali. Aţi auzit ce-a spus angajatul Companiei, n-avem posibilitatea de a termina, trebuie să continuăm lupta, să găsim o modalitate eficientă, înţeleaptă, dacă nu vrem să fim ucişi.

— Nu crezi că, în afara dumitale mai sunt şi alţii care ştiu asta, că sunt şi alţii atât de deştepţi? întreabă cu ironie Miss Neudorf.

— Dacă nu te superi, n-am vrut doar să fac filozofie, am şi propuneri concrete.

— Să auzim, zice Schmidt.

— Vă spun, însă am o rugăminte: dacă propunerea mea vi se pare bună, alegeţi-mă pe mine comandant.

Se aud mai multe glasuri:

— Spune-ne!

— N-ar trebui să punem santinele? întreabă Kirios.

— Nu cunoşti psihologia mercenarilor. Ei merg doar la sigur. De altfel, nu vreau să filozofez degeaba, dar face parte din planul meu. Fiecare împrejurare are strategia sa: să ne analizăm situaţia. Aţi venit aici pentru aceleaşi motive pentru care se războiesc oamenii de milenii. Eroism, glorie sunt noţiuni perimate; un singur lucru e important, lucru pe care, desigur, l-au descoperit demult, de care ştiau cu precizie şi spartanii, şi anume: rentabilitatea...

— Încetează! Dacă nu ştii altceva, încetează, strigă Mrs. Tabor.

— Bine, atunci vă expun planul concret, strategia mea. Decideți asupra ei. Vă promit victoria, după înfrângerea asta temporară. La fel a făcut şi Churchill.
— Te referi numai la el? întreabă cu ironie Haecker.
— N-am vrut să-ți rănesc sensibilitatea. Veniți puțin mai aproape, vă expun planul.
Membrii grupului se apropie, îl înconjoară strâns.
Sosesc Hayan şi Pekkinen. Hayan păşeşte în fața lui Dobrowsky.
— Au murit toți trei.
Dobrowsky ridică mâna la chipiu, salută:
— Vă mulțumesc pentru serviciu, camarazi. Îi vom răzbuna.
Şi ceilalți jucători salută, nemişcați, muți.
Dobrowsky continuă:
— Față de superioritatea numerică sau față de o armată foarte instruită există o singură metodă eficientă: cea a războiului de guerillă, care e cel puțin tot atât de îndreptățită ca orice altă formă, fiind forma de luptă a celor oprimați.
— Fără chestii politice! îl întrerupe Haecker.
— Nu vreau să fac politică, însă astăzi ea a devenit o foarte reală categorie a luptei armate. Să vedem, deci, cazul nostru. Opt voluntari îşi scot uniformele, dispar în teren. Ceilalți atacă de mai multe ori, bineînțeles acoperiți, se retrag, determină duşmanul să iasă din fortăreață, îi cauzează pierderi, apoi se predau. S-ar putea ca şi o parte din partizani să fie capturați, dar cei rămaşi vor găsi cu siguranță o cale de a-şi îndeplini misiunea, adică să se strecoare în clădirile centrale şi să dezarmeze duşmanul. Acesta este planul meu. Mă alegeți comandant?
Jucătorii tac îndelung, apoi Miss Neudorf întreabă:
— Şi dacă am rămâne aici, în linişte, până expiră termenul?
— Vor ieşi, cu siguranță, mai târziu. Îşi vor da seama că ne-am pierdut resursele psihice şi ne vor înfrânge cu uşurință, avându-ne cu totul la discreția lor.
— Şi dacă ne ascundem? Terenul e destul de vast. Dacă fugim de ei?

— Nu ne putem ascunde, ei cunosc mai bine terenul.

— Atunci partizanii cum se pot ascunde?

— Profitând de faptul că mercenarii se vor ocupa de noi. Gândiți-vă, patrusprezece oameni nu pot să se ocupe şi de noi şi să mai şi caute.

Steinbuch ridică mâna:

— Eu mă ofer partizan.

După Steinbuch, Charnton, Kirios, Steko, Van Delft, Schmidt, Serantoni şi Soltersky se oferă şi ei. Se aliniază în fața lui Dobrowsky.

— Rezultă deci că dumneavoastră puteți fi considerat comandant ales, zice Bondy senior.

— Are cineva ceva împotriva planului meu? întreabă Dobrowsky.

Jucătorii tac.

— Atunci e-n regulă, să începem.

Charnton începe să cânte, ceilalți i se alătură pe rând:

It's a long way to Tipperary,
It's a long way to go.

Dobrowsky le face semn să tacă:

— Cred că zorile sunt momentul cel mai propice. Vom pune santinele, toată lumea să fie în gardă, cu arma pregătită. În zori, la ora 5 pornim atacul. Partizanii se vor împrăştia, cred că deocamdată ar fi bine să se ascundă în zona „Pinguinul roşu”, care e cea mai îndepărtată; de aici vor avea timpul şi condițiile cele mai bune pentru a se strecura înăuntru. Rog pe cei doi camarazi Bondy să facă de pază în stânga dâmbului, iar în dreapta, pe Miss Meghallan şi camaradul Lewin. La miezul nopții, eu şi Haecker, respectiv Miss Neudorf şi camaradul Huysmann îi vom schimba. Ceilalți pot dormi în linişte, nu cred că în noaptea asta mercenarii ar risca, vă rog, totuşi, să nu vă împrăştiați, rămâneți, pe cât posibil, împreună. Să ne sincronizăm: la mine e 18:43. Mulțumesc. Vă vom trezi în zori. Rog partizanii să poftească aici, aş vrea să discutăm amănuntele.

Jucătorii sunt murdari, obosiți; își scot păturile, se înfășoară cu ele, se culcă în iarbă. Cele patru santinele patrulează cu pași egali împrejurul dâmbului. Partizanii se așază în cerc, lângă Dobrowsky:

— A fost careva dintre voi în Vietnam? Întreabă.

— Eu, răspunde Soltersky.

— Ai fost instruit pentru lupta cu partizani?

— Am fost „șapcă verde”.

— Minunat, înseamnă că știi tot.

— În linii mari. Cred că aici totul va fi mult mai simplu. Să fiți însă atenți când vă predați și vă interoghează, să nu afle cumva de la voi unde suntem.

— Faceți în așa fel încât să le fie imposibil de ghicit, zice Dobrowsky.

— Narviks și ai săi cunosc perfect terenul și în clipa când v-ați predat, pot uza de toate mijloacele ca să afle ce vor.

— De aceea trebuie nimicite toate mijloacele tehnice întâlnite în teren. Trebuie distrus orice radar sau aparat TV industrial.

— În zori, de cum ați plecat, începem, zice Soltersky.

— S-ar putea să fi greșit împărtășind tuturor planul? Dacă nu l-ar cunoaște nu l-ar putea dezvălui.

— Foarte bine că-l cunosc, măcar au șansa de a deveni eroi la interogatoriu.

— Dar dacă îl dezvăluie?

— Vom include în calculele noastre și această posibilitate.

— Cred că putem să ne punem de acord asupra faptului că Soltersky va fi comandantul nostru, zice Dobrowsky.

Partizanii dau din cap, aprobator. Dobrowsky se adresează lui Soltersky:

— Ai vreo idee?

— N-am. Esențial e să-i induceți în eroare și să nimiciți aparatura. Pe urmă, nu ne rămâne decât să ne furișăm cu îndemânare în fortificațiile centrale. Sper să nu dăm acolo peste mercenari în rezervă.

— Conform Regulamentului, ei trebuie să fie afară, în hotel; nu le este permis să intre nici în teren, nici în spațiul operațional central.

— Dar dacă încalcă Regulamentul?

— E improbabil. Directoarea întreține o disciplină severă, iar Compania are tot interesul ca, plecând, să-i facem publicitate.

— Sorensen ăsta a fost un nebun, zice Soltersky.

— Şi-a meritat soarta. Ciudată femeie mai e şi Mrs. Hidkay! Am crezut că era amanta lui Sorensen, zice Dobrowsky.

— Păi, era, spune Steinbuch.

— De unde ştii?

— L-am văzut noaptea pe Sorensen ieşind din camera ei.

— Ciudat. Cred că cel mai bine ar fi s-o dezarmăm.

— Nu e nevoie, n-o să fie niciodată trădătoare, zice Kirios.

— Crezi?

— Sunt sigur.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— O cunosc.

— De unde?

— În ’44 a lucrat aici, în munți, cu Crucea Roşie britanică. Era cumsecade.

— Dacă a lucrat la Crucea Roşie, ce caută acum aici?

— Mi-a spus că vrea să se sinucidă, dar n-are curajul s-o facă.

— Ți-am spus că e nebună!

— Noi nu suntem? întreabă Kirios.

— Noi ne jucăm, zice Dobrowsky.

— Adevărul e că îl regret mult pe Rava. Era un dobitoc simpatic, zice Kirios.

— Poate că mâine vii tu la rând.

— Nu cred să mă mai înscriu aici vreodată.

— În mod sigur te înscrii. Dacă scapi, tu o să fii propagandistul numărul unu.

— Se poate. De fapt ar fi bine să câştigăm.

— Se află printre ei câțiva ticăloşi isteți, de pildă Kreisbach. Sau Rother, ăla cărunt, sau americanul Michelson. De Narviks nici nu mai vorbesc.

— Dar nici noi nu suntem chiar începători, zice Steinbuch zâmbind.

— Bine, ştiu, tu ai lucrat în SS. De fapt, noi suntem duşmani.

— Şi Kirios mă scoate mereu din sărite cu chestia asta! Eu n-am nici o vină că s-a întâmplat aşa.

— Cum?

— Că am pierdut războiul.

— Fără politică. Aşa ajungem să ne împuşcăm între noi. Van Delft, tu ce ai făcut în timpul războiului? întreabă Dobrowsky.

— Am stat acasă, într-un ospiciu. Am un unchi psihiatru, el era directorul ospiciului.

— Înseamnă că o să fii un partizan nemaipomenit.

— Ai să te miri, într-adevăr voi fi un bun partizan.

— De unde atâta încredere în propria-ți persoană?

— Sunt instructor la unitățile olandeze ale Crucii Zburătoare.

— Acțiuni teroriste?

— Da.

— O.K., te cred că vei fi un bun partizan.

Steinbuch se întoarce spre Dobrowsky:

— Dar tu?

— Legiunea Poloneză, apoi America, afaceri cu petrol, cu terenuri, iar acum sunt aici. Te uiți la uniformă? Nostalgie. Nostalgie tâmpită. Dar cred că putem să mergem la culcare, mâine vom avea o zi destul de grea.

— Tu o să mai fii şi santinelă de la miezul nopții, zice Soltersky.

— Într-adevăr, la revedere, să dormim.

Dobrowsky şi partizanii se retrag la marginea poienii, se înfăşoară în pături, se culcă.

Cei doi Bondy ocolesc movila din stânga, Miss Meghallan şi Lewin din dreapta. Cînd se întâlnesc, se salută cu politețe. După trei runde, Miss Meghallan şi Lewin se retrag spre tufişuri, îşi scot armele, se aşază pe iarbă.

— Acasă, la ora asta, ne aşezăm pe terasă şi discutăm, zice fata.

— N-am fost încă în Brazilia, zice Lewin.

— E foarte frumos, dar nu e gata încă.

— Se zice că sunt mulți şerpi pe acolo.
— Sunt blânzi. Pe aici nu sunt? întreabă fata.
— Aici, nu.
— Aş vrea să fiu deja acasă.
— De ce ai venit aici?
— Prietenii mei mi-au spus că aici femeile sunt violate.
— Mai poți avea parte de aşa ceva.
— Mă enervează împuşcăturile.
— Ce ai făcut în timpul atacului?
— M-am culcat lângă un pom şi am tremurat. Sorensen era un nebun.
— Nici Dobrowsky ăsta nu e mult mai breaz. Fiecare vrea să demonstreze ce strateg genial e. Pe nici unul nu-i interesează oamenii.
— Ideea lui Dobrowsky îmi place.
— De ce? întreabă Lewin.
— Fiindcă e surprinzătoare, ciudată.
— N-ar fi mai simplu să ne odihnim frumos, să dormim şi să aşteptăm să se facă poimâine după-amiază. Ai idee câte posibilități de schingiuire poate oferi o zi şi jumătate?
— Dacă învingem, îi vom schingiui şi noi?
— Bineînțeles. Mrs. Perlinger şi-a pregătit deja un braț de nuiele cu care vrea să biciuiască mercenari goi.
— Avem speranțe, Lewin?
— Se poate.
— Pot să oblig pe cineva să mă violeze, dacă vom învinge?
— N-am fost încă în această situație, dar cred că e posibil. Cu arma în mână poți obține orice.
— Doamne, numai de-am reuşi! Oricum, altădată nu mai vin. În schimb, am să-mi trimit prietenele, să încerce şi ele. Stau acasă şi se plictisesc; aici ar învăța ceva. Spune, Lewin, dumneata câți ani ai?
— Patruzeci şi şase.
— De ce ai venit aici?
— Fiindcă am mulți bani şi zău nu ştiu ce să mai fac cu ei. Cînd nu mă simt în primejdie am în mine o tensiune de parcă nu m-aş fi atins ani de zile de o femeie.
— Cu ce te ocupi?

— Primesc în fiecare lună 100 de mii de dolari de la taică-meu. Săracul, nu poate să moară.

— El cu ce se ocupă?

— Avem în Statele Unite fabrici de avioane. Dacă moare o să am circa două miliarde.

— Şi ce-o să faci cu ei?

— O să cumpăr cai.

— De toți banii?

— Da. O să am aproximativ 200 de mii de cai.

— Dumneata eşti nebun, Lewin.

— De ce, dumneata ce ai cumpăra?

— Nu ştiu.

— Păi vezi, dumneata eşti şi mai nebună.

— Vino, să mergem în pădure, violează-mă!

— Glumeşti, e interzis să ne părăsim postul.

— Vino, Lewin.

— Dacă află, Dobrowsky ne condamnă la moarte.

— Nu-i nimic, merită.

— Cum vrei să te violez?

— Bate-mă, rupe-mi rochia.

— Care e numele dumitale de botez?

— Maria.

— Linişteşte-te, Maria, nu trebuie să mai aştepți mult. E ora 9:30, dimineața ne predăm.

— Şi e sigur că mă vor viola?

— Scrie în Regulament.

— Şi dacă nu-l respectă?

— Îți promit că, dacă mercenarii nu-şi fac datoria, poimâine după-amiază, când se sfârşeşte jocul, vin cu dumneata aici şi o facem.

— Promiți?

— Promit.

— Mulțumesc, zice fata şi îl sărută.

— Să mergem să facem de pază, zice bărbatul.

Se scoală, îşi pun arma pe umăr, se întorc la movilă. Cei doi Bondy se apropie cu precauție, când se întâlnesc, salută politicos.

Miss Colin, culcată sub un pom la marginea poienii, se scoală, se duce lângă Mrs. Hidkay, se înfăşoară în pătură, se culcă lângă femeie:

— Jane, te-ai liniştit?

— Da.

— Nimeni nu-ți poate face nimic rău.

— L-am iubit.

— Abia l-ai cunoscut.

— A fost noaptea la mine, a fost formidabil.

— Era nebun, Jane, nu trebuia ales comandant.

— Credeam că, făcând ce ne-a propus el, o să obțin ce vreau.

— Renunță la moarte Jane, vezi, nici soarta nu vrea să mori.

— Am fost în frunte, am strigat, uniforma mea e o țintă perfectă, trebuia să mă nimerească.

— La ceilalți nu te-ai gândit.

— Nu mă interesează ceilalți.

— Atunci de ce l-ai împuşcat, totuşi?

— Nu ştiu. Simțeam imperios că trebuie să-mi scot arma. Poate, ceva, în mine-şi mai aminteşte...

— Tu ai mai fost pe aici, nu-i aşa, în timpul războiului?

— Da, în '44, la Kortena.

— De fapt, Jane, ce ai?

— Mi-au murit cele două fetite.

— Cînd?

— Acum trei ani. Una era de nouă ani, cealaltă de opt. Medicii n-au putut spune ce au, li s-a făcut rău, în două zile au murit.

— Dar soțul tău?

— Nu ştiu nimic de el, de câțiva ani. A fost ambasador la Ankara, sunt zece ani de când ne-a părăsit, s-a dus în India, a dispărut.

— Nici nu l-ai căutat?

— Nu m-a interesat, aveam fetițele.

— Nu poți să mai încerci o dată?

— N-am curajul.

— Eşti încă tânără.

— Degeaba, nu pot mistui ce-a fost. Am călătorit peste tot, mi-am luat bărbaţi, dar nu merge. În Sorensen era ceva, ceva ce se cerea luat în seamă.

— Era nebun.

— Tocmai de aceea. Cu el, poate aş fi încercat.

— Nu era potrivit.

— De unde ştii?

— Am trăit cu el doi ani.

— Cînd? întreabă femeia, surprinsă.

— Din ’62 până în ’64.

— De ce nu mi-ai spus?

— Credeam că ştii.

— N-am ştiut. Şi acum erai împreună cu el.

— Nu. Acum l-am întâlnit pentru prima oară de când m-a părăsit.

— Povesteşte-mi de el.

— Ce vrei să auzi?

— Totul. Spune-mi tot.

— Întreabă-mă.

— Ştiu doar că avea şantiere navale la Copenhaga.

— El a construit cele mai mari iahturi de lux. Nu s-a însurat, zicea că nevestele sunt criminale. O dată am fost într-o excursie la Stockholm, am intrat într-un circ. În timpul spectacolului s-a întâmplat un accident, o fată a căzut de pe trapez şi şi-a fracturat coloana. Edwin a cheltuit cu ea o jumătate de milion de coroane, o vizita zilnic la clinică. După ce s-a vindecat, a măritat-o cu un sadic care o bătea în fiecare zi. Până la urmă, fata s-a sinucis. Făcea mereu ce a făcut şi aici: inventa în ultima clipă ceva cu totul deosebit decât ceea ce se aşteptau ceilalţi sa facă.

— De ce te-a părăsit?

— Nu ştiu. Poate pentru, că începuse să mă iubească prea mult. Mergea des la circ. În timpul cât a îngrijit fata, a învăţat să arunce cuţitul. A amenajat la castel o sală de aruncat cuţite. La început exersa pe marionete, mai târziu eu însămi am devenit ţinta. Devenise foarte îndemânatic, însă o dată m-a nimerit în pulpă. După aceea a început să mă iubească foarte mult. Nu se mişca de lângă mine, trebuia să-l

însoțesc peste tot, turba dacă nu mă vedea o zi. Apoi, în vara lui ’64, eram în vacanță aici, în Grecia; când m-am trezit într-o dimineață, am găsit pe masă o scrisoare, îmi scria că-l apucă durerea de cap când se uită la mine, se întoarce acasă, nu mai vrea să mă vadă niciodată.

— De ce ați venit, totuşi, împreună aici?

— Ți-am mai spus că n-am venit împreună, ne-am întâlnit întâmplător aici. De fapt, prima reacție a fost să renunț, dar plătisem deja cei cincisprezece mii de dolari, îmi părea rău să-i las aici, m-am gândit s-o duc până la capăt. Cînd v-a impus să-l alegeți comandant, am vrut să vă previn, dar mi-a fost teamă. Ştiam cât e de orgolios, cum râvneşte după putere, n-am crezut însă că e atât de nebun.

— Mie mi-a plăcut că a avut curajul să schimbe brusc totul, mi-a explicat ce efect elementar poate avea un asemenea atac, am crezut că şi pe mine mă ajută, că pur şi simplu totul se va sfârşi mai uşor.

— Dar dacă te nimereau în aşa fel încât să rămâi infirmă pe viață? Să nu te poți mişca, să-ți circule muştele nestingherite prin gură?

— La asta nu mă gândesc.

— Am o prietenă, voia să-şi pună capăt zilelor, şi-a tras un glonte în cap, dar n-a murit, în schimb nu vede, nu aude, nu poate vorbi şi a paralizat. Trăieşte, medicii spun că poate gândi, în acelaşi timp însă e perfect moartă. Imaginează-ți ce simte.

— Trebuie să fie ca atunci când cineva trăieşte într-o mănăstire foarte severă. Dar tu nu te-ai gândit că şi ție ți se poate întâmpla tot ceea ce-ai spus? Că şi pe tine te puteau nimeri?

— Eu mă încred în noroc. Pentru mine, toată chestia asta e un remediu împotriva plictiselii. Ştii ce-am făcut? M-am dus să construiesc drumuri, să nu mă plictisesc. În primăvară am fost două luni în Chile, să construiesc autostrăzi. Între timp, bineînțeles, m-am lămurit că nici munca nu e un leac eficace contra plictiselii. Trebuie inventat alt leac. Apoi am aflat de treaba asta de aici şi m-am

prezentat imediat. Nici aici nu e extraordinar, dar oricum, e mai bine decât să stai acasă, să faci polo cu cai.

— Înțelege-mă, aş vrea să fi trecut deja de tot, dar n-am curajul s-o fac. Ce-ar trebui să fac?

— Eu cred că e o tâmpenie, într-o zi, oricum, se va sfârşi. Dacă însă insişti cu orice preț, îți trebuie ceva sigur. Am citit despre un milionar care voia să se sinucidă; a dat un anunț că angajează şomeri pentru munci speciale, generos remunerate. S-au prezentat doi vagabonzi, le-a dat zece mii ca să-l spânzure. L-au spânzurat.

— Ideea nu e rea.

— Nu, şi e sigură. Cred totuşi că, aici, o să-ți treacă. Cum l-ai împuşcat pe Edwin! A fost superb! Tu nu te vei sinucide niciodată, Jane. Dimineața ne predăm, sunt extrem de curioasă ce-au să facă cu noi.

— Ai citit Regulamentul, nu?

— Poate că şi ei ne rezervă o surpriză.

— Nu prea cred, ăştia sunt funcționari banali, fac ceea ce li se impune în contract.

— Nu-i nimic, le facem noi lor câte ceva, dacă se schimbă zarurile.

— Şi eşti sigură că se schimbă?

— Nu ştiu, dar poate avem şanse.

— Mai povesteşte-mi despre Edwin.

— Chiar te-ai îndrăgostit de el?

— Aşa se pare.

— Cu mine nu putea să facă dragoste decât dacă între timp îi povesteam despre negri.

— Pentru mine a fost minunat.

— De fapt, îmi plăcea şi mie.

— Hai să-i facem un catafalc.

— De ce?

— Să nu zacă aici, lângă dâmb, ca un câine.

— Nu se poate, Jane, e război; Dobrowsky nu ne dă voie, inamicul e aproape.

— Atunci îl furăm.

— Şi unde vrei să i-l facem?

— Înăuntru, în pădure. Îl ardem.

— Nu fi naivă, Jane. În primul rând, toți vor observa focul şi oricum nu putem nimici cadavrul, ştii bine, trebuie să justificăm în fața autorităților că e vorba de un accident. Cât despre catafalc şi înmormântare, lasă-le în seama Companiei, le rezolvă ei. Vor spune că, la vânătoare, s-a dus într-o direcție greşită şi a fost nimerit, din întâmplare, de un glonte.

— Vreau să-l văd.

— O să-l vezi dimineața, înainte de a porni.

— Vreau acum.

— Nu mai insista, ia un calmant.

— Atunci, mai povesteşte-mi.

— Întotdeauna Edwin încerca el însuşi iahturile, uneori mergea cu ele până în Africa de Sud sau Australia. Închipuie-ți ce privelişte nostimă să vezi zece-cincisprezece iahturi identice, unul lângă altul.

— Pentru cine le făcea?

— Nu mai țin minte, dar cred că şi marele prinț de Luxemburg le comanda la el.

— Tu ai iaht, Helena?

— Am, mi-a dăruit el unul.

— Şi eu am. Ai să vii cu mine?

— Am să vin, Jane.

— O să mergem în Noua Zeelandă. Ai mai fost?

— Încă nu.

— Îmi place acolo. Totul e atât de albastru, de parcă ar fi cer peste tot. Şi în case, şi pe câmp, şi în pădure.

— Ce fel de albastru?

— Albastru deschis. Totul e albastru deschis.

— Ne vom duce. Pe urmă vei veni şi tu cu mine?

— Unde mă duci?

— În Bikini.

— N-am fost încă. E frumos?

— Acum doi ani s-au reîntors oamenii, au construit două hoteluri pe plajă. Fantastic. Unde au explodat bombele, pământul e neted şi tare, ca sticla. Insectele s-au mărit şi au devenit colorate. Craterele sunt puse în vânzare, se pot construi bungalouri deasupra lor. E minunat.

— Ne vom duce neapărat.

— Nu te mai gândi la nimic, totul se va rezolva.

— Nu, Helena, nu mai pot s-o iau de la început. Sunt obosită.

— Să dormim, Jane. Vrei un calmant?

— Da, dă-mi, te rog. Mulţumesc.

— Ce zici, ce-ar fi dacă, totuşi, dimineaţa, am rămâne aici? întreabă prudentă Miss Colin.

— De ce?

— Poate totuşi ar trebui să-l înmormântăm pe Sorensen.

— Adineaori ai spus că nu se poate.

— Ar trebui să încercăm.

— Şi autorităţile?

— Compania îi mituieşte oricum.

— Şi Dobrowsky?

— Vrei să devii eroină?

— Vreau să mor.

— Credeam că nu mai vrei.

— Nu mai ştiu nici eu.

— Fii atentă, Dobrowsky nu e Sorensen; vom trage din tranşee, nimeni nu poate păţi nimic.

— Atunci de ce vrei să rămâi aici?

— Uite ce e, ca lectură, Regulamentul prezintă interes, dar dacă mă gândesc că paisprezece mercenari vor trece peste mine...

— Suntem opt femei, nu vor trece toţi paisprezece peste tine.

— Da, dar oricum, nu pot să aleg eu cu care să mă culc.

— Tocmai asta mi se pare palpitant, nu? Dacă partizanii reuşesc, se schimbă situaţia şi atunci poţi să alegi tu.

— Nu poţi sili un bărbat cu arma.

— Vom vedea.

— Deci vrei să mergi dimineaţa, Jane?

— Da.

— Bine, vom merge. Să dormim până atunci.

Cele două femei se îmbrăţişează, respiraţia le e din ce în ce mai uniformă, adorm.

6

SE LUMINEAZĂ. Dobrowsky îi trezeşte întâi pe cei opt partizani. Soltersky îşi aliniază oamenii, face un pas către Steinbuch:

— Tu te duci în fruntea careului „Carul”; fii atent să nu te observe, întoarce-ţi pe dos tunica, iar la prânz, când se va încălzi, ascunde-o. În careu sunt trei camere TV, le-am însemnat exact, aici pe hartă. Le zdrobeşti. Grăbeşte-te însă, ştii că trebuie să termini înainte de a se preda forţele principale, altminteri se vor prinde.

— Pe urmă?

— Pe urmă mă aştepţi, o să vin la tine. Poţi să porneşti.

Steinbuch salută, porneşte târâş, prudent, profitând de zidul ocrotitor al tufişurilor.

Soltersky continuă:

— Charnton, Kirios, Steko!

— Prezent, răspund aproape simultan cei trei.

— Voi mergeţi în cercul „Trompa”, şeful e Kirios, faceţi praf instalaţiile. Fiţi cu, ochii în patru la radar, e ascuns.

— Nu e sub observaţie? întreabă Kirios.

— Numai din sala operaţiilor strategice din fortăreaţa mare poate fi observat, dar nu vom putea apela la încăperile şi instalaţiile ei până nu vor învinge, deci până ce forţele noastre principale nu se vor fi predat fără condiţii.

— Şi ce se va întâmpla dacă n-o putem ocupa?

— Ai mai fost prizonier?

— Nu.

— Atunci vei putea constata pe pielea ta cum e când eşti prizonier de război adevărat. Ceea ce nu-ţi recomand. De fapt, totul depinde acum de noi. În special, de cât reuşim să fim de prompţi. Dacă ajungem mâine la prânz, cu ceilalţi s-a sfârşit.

— O să ne străduim. Ce avem de făcut după acțiunea asta?

— Veniți la „Car”, la Steinbuch. Sper să fiu şi eu acolo. Puteți porni. Atenție la uniforme.

— Am înțeles.

Cei trei partizani pornesc, ocrotiți de crengile tufişurilor.

— Van Delft! îl strigă Soltersky pe olandez.

— Poftim?

— Tu vii cu mine. Au adus, de la „şepcile verzi” un Geiger Müler de mână. Semnalează orice metal. Presupun că-l cunoşti?

— Cum să nu? Matsuoka II, nu?

Exact. Mergem să vedem dacă nu cumva au mai strecurat ceva înainte de începerea partidei.

— În regulă.

— Vom porni ultimii. Păcat că nu putem verifica terenul şi-n jurul fortăreței. Să nu uităm să-i spunem lui Dobrowsky să meargă încet când capitulează şi, dacă observă ceva, să-l facă praf.

— O să-i pedepsească sever pentru asta.

— Nu putem proceda altfel. Deci, ne-am înțeles. Schmidt şi Serantoni, voi căutați instalațiile în partea cealaltă. Ați însemnat totul pe hartă?

— Totul, răspunde Serantoni.

— Aş mai vrea să întreb doar pentru când ai fixat acțiunea principală? întreabă Schmidt.

— Depinde numai de împrejurări. Încerc să organizez totul în aşa fel încât să putem ocupa fortăreața chiar astăzi. Sper să iasă bine. Evident, depinde mult şi de partea cealaltă. Eu am învățat să joc şah, e limpede c-au învățat şi ei.

Dobrowsky se apropie de ei, bea ceai fierbinte:

— Cînd porniți?

— Dacă eşti de acord, peste zece minute. Eu merg cu Van Delft, ceilalți au plecat deja. Ai vreun ordin special pentru mine? întreabă Soltersky.

— Nimic. Faci ce vrei, suntem în mâinile tale.

— Ştiu, răspunderea e enormă.

— Cred că, în ultimă instanță, se poate rezolva.

— Mă tem de un singur lucru, că vă vor duce în clădirile centrale, vor închide uşile blindate şi nu vom putea intra.

— Nădăjduiesc că vor ieşi ei.

— De ce ar ieşi?

— I-aş cunoaşte greşit dacă nu ar face aşa. Vor fi absolut siguri de ei, vor scoate femeile în teren.

— Crezi?

— Sunt convins. Pur şi simplu vor scăpa din vedere că trebuie să violeze femeile de faţă cu ceilalţi prizonieri bărbaţi. E mult mai plăcut în sânul cald al naturii. Sunt sigur că vor ieşi. Am şi făcut pariu.

— Toţi?

— Nu, doar câţiva. Sunt în total paisprezece.

— Spune, nu crezi c-ar trebui să instruim femeile să-i ademenească?

— Ideea nu e rea. Cheamă-le aici.

Soltersky pleacă să adune femeile. Stau toate opt în faţa comandantului, privesc încordate faţa lui Dobrowsky.

— Doamnelor, nu vă supăraţi, vă rog, că v-am convocat aici, aş vrea să vă cer ajutorul într-o importantă acţiune tactică.

— Să auzim, zice Miss Neudorf.

— Partizanii nu vor putea veni după noi în clădirea centrală decât dacă uşile blindate rămân deschise. Trebuie deci să obţinem ca violarea dumneavoastră să se petreacă nu în fortăreaţă ci aici, pe teren.

— De ce? Credeţi că aşa vor lăsa uşile deschise? întreabă Miss Colin.

— În orice caz, câţiva mercenari trebuie să iasă din fortăreaţă. Pe ceilalţi îi putem lăsa în seama camarazilor noştri.

— Şi ce trebuie să facem?

— Poate să vă smiorcăiţi puţin, cum că vă e tare ruşine.

— Cu atât mai mult o vor face sub ochii voştri, zise Miss Neudorf.

— Gândiţi-vă, atunci, la altceva.

— Am o idee, zice Mrs. Hidkay.

— Vă rog!

— Eu o să rămân afară, lângă izvorul cu apă caldă, iar Helena, odată ajunsă înăuntru, o să înceapă să strige că m-a pierdut, nu ştie ce s-a întâmplat cu mine, să vină cineva să mă caute să mă ducă la fortăreață.

— Excelent! Partizanii or să-l înhațe pe mercenar, restul e treaba lor. Desigur, totul depinde de situație, de împrejurări. Oricum, vă rog să fiți foarte prudente. Vom înfăptui ideea doamnei Hidkay. Dacă intervine vreo piedică, las la aprecierea dumneavoastră ce faceți, cum vă descurcați. Mulțumesc.

— Or să ne şi bată? întreabă Miss Meghallan speriată, dar cu ochii strălucind de emoție.

— Posibil, cu toate că ăştia sunt total imprevizibili. Sper că nu ați uitat prin ce mijloace vă puteți feri organele nobile, în caz de bătaie. Dacă nu mă înşeală memoria, am învățat săptămâna trecută, după un atlas anatomic.

— Ne amintim. Deşi eu cred că nu vor avea curajul să ne bată.

— N-aş fi atât de optimist. Au primit instrucțiuni să folosească împotriva noastră metodele cele mai inumane.

— Pe Narviks îl cunosc personal, zice Mrs. Tabor. E un tânăr simpatic, politicos.

— Asta nu înseamnă nimic, doamnă.

— Eu tot nu pricep, de ce trebuie să ne predăm? N-ar fi mai bine dacă ne-am săpa tranşee şi ne-am apăra? întreabă Mrs. Litvak.

Dobrowsky răspunde calm, însoțindu-şi cuvintele de gesturi largi.

— Uitați ce e, doamnă, n-aş vrea să repet frazele tiranice ale lui Sorensen însă, credeți-mă, la asta eu mă pricep mai bine. Mercenarii primesc recompense speciale în caz de victorie, vor face deci totul ca să câştige. Până la prânz şi-ar da seama oricum că ne-am retras în defensivă şi ar pune în aplicare tehnica atât de bine verificată până acum: ne-ar încercui, ne-ar înfrânge cât ai clipi şi atunci chiar că nu ne-ar mai rămâne nici o speranță.

— De ce trebuie să câştigăm cu orice preț?

— Pentru că 97% din cei prezenți au venit aici chiar pentru asta, dumneavoastră sunteți singura excepție.

— Sunteți sigur?

— Cât se poate de sigur. Dar dacă vreți, n-avem decât să-i întrebăm.

— Nu-i nevoie. Accept hotărârea majorității. Sper să ai dumneata dreptate.

— Mulțumesc, doamnă, încrederea dumneavoastră mă mişcă.

— Şi acum, ce facem?

— Ce am stabilit. Acum e ora 4:50. Soltersky, fii amabil, dă-i drumul. Noi începem acțiunea la 5 fix. Mrs. Hidkay, şi dumneata poți porni spre izvor.

Soltersky salută şi porneşte cu Van Delft şi Mrs. Hidkay printre tufişuri.

Dobrowsky adună jucătorii în jurul său, au mai rămas în total cincisprezece. Se uită la ceas, dă semnalul, îşi flutură batista. Avansează cu paşi prudenți, printre tufişuri, spre fortăreață. La două sute de metri de pereții de plastic, la marginea poienii, şerpuieşte un şanț secat; se culcă în el şi, la semnul lui Dobrowsky, deschid focul asupra clădirii. Dobrowsky scrutează cu o privire ageră terenul, vede cum se deschid porțile blindate ale fortăreței, cum se strecoară prin deschizătură mercenari în tunici de culoarea terenului. Îi numără, sunt patrusprezece. La semnul lui Narviks, echipa se desparte, cele două grupe pornesc spre jucători din direcții opuse. Jucătorii aşteaptă, nemişcați, Narviks ajunge la lizieră, scoate din buzunar un megafon mic, portativ:

— Predați-vă, inelul s-a închis, sunteți încercuiți, rezistența n-are nici un rost. Vă somăm să vă predați, să nu curgă sânge în zadar.

Dobrowsky îi face semn lui Haecker care-şi scoate cămaşa albă şi începe s-o fluture, ținând-o mult deasupra capului. Se aude din nou vocea lui Narviks:

— Aruncați-vă armele şi porniți spre pădure cu mâinile ridicate mult deasupra capului!

Prima iese din şanțul de apărare Mrs. Tabor apoi, pe rând, ceilalți. Mercenarii îi înconjoară, îi percheziționează.

— Vom intra acum în încăperile strategice centrale. Cine nu se supune va fi împuşcat pe loc, spune sec Narviks.

— Noi suntem prizonieri de război şi, dacă nu mă înşel, Convenția de la Geneva e valabilă şi pentru noi, zice Haecker indignat.

— E valabilă pentru mă-ta, nu pentru tine! urlă Servet şi trage un şut în piciorul lui Haecker.

Haecker se cutremură de durere, dar Servet îl îmbrânceşte, împingându-l după ceilalți.

Ajung în zona separată a clădirii centrale. Sunt mânați într-o încăpere uriaşă, pereții de beton sunt golaşi, netencuiți, deschideri neregulate fără uşi duc spre încăperile învecinate. În centrul sălii de vizavi străluceşte apa verde a unei piscine.

Mercenarii aliniază prizonierii pe bordura piscinei. Narviks scoate din buzunar nişte fotografii, începe să-i identifice:

— Interesant, au supraviețuit toate femeile. Pe tine cum te cheamă?

— Erwin Bondy.

— Asta e băiatul tău?

— Da.

— Tu eşti Maria Meghallan?

— Da, răspunde fata.

— Stai liniştită dacă nu vrei să-ți trag o palmă.

— Da, domnule.

— Mai lipsesc patrusprezece. Cifra mi se pare cam mare. Ce-o fi cu ei? Fetițo, după părerea ta, câți răniți aveți, câți morți?

— Nu ştiu, vă rog, răspunde speriată fata.

În aceeaşi clipă Miss Colin țipă:

— Jane a rămas afară, la izvor!

— Ce te-a apucat? întreabă Narviks.

— Jane Hidkay a rămas afară, la izvorul termal. Era obosită, s-a aşezat, n-am băgat de seamă că nu mai e cu noi. Doamne, ce-o să se întâmple acum cu ea?

— Ține-ți gura! O s-o aducem aici. Deci, câți ziceați că sunteți? Micuță Mary, fă bine şi numără.

Miss Meghallan numără prizonierii:

— Suntem cincisprezece.
— Şi câţi aţi fost?
— Treizeci.
— În cap.
— Da.
— Şi unde sunt cei paisprezece domni?
— Nu ştiu.
— Unde e comandantul, Sorensen?
— A murit.
— Înţeleg. Dar restul? Au murit şi ei?

Narviks trage brusc o palmă puternică fetei, care cade la pământ, încearcă încet să se ridice în patru labe, se agaţă de braţul lui Haecker, se îndreaptă, privind cu uimire la Narviks.

— Unde sunt, deci? întreabă bărbatul.
— Nu ştiu.
— Bine, o să continuăm. Kreisbach, ia opt bărbaţi şi cinci femei şi du-te afară să vezi ce e. Noi patru rămânem aici, cu ăştia, uşile or să fie încuiate. Puneţi-le, oricum, cătuşe, să nu facă vreo tâmpenie. Au distrus televiziunea, noroc că ne-a mai rămas radioul. Ia cu tine aparatul cel mare de transmisie-recepţie.

Mercenarii pun cătuşele prizonierilor.

— Cine rămâne cu tine? întreabă Kreisbach.
— Michelson, Hordings, Murketos şi Rother.
— În regulă. Am plecat. Îmi aleg femeile.

Kreisbach se apropie de prizonieri, ordonă:

Jos tunicile!

Prizonierii îşi scot tunicile, sânii goi ai femeilor luminează. Kreisbach se plimbă în faţa lor, arată spre Miss Bunin, Miss Colin, Mrs. Litvak, Miss Neudorf, Miss Meghallan:

— Haidem!

Mrs. Perlinger zice încet:

— Aş vrea să merg şi eu.
— Ţine-ţi gura!
— Iertaţi-mă.
— Ţine-ţi gura! zice Kreisbach aproape cordial, apoi porneşte, cu cei şapte camarazi, în urma femeilor alese, spre

uşile blindate. Mercenarii merg comod, în pas de plimbare. Ajungând la pădure, înaintează dispersați, prudenți. Soltersky şi Steinbuch, culcați lângă un tufiş, observă cu încordare procesiunea.

Kreisbach se detaşează de ceilalți, rămâne în urmă, se sprijină de un copac, se apleacă şi transmite în microfonul ascuns sub medaliile militare prinse de buzunarul tunicii:

— Aici paisprezece, aici paisprezece! Deocamdată nu observ nimic special. N-am găsit răniți. Femeile susțin că sunt doi morți pe pajişte şi încă trei lângă movila „Nimănui”. Mergem mai departe să căutăm femeia, între timp periem terenul. Am terminat.

Repetă raportul:

— Aici paisprezece, aici paisprezece! Deocamdată n-am observat nimic neregulamentar.

Între timp, mercenarii le-au pus pe femei să care cei cinci morți la un loc, la micul semn triunghiular de la marginea pădurii. Kreisbach se apleacă din nou asupra microfonului:

— Aici paisprezece, aici paisprezece. Am găsit cei cinci morți. E şi Sorensen printre ei. Nu pot să-mi închipui unde sunt ceilalți. Încerc să inventez ceva. Voi lua măsuri. Am terminat.

Porneşte, se întoarce la mercenarii care stau cu femeile, printre tufişuri, căutând să dea de urma celor dispăruți.

— Stați jos, odihniți-vă, le spune Kreisbach cu un accent ce se vrea prietenesc. Îl cheamă cu un semn pe Kolter:

— Pistolul cu injecții e la tine?

— Da.

— Fă-le, la toate.

Kolter scoate din geantă aparatul de injectat şi injectează insulina în brațul femeilor pe jumătate goale, culcate în iarbă.

— Vă e foame? le zice Kreisbach.

— Da, răspund ele încet.

Kreisbach îi ordonă lui Hordingson:

— Desfaceți conserve.

Mercenarii scot la iveală conserve de carne, le deschid, le întind femeilor care se năpustesc asupra lor, înfulecă. Kreisbach le priveşte cu interes, zice zâmbind:

— Doamnelor, presupun că n-aţi avut suficient timp pentru studierea terenului. Acum vom merge la izvorul termal s-o căutăm pe prietena voastră. Acolo veţi putea face şi baie, măcar să vă împrospătaţi puţin. Bine?

Nu aşteaptă răspunsul:

— Mişcarea, copii, grăbiţi-vă, avem încă foarte mult de lucru!

Femeile nu se opresc din mâncat, aproape că se lipesc de cutiile de conserve.

— Roiu', dacă nu vreţi să vă mai dau din medicament!

Speriate, aruncă cutiile, se ridică supuse, pornesc. De după pădure, din dosul dâmbului cenuşiu, pietros, apare oglinda minusculă, aburindă a unui lac. Ajuns la mal, Kreisbach cercetează cu atenţie. Mrs. Hidkay zace culcată în iarba înaltă, la umbra unui tufiş mărunt, cu mitraliera lângă ea. Kreisbach pune un picior pe armă, cu celălalt o atinge:

— Alo, doamnă, am sosit.

Mrs. Hidkay se scoală brusc, se freacă la ochi, dă să-şi ia arma, dar Kreisbach a şi azvârlit-o cât colo:

— Nu te agita, copila mea, zice cu ironie.

— Cine eşti dumneata?

— Isus.

— Nu fi obraznic!

— Surioară, imediat te pocnesc!

— Îţi interzic!

— Ajunge! Te scoli, că-ţi trag un picior! Femeia care pare că, în sfârşit, a înţeles ce se petrece în jurul ei, sare în picioare şi rămâne nemişcată în faţa lui Kreisbach. El le spune celorlalte, peste umăr:

— Dezbrăcaţi-vă! Femeile nu se clintesc.

— Sau poate doriţi să plec? Miss Colin răspunde zâmbind:

— Nu, nu e nevoie, nu suntem ruşinoase.

— Dezbrăcaţi-vă, repetă Kreisbach ordinul. Femeile se dezbracă rapid, îşi aranjează cu grijă hainele, intră, încet, în apa aburindă. Kreisbach se întoarce către Mrs. Hidkay:

— Dezbracă-te şi tu!

— Da, răspunde femeia, se dezbracă şi intră după celelalte în lac.

Mercenarii scot din genți prosoape, pături. Kreisbach arată spre iarbă:

— Puneți-le aici. Puteți pleca, periați terenul.

Mercenarii lasă lucrurile, se duc. Miss Colin se apropie de mal, se opreşte în dreptul lui Kreisbach, începe să-l stropească. Kreisbach întreabă zâmbind:

— Intru eu sau ieşi tu?

Fata râde:

— De fapt, nu meriți să ies. Prea eşti băiat frumos.

— Şi tu începi cu asta? Crede-mă, mi-e silă să tot aud că sunt băiat frumos. De-ar spune, măcar o dată, cineva că sunt băiat deştept. Şi să ştii că nu sunt tâmpit, îmi câştig pâinea cu capul.

— N-am vrut să te jignesc. Ai ochi inteligenți.

Începe iar să-l stropească, apoi, deodată, se opreşte, aleargă la mal, se năpusteşte asupra bărbatului. Kreisbach o ia în brațe:

— Frumoasa ta uniformă se va uda, zice fata şi îi descheie tunica.

Între timp ies şi celelalte femei, se şterg, privesc la cei doi care, înlănțuiți, ignoră lumea, se sărută, se sfâşie. Apoi fata se ridică, mângâie obrazul bărbatului, arată spre Mrs. Hidkay:

— Ea e Jane, prietena mea cea mai bună. Vino aici, Jane.

Mrs. Hidkay se apropie, se culcă alături de ei.

— Iubeşte-o şi pe ea, zice miss Colin şi apasă obrazul bărbatului pe obrazul femeii, apoi se scoală, îşi ia haina, se îmbracă. Kreisbach o apucă de braț:

— Vino înapoi!

Miss Colin se întoarce, Kreisbach îi cuprinde genunchii, o aşază lângă el:

— Nici nu mi-ai spus încă cum te cheamă?

— Helena.

Kreisbach se adresează femeilor care se îmbrăcau:

— Fetelor, nu vă supăraţi, dar trebuie să mă ajutaţi. Nu iese efectivul, lipsesc unii domni dintre voi. Au murit? Au fost răniţi? N-ar trebui să-i căutăm? Nu ştiţi de ei?

— Nu ştim nimic.

— Nu se poate, gândiţi-vă un pic.

Femeile tac. Kreisbach continuă:

— Cum s-a petrecut, fetelor? Poate au rămas în urmă, la asalt? N-ar trebui să cercetăm din nou terenul?

Din nou răspunde Miss Colin:

— Nu ştim.

Kreisbach vine lângă Mrs. Hidkay, o mângâie pe mână. Mrs. Hidkay arată spre Miss Colin:

— Îţi spun, dacă o trimiţi de aici.

— Te rog, fii amabilă, du-te şi tu la celelalte, zice Kreisbach către fată. Miss Colin porneşte, apoi se întoarce brusc spre Mrs. Hidkay, îi zvârle în faţă:

— Scroafă josnică!

— Du-te la celelalte, zice Kreisbach sec.

Fata ajunge la celălalt grup, plânge în hohote.

Kreisbach zâmbeşte, ia mâna doamnei Hidkay, i-o sărută:

— Nu te sinchisi de ea, Jane, îşi va primi porţia. Cum s-a întâmplat, deci?

— Cînd am vrut să ne predăm şi de pe helicopter ne-au transmis că nu se poate, toţi au intrat în panică. Câţiva au oferit şi bani, să poată pleca.

Kreisbach intervine:

— Stai puţin, n-am prea înţeles, repetă, cum a fost?

O îmbrăţişează, o atrage astfel şi mai aproape de microfon; continuă conversaţia:

— Ştii cum mă cheamă pe mine.

— Nu.

— Eu n-am nume. Eu sunt paisprezece.

Tace, apoi repetă răspicat:

— Eu sunt paisprezece.

În faţa lămpilor, difuzoarelor, amplificatoarelor montate în peretele cabinei tehnice stau Narviks şi Murketos, învârtind nervoşi butoanele de legătură. Brusc, din difuzor se aude vocea lui Kreisbach:

— Eu sunt paisprezece. Cum a fost, de fapt? Repetă!

Mrs. Hidkay răspunde încet:

— Cînd am vrut să ne predăm şi din helicopter ni s-a transmis că nu se poate, toată lumea a fost cuprinsă de teamă, a intrat în panică. Mai mulți au oferit bani, să poată pleca.

— Să trecem sonorul şi la prizonieri, zice în şoaptă Narviks.

— În regulă, îl dau, răspunde Murketos.

Încep să întoarcă comutatorul, să deschidă uşile cabinei, trec în sala mare. Prizonierii şed încătuşați lângă perete, Michelson şi Hordings, cu mitraliera în mână, se plimbă în fața lor. Din difuzoarele enorme, din tavanul încăperii, se aude vocea doamnei Hidkay mărturisindu-i-se lui Kreisbach.

Bărbatul o întrerupe:

— E imposibil, minți.

— De ce aş minți?

— Nu ştiu, dar minți. Cum ați ținut legătura cu helicopterul?

— Prin radio. Pe urmă a aterizat.

— N-am văzut aterizând nici un helicopter.

— A aterizat în celălalt capăt, lângă gard.

— Cine a oferit bani?

— Nu mai țin minte, au fost opt, s-au dus pe rând la helicopter.

— Nu înțeleg. Au plecat cu helicopterul?

— Nu. A plecat, apoi s-a întors, au coborât din el...

— Cine?

— Nu-i cunosc.

— Bărbați?

— Da, doi bărbați.

— Şi?

— Unul s-a reîntors la aparat, a decolat, a făcut câteva volte deasupra noastră, ne-a ținut în şah.

— Minți!

— Dacă nu mă crezi, de ce mă mai întrebi?

— Continuă!

— Celălalt, care a rămas, i-a legat la ochi pe cei opt bărbaţi şi i-a condus în direcţia fortăreţei. Nu ştiu unde, dar presupun că în afara ei.

— De ce n-au dus femeile?

— Bărbaţii au fost mai agresivi.

— I-ai recunoaşte pe cei doi?

— Cu greu, aveau ochelari şi chipiuri de pilot.

— De unde ştii că cei opt au oferit bani?

— Ei au spus. Ziceau că cei doi angajaţi s-au dus să ceară consimţământul Companiei.

— Ce?

— Să întrebe dacă sunt de acord cu oferta.

— Şi când s-au întors?

— Au spus că Compania acceptă suma de răscumpărare.

— De ce au plecat doar opt?

— Conducătorii Companiei n-au aprobat decât opt.

— Minţi, Jane. Minţi cu neruşinare. Aici paisprezece, aici paisprezece. Am să încerc altceva. Aici n-am nici o speranţă. Am terminat.

La început, prizonierii ascultă înspăimântaţi vocea femeii, dar, când pricep intenţia, răsuflă uşuraţi, se privesc zâmbind, încep să discute.

Narviks observă pe feţe schimbarea, urlă:

— În picioare! Mâinile deasupra capului!

Prizonierii privesc uimiţi la Narviks, apoi se supun, se ridică speriaţi, îşi mişcă cu greu mâinile încătuşate. Narviks se plimbă în faţa lor:

— Cine a fost comandantul? Nimeni nu răspunde.

— N-aţi înţeles întrebarea? După Sorensen, care a murit, cine a preluat comanda?

Prizonierii stau muţi.

— S-ar putea să nu fie aici, printre voi? S-ar putea să fie încă afară? Nu vreţi să vorbiţi?

Narviks zâmbeşte:

— Bine, deci nu vreţi. Să încercăm atunci altfel. Murketos, scoate-le cătuşele. Cine încearcă să fugă sau nu face ce-i spun, moare. Ia fugiţi până la perete şi înapoi, aici!

Prizonierii aleargă la perete, se întorc răsuflând cu greu.

— Stați jos. Mâinile la ceafă! Se aşază, cu mâinile la ceafă. Narviks continuă:

— Să iasă din rând femeile. La perete! Mrs. Perlinger şi Mrs. Tabor se scoală, se întorc cu fața la perete.

— Fruntea sprijinită de perete!

Cele două femei se apleacă prudent, îşi sprijină fruntea de perete.

— Să iasă din rând cei sub treizeci de ani! Iese băiatul lui Bondy, se duce la perete.

— Să ridice mâna cei între patruzeci şi cincizeci de ani!

Toți prizonierii rămaşi lângă zid, în total şapte, ridică mâna.

— Deci sunteți cu toții între patruzeci şi cincizeci?

Prizonierii nu răspund. Narviks scoate pachetul de fotografii, alege fotografiile celor din fața lui, studiază datele înscrise pe verso.

— În regulă. Ridicați-vă şi fugiți iar până la zid şi înapoi.

Cei şapte bărbați aleargă, ating tencuiala brută, noduroasă, se întorc în fugă lângă femei, se opresc.

— Aliniați-vă!

Narviks se opreşte în fața lor:

— Care din voi are patruzeci de ani?

Huysmann ridică mâna.

— Stai la o parte!

Huysmann se alătură celor două femei.

— Care are patruzeci şi cinci?

Se prezintă Bondy senior şi Dobrowsky.

— Stați lângă el, zice Narviks, arătându-l pe Huysmann.

Bondy şi Dobrowsky se apropie de Huysmann. Narviks vine la ei, se vâră în fețele lor.

— Voi ați fost soldați, toți trei?

Huysmann intervine:

— Eu n-am fost.

— Ce ai făcut în timpul războiului?

— Am fost acasă.

— Ce țară era aceea unde putea rămâne acasă un tânăr de douăzeci şi şase de ani?

— Elveția.

— Înțeleg. Şi ce făceai acasă?

— Învățam.

— Ce?

— Sociologia.

— Şi acum ce faci?

— Nimic. Călătoresc.

— De ce vine un sociolog într-un astfel de loc?

— Nu permit să mi se pună asemenea întrebări. Am venit, am plătit o sumă deloc neglijabilă, vreau să mă distrez.

— În regulă. Te vei distra. Stai numai aici, deoparte.

Narviks se întoarce, ca unul care-şi aminteşte brusc de ceva, către celălalt grup de lângă perete:

— Care din voi a luptat în Vietnam?

Lewin şi Pekkinen ridică mâna.

— Veniți aici!

Îi împinge lângă Bondy şi Dobrowsky. Scoate pistolul, i-l întinde lui Huysmann:

— Ține. Împuşti doi din ăştia patru.

Elvețianul ține arma, stă nemişcat.

— Pe care din ei îi împuşti? întreabă Narviks.

— Pe niciunul.

Narviks scoate un alt pistol, îl înfige în ceafa lui Huysmann.

— Dar acum, pe cine ai să împuşti?

— Pe mine.

— Nu poți. Până întorci arma spre tine, ți-o zbor din mână. Pe cine împuşti dintre ăştia?

— Pe nimeni.

— Ei, dă-mi pistolul.

Huysmann îi întinde arma.

— Spune-mi, măcar teoretic, pe care i-ai împuşca?

Huysmann arată spre Pekkinen şi Lewin:

— Pe ei.

— De ce? Fiindcă au fost în Vietnam? Pot să-ți mărturisesc, şi eu am fost.

Se întoarce spre Pekkinen şi Lewin:

— Dan Tungh, Bien-Ta, Sen-Hu, Ho-Plien-Ta? Ați fost acolo? Le ştiți?

— Nu, răspund aproape simultan cei doi.
— Dar în nord? Ton-Lyu? Dien-Bien-Phu?
— Nu.
— Atunci dați-vă la o parte. Duceți-vă lângă femei, habar n-aveți de războiul de partizani. Ați rămas deci voi doi. Unul din voi e comandantul. Care?
Dobrowsky şi Bondy sunt muți.
Narviks aduce din cabina tehnică un Colt, îi scoate încărcătura, lasă un singur glonte. Îl întinde lui Bondy, arătându-l pe Dobrowsky:
— Trage în el!
Bondy priveşte încremenit la Narviks.
— Am zis să tragi, repetă mercenarul ordinul.
— Nu se poate, zice aproape şoptit Bondy.
— Michelson, dacă în cinci secunde nu trage, îl împuşti. Unu... doi... trei...
Bondy ținteşte încet şi trage. Arma pocneşte, gol. Narviks o ia, i-o întinde lui Dobrowsky:
— Acum trage dumneata!
Dobrowsky ridică rapid arma deasupra capului şi trage de mai multe ori. De două ori pocneşte, gol, a treia oară se descarcă.
Dobrowsky coboară brațul, lasă să-i cadă arma. Narviks îl priveşte cu atenție:
— Dacă e adevărat că Sorensen a murit, ceea ce e foarte posibil, atunci înseamnă că dumneata eşti comandantul. Spune, cei opt au abandonat într-adevăr jocul?
— Ai auzit şi dumneata, nu?
— Şi de ce le-ai permis?
— Au fost foarte speriați şi, la urma urmelor, ăsta e totuşi un joc.
— Ei, vino, aş vrea să-mi spui adevărul.
Face semn lui Michelson şi Hordings, care scot din geantă o plasă cu ochiuri mari, vin lângă Dobrowsky, îi pun cătuşe la mâini şi la picioare, îl leagă şi-i dau lui Bondy funia care închide gura plasei.
— Dă-i drumul, până la fund, zice Narviks.

Bondy târăşte plasa în care e imobilizat Dobrowsky până la marginea piscinei, apoi îi dă drumul în apă, o lasă să se scufunde.

— Scoate-l afară! Desfă-l!

Bondy îl scoate, desface plasa. Apa se scurge de pe Dobrowsky, care se zbate după aer.

Michelson îi scoate cătuşele, vine spre Bondy, îl încătuşează, îl vâră în plasă.

— Acum, schimbați, îi zice Narviks lui Dobrowsky.

Dobrowsky nu se clinteşte.

Michelson şi Hordings îl apucă pe Bondy, îl trag la marginea piscinei. Bondy începe să urle nearticulat. Băiatul îi priveşte supliciul, cu fața schimonosită, sare brusc din rând, aleargă la el, începe să smucească de plasă:

— Lăsați-l pe tata, strigă răguşit.

Narviks vrea să-l ridice, băiatul îi trage un şut în picior. Comandantul mercenarilor îşi scoate arma, dar tânărul i-o zboară din mână, apoi se apleacă rapid s-o apuce. Michelson pune piciorul pe pistol, îl îmbrânceşte pe băiat, care cade pe spate, la perete, stă o clipă nemişcat, apoi se năpusteşte asupra mercenarului. Murketos stă în spatele lui Michelson, face un pas înainte, ridică mitraliera-automat şi o descarcă în trupul băiatului. Tânărul e aproape ca şi tăiat cu fierăstrăul, se prăbuşeşte, sângele îi gâlgâie pe gură, e nemişcat.

Narviks desface plasa, Bondy iese cu greu din ea, se apropie, împiedicându-se de copilul mort, se apleacă deasupra lui:

— Băiatul meu! zice hohotind.

Narviks, cu fața fără expresie, îi face semn lui Murketos:

— Duceți-i!

Murketos şi Hordings ridică bărbatul, îl împing spre sala vecină. Deodată încremenesc, în uşă apare Soltersky, intră în sală ținând mitraliera îndreptată spre ei:

— Predați-vă, porcilor, strigă către Narviks.

Mercenarii îşi aruncă armele, Soltersky şi Steko sar spre ei, îi percheziționează, îi mână la perete.

Bondy mângâie frenetic obrazul băiatului mort:

— Vai, Doamne, ce-am făcut! Vai, Doamne, ce-am făcut! repetă plângând.

Sosesc şi ceilalţi partizani, însoţind mercenarii prizonieri. Femeile au şi ele arme automate, vin păşind energic în urma celor capturaţi. Cu uniforma în neorânduială, ruptă, împleticindu-se, intră în sală Kreisbach.

Soltersky păşeşte spre Dobrowsky, salută:

— Domnule comandant, am îndeplinit cu succes acţiunea. Avem doi răniţi uşor, Charnton şi Van Delft, iar doi mercenari au murit.

— Cine?

— Lundquist şi Shadow.

— Mulţumesc, camarazi, aţi executat misiunea eroic. Vă rog să-mi daţi un scurt raport.

Soltersky raportează milităreşte, cu vocea sacadată:

— Mrs. Hidkay l-a reţinut pe Kreisbach. S-au simţit în siguranţă absolută, s-au dus cu femeile în pădure. I-au făcut inofensivi, unul după altul. Lundquist şi Shadow s-au opus, am fost nevoiţi să-i nimicim.

— Aduceţi-l aici pe Narviks.

Steinbuch îl aduce pe şeful mercenarilor la Dobrowsky.

— Ce părere ai despre toate acestea, Narviks?

— Nu te lăuda, Dobrowsky, eu am aranjat să iasă aşa, am vrut să câştigaţi.

— Ei, nu mai spune!

— Ce crezi, de ce am lăsat deschise uşile?

— Aduceţi-l pe Kreisbach.

Kreisbach stă obosit, întunecat, alături de Narviks.

— Spune-ne, Kreisbach, de ce au rămas deschise uşile blindate?

— Nu ştiu.

— Gândeşte-te puţin. Cine a avut în pază uşile?

— Nu ştiu.

— Eşti atât de prost informat, Kreisbach? Poate, atunci, ne spune comandantul. Pe cine ai însărcinat cu paza uşilor blindate, Narviks?

— A fost sarcina lui Murketos.

— Atunci ne mai lipseşte doar Murketos.

Schmidt îl îmbrânceşte pe Murketos în fața lui Dobrowsky.
— Spune-mi de ce ai lăsat deschise uşile blindate ale fortăreței interioare?
— La ordinul lui Kreisbach.
— Da? Şi ce-a spus Kreisbach, de ce trebuie lăsate deschise, din moment ce comandantul a interzis asta cu strictețe?
— A zis că s-a înțeles cu Narviks şi a primit aprobarea.
— De ce ai făcut-o, Kreisbach? Doar nu ți-a fost teamă?
— Am vrut să asigur calea de retragere.
— Vezi, dacă uşile ar fi rămas închise, ați mai avea şanse. După cum ştiți, în lume există şi schimbul de prizonieri şi noi aici am fost unsprezece în mâinile voastre. Am impresia, Kreisbach că, dacă mai apuci, pentru asta vei primi o mustrare, ai cam rasolit-o. Acum urmați dumneavoastră, domnii mei. Soltersky, anchetează, în primul rând, crima. Murketos a fost făptaşul. Vom vedea apoi de rest. Cât e ceasul?
— 17:33.
— Avem timp. Mâine după-masă la două vor suna sfârşitul. Pentru siguranță, puneți cătuşe mercenarilor. Camarazii noştri să fie înarmați.
— Am înțeles.
— Unde ați lăsat morții?
— Pe ai noştri i-au adunat mercenarii la marginea pădurii, i-am lăsat acolo şi tot acolo i-am dus şi pe ai lor.
— Câți morți sunt în total?
— Împreună cu Bondy sunt nouă. Şapte dintre noi şi doi mercenari.
— Trist bilanț. Dacă Sorensen n-ar fi stricat totul, abia de-am fi avut pierderi. Doar acest biet băiat, care nici el nu trebuia să moară, dacă era puțin mai stăpânit. Cred că trebuie să ie vorbesc camarazilor.
Dobrowsky ridică glasul:
— Camarazi, atențiune, aş vrea să vă spun câteva cuvinte!
Jucătorii circulă prin încăperi cu fețele strălucind de fericire, discută, ocolesc cu grijă mercenarii încătuşați care stau pe marginea bazinului. La auzul glasului lui Dobrowsky

se opresc, se adună în jurul lui, ovaţionează. Dobrowsky vorbeşte solemn:

— Camarazi, am obţinut o victorie decisivă, zdrobitoare asupra unui adversar mult mai bine instruit şi cu o experienţă vastă. Vă mulţumesc pentru purtarea curajoasă, eroică, pentru participarea dumneavoastră plină de abnegaţie. Trebuie să vorbim sincer, deschis şi despre pierderile grele pe care le-a necesitat izbânda, şapte camarazi au plătit cu viaţa pentru monomania fostului comandant Sorensen. Vom face totul ca în timpul ce ne-a rămas să răzbunăm moartea eroilor noştri. Întâi m-am gândit să executăm toţi mercenarii; nu merită indurare, nici ei nu s-au purtat cu mănuşi cu noi. Pe urmă însă am decis totuşi ca să înfiinţăm pentru ei în cadrul fortăreţei un lagăr de prizonieri sever şi asta va fi o pedeapsă suficient de grea. Aici, lângă sălile strategice, se află cabinele tehnice dotate cu toate mijloacele prevăzute de Regulament pentru cele mai diverse proceduri. Prima sarcină importantă pe care o avem o constituie represaliile pentru acea crimă josnică în urma căreia camaradul Bondy şi-a pierdui fiul, ucis de mercenarul Murketos, acest ticălos lipsit de orice scrupul. În cele ce urmează, vă vom informa asupra fiecărei măsuri, a fiecărui program. Mulţumesc.

Chiuind, jucătorii îi alungă pe mercenari de la bazin spre perete, apoi se aşază pe bordura piscinei. Îi privesc cu încordare pe Bondy, care leagă cu o sfoară subţire mâinile şi picioarele lui Murketos şi-l împinge în apă. Mercenarul se scufundă, zbătându-se, apoi, folosindu-se de membrele legate, cu mare efort şi cu mişcări încordate iese la suprafaţa apei, încearcă să se apropie de mal, înecându-se, dar Bondy îl împinge din nou sub apă.

Jucătorii privesc neclintiţi scena. Soltersky vine lângă Bondy, îi atinge umărul:

— Lasă-l, camarade.

Îl apucă şi-l scoate din apă pe mercenarul care continuă să scuipe apa, îl trage la mal, taie sforile, îl conduce la treptele piscinei:

— Du-te! Aşează-te pe trepte.

Murketos porneşte, scuipând apa.

— Mai jos! Aşează-te, îi ordonă Soltersky.

Murketos se aşază, apa îi ajunge până la umeri.

Soltersky îi spune lui Lewin:

— Aduceți hârtie şi creioane.

Lewin fuge până la prima cabină tehnică, aleargă înapoi, ține în mâini creioane, blocuri de hârtie. Soltersky preia instrumentele de scris, le aşază pe mal, lângă Murketos:

— Trage linii pe hârtie!

Mercenarul se ridică cu efort din apă, întinde brațul, ia un creion, trage cu mâna tremurândă linii strâmbe pe hârtie.

— Trage linii drepte!

Înspăimântat, Murketos încearcă să-şi controleze degetele, liniile sunt mai drepte.

— În regulă. Acum gândeşte-te, apoi scrie o cifră. Câți oameni ai ucis în viața ta?

Mercenarul nu se mişcă. Soltersky continuă:

— Nu e necesară cifra exactă. E suficient să ştim de *ce* ordin e: al zecilor, sutelor, miilor...

Murketos se gândeşte câteva clipe, apoi aşterne pe hârtie cifra de şaizeci şi doi. O arată. Soltersky o priveşte:

— Nu sunt sigur că cifra asta este exactă; acum scrie, când l-ai ucis pe băiat aveai arma asigurată sau nu?

Murketos scrie: „Nu”.

— A spus ceva băiatul înainte de a muri? Murketos scrie: „Da”.

— Ce a spus?

Mercenarul desenează îndelung cele două litere: „Nu”.

— Ei, degeaba: meseria e meserie! Aşa sunt profesioniştii. Un profesionist trebuie să aibă memorie bună.

— Pe dracu! Arma nu e niciodată asigurată, iar toți spun acelaşi lucru, zice Murketos încet.

— Dar dacă te-ai întâlni o dată cu o excepție, ai ține minte?

— Da.

— Bine, bine, ieşi afară de acolo. Murketos iese din piscină, se opreşte lângă Soltersky.

— Cred că nu ai îndoieli asupra sentinței. Ce crezi, la ce te condamnăm?

— O să mă schingiuiți.

— Te înşeli, o să te executăm. Murketos păleşte.

— Nu ceri îndurare?

— Ba da.

— Cere-o de la tatăl băiatului... Mercenarul se apleacă peste Bondy, care hohoteşte deasupra trupului neînsuflețit al băiatului:

— Vă rog, nu fiți supărat pe mine.

Bondy nu observă că i s-a adresat, plânge în continuare. Murketos repetă:

— Vă rog, nu fiți supărat pe mine. Bondy ridică privirea:

— Duceți-l de aici! Duceți-l de aici! strigă răguşit.

— Nu sunt vinovat, a vrut să sară la mine, n-am avut încotro.

Soltersky îl ia de lângă Bondy, îl conduce lângă perete. Dobrowsky vine spre ei:

— Vom alcătui un tribunal statutar. Membrii săi vor fi: Soltersky, Haecker, Mrs. Hidkay, Huysmann şi cu mine. Rog numiții să fie amabili să poftească aici.

Se aşază pe bordura de beton a piscinei: Soltersky se aşază lângă el. Vin şi ceilalți, iau şi ei loc alături de ei.

— Să începem deci imediat. Cred că nu e necesar să demonstrăm că s-a comis o crimă, zice Dobrowsky.

— Eu n-am fost de față, zice Mrs. Hidkay.

— Nici eu, zice Soltersky.

— Dar ne credeți pe noi? Pe mine, pe Haecker, pe Huysmann? În afară de noi au mai fost de față Mrs. Tabor, Mrs. Perlinger, Pekkinen, Lewin, Hayan. Bondy nu se socoteşte, el e interesat.

Bondy îşi aude numele, începe să urle:

— Ucideți ticălosul! Ucideți-l! Dați-mi-l mie, îl aranjez eu!

— Linişteşte-te, camarade Bondy, ai încredere în noi, crede-ne, îşi va primi pedeapsa cuvenită. Ne credeți deci că trebuie să judecăm acum un criminal cinic, cu sânge rece?

— Cred, zice Mrs. Hidkay.

— Şi eu, zice Soltersky.

— E-n regulă. Voi interoga acum inculpatul.

— Dar pe scurt, strigă din spate Steko.

— Bine, pe scurt. Murketos, spune-ne de ce l-ai ucis pe Erwin Bondy junior?

— Eram în autoapărare.

— A vrut să te atace?

— Da.

— Nu pe mercenarul Michelson a vrut să-l atace? Pentru că noi aşa am văzut.

— Nu.

— Minte!

— Vă rog, în toată lumea sunt împuşcaţi prizonierii de război dacă-şi atacă paznicii.

— Şi ce se întâmplă cu acel paznic care şi-a omorât prizonierul şi apoi devine el însuşi prizonier?

— Nu ştiu.

— Pot să-ţi spun eu. Va fi executat. De altfel, aş fi curios să aflu de ce a vrut victima să vă atace pe voi?

— Fiindcă-l interogam pe taică-său.

— Ce aţi vrut să aflaţi de la el, după ce v-aţi convins deja că eu sunt comandantul?

— Vă rog, nu eu l-am interogat. Aţi fost şi dumneavoastră aici, aţi văzut.

— Într-adevăr, am fost aici.

— Maiorul Narviks l-a interogat, nu eu.

— Narviks, ridică-te, vino aici.

Narviks se scoală, îşi întinde braţele încătuşate, păşeşte lângă Murketos:

— Dumneata ce ai vrut să afli de la tatăl victimei? întreabă Dobrowsky.

— Mi-am dat seama că dintre dumneavoastră doi, Bondy e cel mai slab, m-am gândit că, mai devreme sau mai târziu, va mărturisi ce ştie. Ştiam că e absolut imposibil să dispară deodată paisprezece oameni şi mai ştiam, de la început, că dumneata eşti comandantul şi aţi organizat împotriva mea o acţiune de partizani. Dar m-am încrezut din păcate în Kreisbach, ziceam că pe teren ajung opt oameni, mai cu

seamă dacă sunt şi prizonieri cu ei. A fost o greşeală fatală că n-am verificat uşile. Kreisbach m-a lăsat baltă.

— Asta nu ne interesează. Deci l-ai schingiuit pe Bondy în nădejdea că va vorbi despre acțiunea de partizani. De ce ai lăsat acolo radioul? Dacă nu întrerupeai legătura cu Kreisbach, îți dădeai urgent seama că ceva nu e în regulă.

— Şi asta a fost o greşeală. Dar ştii şi dumneata, dacă ai încredere în comandantul de grupă, nu te poți ocupa personal de toate fleacurile.

— Ce părere ai despre prizonierii de război?

— Nu înțeleg, vă rog.

— Am întrebat ce obişnuieşti dumneata să faci cu prizonierii de război?

— Le dau drumul.

— Nu glumi, Narviks. Dumneata ai fost unul din albii cei mai feroci din Africa. În ciudat acestui fapt, nu voi pune să te împuşte. Am să te trimit pe banca de tortură. Mrs. Perlinger îți va administra o sută de lovituri. Ai înțeles sentința?

— Da.

— Şi te resemnezi?

— Nu. Şi Dumnezeu să fie îndurător cu dumneata dacă vei pica vreodată în mâinile mele.

— Nu voi pica, Narviks. S-ar putea să mai vin pe aici, pentru joc, dar niciodată n-am să cad în mâinile dumitale. Acum iese la iveală că de fapt nici nu sunteți nişte soldați pricepuți. Ştii că în Legiunea Poloneză unul ca dumneata n-ar fi ajuns nici caporal?

Narviks nu răspunde, priveşte tavanul.

— Luați-l, ordonă Dobrowsky lui Hayan.

Narviks nu aşteaptă să fie îmbrâncit spre perete, porneşte singur, cu paşi repezi; ajuns lângă zid, se aşază.

Dobrowsky continuă procesul:

— Continuăm. După părerea mea, pedeapsa ce trebuie dată inculpatului nu poate fi decât moartea. A comis fapta în împrejurări în care nu mai era necesară, prizonierii erau dezarmați, complet lipsiți de apărare.

Intervine Mrs. Hidkay:

— Ai familie? îl întreabă pe acuzat.

— Am trei copii.
— De ce vârstă?
— Sunt fete. Cea mare are nouă ani, cea mijlocie şapte, cea mică cinci.
— Şi soţia?
— E cu copiii.
— Unde trăiesc?
— La Marsilia.
— Dumneata de ce faci asta?
— Trebuie să trăiesc din ceva...
— Mulţumesc.
— Nu mi se pare potrivit că dumneavoastră, Mrs. Hidkay, abordaţi latura sentimentală a problemei. Dacă, din întâmplare, Hitler ar fi avut cincisprezece copii, n-aţi fi votat condamnarea lui la moarte? întreabă indignat Dobrowsky.
— Nu credeţi, totuşi, că Murketos nu poate fi, oricum, asemănat cu Hitler?
— Nu mă interesează Hitler, susţin doar că pedeapsa cuvenită pentru o crimă atât de josnică e moartea, indiferent de câţi copii are criminalul sau ce culoare de ochi are.
— Să votăm, propune Mrs. Hidkay.
— De acord, să votăm. Eu propun acordarea pedepsei maxime. Cine e de acord, să ridice mâna, zice Dobrowsky ridicând braţul drept.
Haecker şi Soltersky votează pentru. Mrs. Hidkay şi Huysmann nu ridică mâna.
— Constat deci că sunt trei voturi pentru, două contra. Sentinţa a devenit astfel definitivă şi va fi executată în următoarele cinci minute. Membrii plutonului de execuţie sunt: Haecker, Steinbuch şi Soltersky. Execuţia va avea loc în sala mare alăturată, prin puşca-mitralieră. Am terminat. Vă rog, camarazi, îndepliniţi-vă datoria.
— Protestez, sunt prizonier de război şi Convenţia de la Geneva e valabilă şi pentru mine, strigă Murketos.
— Dacă mi-aduc bine aminte, tocmai voi aţi spus, acum câteva ore, că n-aveţi nimic cu Convenţia de la Geneva. Nu, Convenţia de la Geneva nu se referă la criminalii de drept comun. Dumneata ai ucis în mod cu totul gratuit, din

plăcere. Dumneata trebuie să fii exterminat! Duceți-l! strigă Dobrowsky.

Soltersky, Haecker şi Steinbuch îl apucă pe mercenarul care se zbate şi nu vrea să pornească; îl ridică, îl duc în încăperea vecină. Urlă, se jeluieşte. Se aude ropotul de meliță al celor trei mitraliere, apoi, în liniştea uimită ce se lasă reapar cei trei jucători, cu o expresie calmă, îşi lasă pe podea armele fumegânde, se aşază pe bordura piscinei, privesc cu interes cum Narviks e fixat gol în curele de bancă.

Cu fața transfigurată, Mrs. Perlinger se apropie de bancă, are în mână o nuia lungă, începe să numere loviturile. Narviks rabdă tăcut durerile din ce în ce mai puternice, la a patruzecea lovitură leşină. Îl readuc în simțiri, femeia continuă cu o expresie tot mai sălbatică. Cînd Mrs. Perlinger termină aplicarea celor o sută de lovitură, trupul bărbatului este complet verde-albăstrui. După ultima lovitură desface, comodă, curelele, se aşază obosită lângă bancă, scoate o alifie din poşetă şi începe să ungă cu ea trupul însângerat al maiorului. Narviks se mişcă, se ridică cu greu, îşi ia hainele sub braț şi trece, împleticindu-se, în odaia alăturată.

Dobrowsky ridică brațul, jucătorii se opresc, se întorc spre ei:

— Camarazi! Este exact ora 18. Cred că înainte de înserare nu mai are rost să ieşim pe teren. Ieşim mâine dimineață, înmormântăm morții şi îi punem pe prizonieri la nițică gimnastică. M-am gândit să vă permit, înainte de culcare, două-trei ore de program liber. Găsiți în cabina tehnică toate mijloacele prin care puteți crea pentru prizonieri cele mai neîndurătoare impresii de prizonierat. Se găsesc injecții cu insulină, cătuşe de diferite mărimi, cravaşe, aparate de detectat minciuni, stupefiante. Propun să vă alegeți prizonierul după plac şi să jucați până la capăt programul ce l-ar fi jucat ei cu noi dacă ar fi câştigat. Cine n-are chef, poate să se culce liniştit, cred că sunteți cu toții foarte obosiți, extenuați. Dacă cineva doreşte să ia cuvântul în legătură cu asta, să ridice mâna.

Primul ridică brațul Lewin:

— Poftim, camarade Lewin, zice Dobrowsky politicos.

— În ce mă priveşte, acum totul mi se pare deja lipsit de interes. Lupta a fost palpitantă şi poate era şi atunci, dacă ar fi câştigat mercenarii...

— De ce?

— Pentru că atunci am fi putut încerca noi starea de prizonierat.

— Dumneata, camarade Lewin, eşti masochist?

— Nu, dar nu-mi place să-i chinuiesc pe alții.

— Dar să fii dumneata chinuit îți place?

— Poate că sunt într-adevăr masochist, însă suferința mi se pare mai acceptabilă decât tortura.

— Trăiască camaradul Cristos!

— Degeaba eşti ironic, Dobrowsky, nu sunt singurul om de acest fel din lume.

— O. K., dar atunci spune-ne, ce să facem? Dacă nu vrei să torturezi prizonierii, culcă-te şi dormi.

— Chiar aşa voi face.

— De altfel, tortura nu e obligatorie. Poți să faci şi conversație cu prizonierii.

— Ca popă spoveditor victorios.

— Bine, Lewin, faci ce vrei. Ai putea face cu ei şi teste psihologice, am văzut în cabină ilustrații Rorschach şi Szondi. Analizează dacă vrei viața sufletească a mercenarilor.

— Mulțumesc, Dobrowsky, mă voi târgui cu mine însumi. Dumneata ce ai de gând să faci cu ei?

— Astă seară, nimic. Acum, datoria mea e să vă port de grijă. Mâine dimineață îi pun să alerge pe teren, sunt de părere că de mult n-au mai avut parte de instrucție de fond. Se prea poate ca ideea asta, privind programul individual, să nu fie prea fericită. Vă rog să vă spuneți părerea.

Se anunță Miss Meghallan:

— Eu nu sunt adepta jocului izolat, individual. Propun să continuăm jocul de parcă am fi la teatru. În afară de asta, consider prea riscant să scoatem cătuşele tuturor prizonierilor deodată; ar putea, cu o manevră rapidă şi bine gândită, să se ridice din nou şi atunci într-adevăr s-ar isprăvi cu noi. Propun deci să jucăm, cu participanți voluntari dintre noi şi dintre mercenari, o scenă din care să aflăm ce ar fi

făcut cu noi dacă ar fi câştigat ei. Poate astfel se vor linişti şi Lewin şi toţi cei care gândesc ca el. Oricum, mercenarii nu se vor încumeta să meargă prea departe, ai noştri sunt aici, lângă scenă, înarmaţi. Cred că nu se prea poate inventa ceva mai bun decât asta.

Dobrowsky zâmbeşte:

— E prea complicat, domnişoară. Nu cred că ar fi în stare să joace scena victoriei lor. Sunt, ca să mă exprim eufemistic, cel puţin indispuşi, nu arată ca unii care ne-ar putea ajuta cu idei fanteziste.

— Spune dumneata ceva mai bun.

— Nu pot, de aceea v-am întrebat pe dumneavoastră.

— Gândiţi-vă, am putea încerca fiecare variantă. Am lua Regulamentul şi am realiza, pe rând, fiecare propunere a Companiei.

— N-are haz. Îi lipseşte tocmai ceea ce ne-a adus aici: primejdia de moarte.

— Bine, dar chiar dacă învingeau mercenarii, n-am fi fost toţi în primejdie?

— Nu vreau să pomenesc de sfârşitul tragic al tânărului Bondy. Tocmai asta lipseşte din ideea dumitale.

— Gândeşti greşit, Dobrowsky. Prin mijloacele tehnice care ne stau la dispoziţie, procesele se pot trăi aievea.

— Nu vorbiţi serios, Miss Meghallan. Dacă te violează pe dumneata un învingător este cu totul altceva decât dacă dumneata îl sileşti, cu arma în mână, să-ţi rupă rochia şi să te culce pe beton.

— Nu-i adevărat. Trăirea e aceeaşi.

Kirios ridică mâna:

— N-ai dreptate, Miss Meghallan. Dumneata pur şi simplu nu sesizezi deosebirea dintre învins şi învingător. Noi am învins, suntem învingători. Dispunem de două posibilităţi: ori ne purtăm uman cu ei, ori îi torturăm. Totuşi, eu propun o a treia: să punem capăt jocului, în definitiv, am încercat toate variantele. Am atacat, ne-am retras, am fost temporar învinşi, am fost partizani, am fost torturaţi, am torturat şi noi, a fost ucis un camarad de-al nostru, am executat şi noi un ucigaş. Ce a mai rămas? Le dăm insulină, o să le fie

foame, nu le dăm să mănânce, or să urle, apoi le dăm mâncare. Îi silim să violeze femeile, dacă vor fi în stare. Pe mine toate astea nu mă prea interesează. Propun deci să luăm legătura cu reprezentanții Companiei, să le comunicăm victoria şi că nu mai vrem să aşteptăm sfârşitul termenului de joc, să încheiem solemn războiul, să înmormântăm morții, să mergem la vânătoare, să mergem apoi acasă.

Intervine Soltersky:

— Vorbeşti, Kirios, de parcă nu ai fi luptat pe viață şi pe moarte.

— Soltersky, tu începi să iei în serios gluma asta, zice Kirios zâmbind.

— Vrei să destrami disciplina, deşi încă nu s-a terminat războiul.

— După părerea ta, de ce nu s-a terminat?

— Pentru că victoria trebuie *şi păstrată.* Dacă ar fi după tine, tu ai scoate cătuşele mercenarilor şi le-ai înapoia armele.

— Nu ştiu de ce trebuie să scorneşti asemenea măgării. M-am exprimat destul de limpede, am spus că m-aş bucura să încheiem jocul, cu acordul Companiei, în sunetul sirenei.

— Nu sunt dispus să dau bir cu fugiții!

— Din fața cui ar trebui să fugi?

— Putem rămâne învingători până mâine după masă la ora 14. Şi vom rămâne.

— Ce vrei să faci?

— Nu ştiu încă, ştiu doar ce *nu* voi face, în mod sigur să întrerup jocul.

— Vom vedea, Soltersky. Vom întreba ce doreşte majoritatea.

— Zi şi tu ceva, Dobrowsky, strigă nerăbdător Soltersky.

— Eu cred că trebuie să acceptăm dorința majorității, spune Dobrowsky.

— Da, dar ăştia manipulează oamenii.

— Manipulează-i şi tu.

— Dobrowsky, am crezut că eşti cu noi!

— Care „noi”?

— Cei care-şi cunosc datoria.

— Dacă ştii atât de bine care ne e datoria, spune-ne.
— A profita de victorie.
— Şi asta ce înseamnă?
— Să ne răzbunăm morţii.
— Asta ştim. Ce ne mai poţi spune?
— Umilirea celor învinşi.
— O.K., am făcut-o şi pe asta.
— Cînd?
— Ţie nu-ţi ajung cele o sută de lovituri date lui Narviks?
— Nu fă spirite, nu-mi ajung.
— Ce mai doreşti?
— Cred că propunerea doamnei Meghallan este utilă, plină de duh.
— Bine. Au fost enunţate până acum două propuneri esenţiale, una privind încercarea de terminare a partidei, alta propunând epuizarea relaţiei învins-învingător. Mulţumesc, Soltersky, să-i lăsăm să vorbească şi pe ceilalţi. Poftim, Van Delft.
— Am rămas în total douăzeci şi trei. Din declaraţiile de până acum, am constatat că sunt printre noi o serie de masochişti şi de sadici. Sadicii vor să tortureze, masochiştii să sufere. Nu s-ar putea să mulţumim, instituţional, ambele grupe? Sadicii să rămână aici, cu şase mercenari dezarmaţi, masochiştii să iasă pe teren, cu ceilalţi şase, să le dea arme şi să sufere. Să închidem bine uşile, ca cei de afară să nu poată intra. Ne întâlnim mâine după amiază la ora 14.
— Rezultă deci că tu eşti sadic? întreabă Dobrowsky.
— Nu, eu sunt neutru, de aceea vreau să rămân înăuntru. Poate se mai găseşte un locşor unde să mă culc, să dorm. Deoarece sunt cât se poate de obosit.
— Ideea nu e rea. Există deci şi o a treia propunere. Mulţumesc, Van Delft. Cine mai doreşte să ia cuvântul?
Steinbuch ridică braţul:
— Nu înţeleg, Dobrowsky, de ce ţi-ai schimbat intenţia iniţială? Ai spus că ai distruge cu plăcere toţi mercenarii. După mine, asta ar fi soluţia cea mai corectă. Au ucis şapte dintr-ai noştri.
— Şi dintre ei au murit trei.

— De ce îi aperi?

— Nu-i apăr, dar ştiu să număr. Şapte reprezintă 23% din 30, trei – 21% din 14. Diferența e doar de două procente în favoarea lor. Taie, dacă vrei, urechea unui mercenar, amortizezi astfel cele două procente.

— Şi felul în care v-au interogat, asta nu înseamnă nimic?

— Le-am plătit-o deja. Murketos a fost executat. Narviks umilit.

— Narviks ar trebui spânzurat.

— De ce?

— Pentru că e un ticălos josnic.

— N-aş putea spune că ai argumente logice.

— Ce, tu nu crezi c-ar trebui spânzurat?

— Nu.

— De ce?

— Să-ți spun: pentru că n-a făcut nimic pentru care să trebuiască să fie spânzurat. Voia să scoată ceva de la noi, a încercat cu forța, dacă-i rămânea timp, probabil că ne-ar fi şi bătut. Însă toate astea sunt cuprinse în Regulament, nu putem fi supărați pe el. Cu Murketos a fost altceva, el s-a purtat bestial, peste cât i s-a cerut, l-am şi executat. Recunoaşte, Steinbuch, că n-ai dreptate.

— Nu mă înțelegi, aşa cum nu-l înțelegi nici pe Soltersky.

— Ce e, vreți să vă răsculați?

— Nu vrem, îți explic doar de ce e incorect ceea ce faci.

— Sunt foarte curios să aflu. Cu atât mai mult cu cât până acum n-am făcut altceva decât să câştig pentru voi acest război.

— A fost într-adevăr ideea ta. Dar fără noi...

— Nu vă contest eroismul.

— Acum ne ironizezi?

— Eşti nebun, Steinbuch. Spune-ne ce-ai vrut.

— De aceea nu e corect ce faci, adică ce propui, pentru că faci oamenii să devină nesiguri. În cadrul programului liber se înfiripă relații personale, ura comună, colectivă îşi pierde valabilitatea. Noi trebuie să-i urâm pe aceşti oameni implacabil: au atentat la viața noastră, n-au dreptul la îndurare.

— E-n regulă. N-are rost să mai discutăm, camarazii vor vota şi vor hotărî ce trebuie să facem. Cine mai doreşte să ia cuvântul? Poftim, Mrs. Tabor.

— Eu propun să-i legăm pe mercenari, nu prea incomod, totuşi suficient de strâns ca să nu poată evada şi să ne culcăm. Hai să-i lăsăm în pace, avem destule pe cap, şi ei, şi noi. Să încercăm să-l consolăm pe Bondy. Bineînţeles, ideal ar fi să facem ce-a propus Kirios, dacă am termina încă în seara asta şi ne-am putea duce înapoi, la hotel, să dormim. M-am săturat, sunt obosită, murdară şi mi-e foame.

— Mulțumesc. Mai departe, camarazi.

Se anunță Hayan:

— Şi eu susțin propunerea lui Kirios. Nu prea mai are sens să continuăm. Am învins, gata. Şi partida de şah se încheie după mat.

— Dar aici, victoria simplă nu reprezintă matul! strigă Soltersky.

— Dar ce, atunci?

— Răzbunarea şi umilirea.

— Tâmpenie. Nu vreau să politizez, dar ştii cum s-au purtat nemții cu prizonierii de război şi ştii şi cum s-au purtat americanii.

— Şi asta o spui tocmai tu, care eşti neamț?

— Cred că deşi sunt neamț, pot totuşi să-mi spun părerea, că nu e neapărat necesar să te porți cu duşmanul în modul în care s-ar fi purtat el cu tine, nu?

— Eşti un defetist.

— Bine, dar pentru asta nu trebuie să mă împuşti. Propun ca Dobrowsky să supună tot grupul la vot.

Dobrowsky ia cuvântul:

— Să votăm, deci, camarazi. Există următoarele posibilități:

1. Terminăm partida, cu acordul Companiei.
2. Terminăm partida fără să spunem nimic Companiei, aşteptăm, aici, să se facă mâine după-amiază, ora 14.
3. Sadicii rămân înăuntru, masochiştii ies pe teren.

4. În cadrul programului liber, pe timp determinat, fiecare face ce vrea cu prizonierul ales.

5. Punem prizonierii să interpreteze ce ne-ar fi făcut ei dacă ar fi câştigat.

6. Îi nimicim.

Miss Bunin vine lângă Dobrowsky:

— Există şi a şaptea. Le dăm lor armele noastre.

— Când?

— Acum, aici.

— Pentru ce?

— Ca să fie din nou câştigători.

— Ideea nu e rea, dar nu cred să mai aibă mulți adepți, în afară de dumneata.

— Supune-o la vot.

— O înscriem pe fişă.

— Pe hârtie vrei? întreabă Soltersky.

— Da. Secret.

— Tâmpenie! Să votăm deschis, prin ridicare de mână.

— După mine, e mai bine s-o facem în secret. Înscriem cele şapte variante şi fiecare pune o cruce în dreptul celei alese.

— Bun, să facem aşa, e de acord Soltersky.

— Întocmim douăzeci şi trei de fişe, înscriem variantele, le împărțim, fiecare le completează, le împătureşte şi le duce pe masă, în cabina tehnică numărul 1. Aduceți-mi, vă rog, hârtie, toc şi douăzeci şi trei de creioane. Fii bun, Soltersky, ajută-mă.

Soltersky aduce ustensilele din cabina tehnică, le întinde lui Dobrowsky, se aşază lângă el, încep să completeze fişele. Notează cele şapte variante, apoi le împart.

Jucătorii se retrag în colț, le completează, le împăturesc, le duc în cabina tehnică 1, le pun pe masă.

Dobrowsky şi Soltersky intră în cabină, le adună, le aduc afară. Jucătorii îi înconjoară, curioşi.

Dobrowsky le deschide pe rând, începe să numere voturile. După ce a examinat şi ultima fişă, spune surprins:

— Camarazi, la asta nu m-am aşteptat. Rezultatul votului secret este următorul: patrusprezece au votat pentru încheierea jocului şi preluarea legăturii cu Compania, trei voturi sunt pentru varianta sadic-masochistă, trei pentru înscenare, doi pentru programul liber şi unul pentru nimicirea mercenarilor. Deci majoritatea sunt pentru încheierea partidei. Întrucât în calitate de comandant sunt adeptul conducerii democratice, accept propunerea majorităţii şi iau legătura cu Compania. Vă spun sincer, sunt puţin mirat de rezultat, am crezut că excitaţia va dura mai mult. Se pare că impresiile de până acum au fost prea intense.

Mrs. Perlinger ridică mâna:

— Adevărul e, Dobrowsky, că ne plictisim. Singurul lucru interesant în toată povestea asta a fost primejdia de moarte. N-are dreptate Soltersky, răzbunarea şi umilirea nu mai au o importanţă prea mare. A încetat primejdia, sunt plictisită.

— Bineînţeles că eşti plictisită după ce ţi-ai făcut mendrele cu Narviks! îi strigă Soltersky.

— Se poate să ai dreptate, totuşi, nu pot spune altceva decât că mă plictisesc şi vreau să merg acasă.

Dobrowsky intervine împăciuitor:

— Cred că nu merită să evaluăm rezultatul. Fapt e că din douăzeci şi trei, patrusprezece vor să sfârşim jocul, deci iau legătura cu cei competenţi de la Companie.

Îi cheamă cu un gest pe Van Delft şi Soltersky, intră în cabina radio, pun în funcţiune aparatul de transmisie-recepţie, încep să cheme centrala Companiei:

— Alo, aici încăperile strategice, alo, aici încăperile strategice, dorim să vorbim cu Mrs. Nicharchos, dorim să vorbim cu Mrs. Nicharchos, alo, alo, aici încăperile strategice.

Apasă pe recepţie, se aude un hârâit, apoi brusc o voce de femeie:

— Aici Mrs. Nicharchos, aici Mrs. Nicharchos. Cine e la aparat?

— Dobrowsky, comandantul jucătorilor.

— După câte ştiu, comandantul e Sorensen.

— A murit, am preluat eu comanda.

— Ce doriți?
— Am câştigat.
— Felicitările mele.
— Am dori să punem capăt jocului.
— De ce?
— Majoritatea jucătorilor se plictiseşte, nu se poate amuza torturând mercenarii.
— Vreți să spuneți că în Regulament vă oferim un repertoriu sărăcăcios?
— Nici vorbă, programul e minunat, probabil în cele treizeci de ore care au trecut s-au concentrat atâtea trăiri încât pragul excitației a devenit prea ridicat.
— Experimentați idei noi!
— Nu dorim să experimentăm idei noi. Vă rugăm, în calitate de învingători, să faceți posibilă încetarea partidei. Nu trebuie modificat cu nimic programul pregătit, renunțăm cu dragă inimă la unele manifestații, dacă cumva ele vă produc greutăți.
— Câți mercenari au murit?
— Doi.
— Narviks?
— E prizonier.
— Sănătos?
— Da.
— Chemați-l, vă rog, la aparat. Soltersky iese şi se întoarce repede, trăgându-l după el pe Narviks, în cătuşe.
— Alo, Narviks şade aici, lângă mine. Alo, Mrs. Nicharchos, Narviks e lângă mine.
— Mulțumesc. Răspunde, te rog, Narviks, e adevărat că ați fost înfrânți?
— Da, ne-au învins.
— Cum s-a întâmplat?
— Din cauza iresponsabilității lui Kreisbach.
— Mulțumesc. Clienții vor să termine jocul. Ce părere ai de dorința aceasta ieşită din comun?
— Dumneavoastră decideți, doamnă.
— Mulțumesc, asta doream să aud de la dumneata. Te rog transmite microfonul comandantului clienților.

— Da, aici Dobrowsky.

— Deci, domnule Dobrowsky, fiți amabil, repetați cererea.

— Cerem Companiei să scadă durata de joc de la patruzeci şi opt la treizeci de ore şi să aprobe încetarea partidei.

— Fiți amabili, aşteptați câteva minute, am să transmit cererea dumneavoastră centralei. Vă voi chema când am răspunsul.

— Aşteptăm, doamnă, mulțumesc. Dobrowsky se întoarce zâmbind spre Narviks:

— Sper să reuşim. Dumneata ce crezi?

Narviks nu răspunde. Dobrowsky îl atinge pe umăr:

— M-ai îndatora dacă n-ai uita simpla împrejurare că deocamdată eşti prizonierul nostru.

— Asta ce înseamnă? Ce trebuie să fac?

— Încearcă să răspunzi când eşti întrebat.

— M-am săturat de dumneata, Dobrowsky, lasă-mă în pace.

— Foarte bine, te las. Să nu te mai văd în fața ochilor!

— Nici nu-mi pui cătuşele?

— Nu, du-te dracului!

Narviks se scoală, iese în sala mare, se aşază la perete, lângă ceilalți mercenari.

Se aude difuzorul aparatului:

— Alo, aici Mr. Nicharchos. Vă rog cu domnul Dobrowsky.

— Da, aici Dobrowsky, poftiți.

— Întrucât cererea a fost calificată ca foarte delicată, centrala a dispus completarea datelor ei.

— Poftim.

— Spuneți-ne, pe scurt, ce s-a întâmplat până acum?

— Ce nevoie aveți de asta?

— Ca să se constate dacă ați avut parte de trăiri şi impresii suficiente.

— Nouă ni se pare că da.

— Asta se calculează prin computer. Fiți vă rog amabil, relatați pe scurt cele întâmplate.

— Perfect. Ieri după-amiază, Sorensen a atacat ca un nebun fortăreața, şase dintre noi şi-au pierdut viața. Am preluat eu comanda, am organizat o acțiune de partizani, m-

am predat – aparent, bineînțeles – cu forțele centrale, femeile i-au atras pe mercenari afară, partizanii i-au făcut inofensivi. Azi după-amiază am câştigat. Spuneți vă rog la Centrală că alte grupuri aşteaptă douăzeci şi patru de ore până să înceapă o acțiune. Fiți, vă rog, convinşi că am trăit toate impresiile pe care le-am vrut. Oamenii mei se plictisesc într-adevăr, nu-şi găsesc locul, într-un moment ca acesta este necesar să se sfârşească, dacă nu vreți să li se facă silă de tot.

— Înțeleg, domnule, dar durata timpului de joc este punctul cel mai solid al întreprinderii noastre. Nu putem scade din el, din păcate, nici un minut. Încercați o altă posibilitate.

— N-aş vrea să vă sperii, doamnă, dar mă tem că în caz că nu se va permite încetarea jocului, se vor ivi neplăceri în legătură cu informațiile pozitive răspândite despre Companie.

— Regret, dar nici măcar în acest caz nu putem modifica Regulamentul de bază.

— Uitați ce e, noi putem să ne şi culcăm, putem petrece dormind timpul care-a mai rămas. Problema e doar că nu toți pot dormi optsprezece ore în şir.

— Nu vreau să vă dau sugestii, domnule Dobrowsky, dar dacă vă plictisiți într-adevăr şi nu găsiți nimic în Regulament care să vă distreze, vă recomand să luați somnifere. În cutiile medicale din cabinele tehnice se află pregătite doze de diferite tării, puteți să vă programați somnul cu o precizie de minute.

— N-are nici un rost, doamnă.

— Ştiu.

— Atunci de ce sunteți atât de rigidă?

— Dumneavoastră doriți de la noi un lucru tot atât de ciudat ca şi cum cineva ar cere ca pe viitor săptămâna să aibă şase zile în loc de şapte. Recunoaşteți că e imposibil.

— Nu mai are rost să discut acum cu dumneavoastră, doar când ne vom întâlni personal.

— Perfect. La revedere şi, încă o dată, vă felicit pentru victorie, în numele meu şi al Companiei.

— Mulțumesc, doamnă, la revedere, pe mâine după-amiază. Unde e Soltersky? îl întreabă pe Van Delft.

— A ieşit.

Dobrowsky închide aparatul, iese în sală. În dosul uşii stă Steinbuch, îl ameninţă cu arma:

— Stai! Du-te la perete.

— Ai înnebunit? Ce vrei? întreabă iritat Dobrowsky.

— Du-te la perete, am zis!

Scoate arma de pe umărul lui Dobrowsky, o aruncă cât colo pe beton. Ceilalţi jucători stau deja la perete, dezarmaţi, păziţi de Soltersky, Bondy, Haecker, Huysmann şi Miss Meghallan.

Mercenarii îşi freacă cu satisfacţie mâinile încătuşate, privesc încrezători scena.

Soltersky se opreşte în spatele lui Dobrowsky:

— Aceasta este soarta defetiştilor. Ai noroc, nu-ţi fac nimic, ai avut o idee bună. O să dormi frumuşel până mâine după-amiază, o să-ţi facem ceea ce-ai vrut să ne faci tu nouă. Şi împreună cu tine or, să doarmă şi cei patrusprezece adepţi ai tăi, care au vrut încheierea războiului.

Dobrowsky îl priveşte peste umăr:

— De unde ştii care sunt cei patrusprezece?

— O să ghicesc.

— Ce vrei să faci?

— Ce a propus Miss Meghallan. Trebuie să te joci cu prizonierii, să afle cine suntem.

— Acum e rândul meu să spun: să nu ajungi, Soltersky în mâinile mele.

— De-acum, eventual mâine după-amiază. Steinbuch, du-te în cabina tehnică, adu cutia cu medicamente.

Steinbuch aduce cutia, o pune pe beton, lângă jucători. Soltersky se apleacă, ridică cutia, caută flaconul cu eticheta „Somnifer”, scoate din ea patrusprezece tablete, le pune în buzunar, începe să strige:

— Să iasă din rând cei ce au votat pentru încetarea războiului!

Nu clinteşte nimeni.

— Bun, atunci vă spun eu care au fost cei patrusprezece care au vrut să se eschiveze în mod laş. Dobrowsky, Lewin, Kirios, Van Delft, Mrs. Tabor, Hayan, Miss Bunin, Mrs.

Perlinger, Pekkinen, Miss Neudorf, Charnton, Serantoni, Schmidt şi Mrs. Hidkay. E cineva care nu-şi asumă responsabilitatea? Şi-o asumă toţi, deci? Atunci e-n regulă. Sunt prezenţi şi ceilalţi nouă, al căror nume nu l-am spus adineaori!

De lângă perete se apropie de paznicii înarmaţi Mrs. Litvak, miss Colin şi Steko. Îşi ridică de jos armele, trec în spatele jucătorilor.

Dobrowsky se întoarce:

— Eşti complet nebun, Soltersky.

— Ţine-ţi pliscul şi întoarce-te la perete, dacă nu vrei să-ţi ard un glonţ! urlă Soltersky.

Dobrowsky se întoarce, stă nemişcat cu faţa la perete.

Soltersky scoate din buzunar tabletele, le împarte pe rând jucătorilor:

— Ia-o şi înghite-o, îi spune întâi lui Dobrowsky, ameninţându-l cu mitraliera.

Dobrowsky ia somniferul, îl pune pe limbă, îl înghite, după el fac la fel şi ceilalţi treisprezece. Soltersky strigă în continuare:

— Ei, acum le-aţi primit, ieşiţi frumuşel din joc. O să vă trezim mâine după-amiază la 14, să puteţi sărbători clipa păcii. Haide, aşezaţi-vă, culcaţi-vă frumos!

— Măcar dă-ne câte-o pătură sub noi, zice Dobrowsky.

— Nu există pături!

— Sunt acolo în colţ, în genţi.

— Ţi-am mai spus că nu există pături.

— Ticălosule!

— Ţine-ţi gura, Dobrowsky, o păţeşti dacă nu taci. Nu vă dau pături, măcar aşa o să vă visaţi prizonieri de război.

Cei patrusprezece jucători se lasă, încet, pe beton. Îşi rotesc capetele, somnoroşi şi agitaţi, apoi adorm, zac nemişcaţi.

Soltersky şi Steinbuch se apropie de Narviks:

— Nădăjduiesc că ştiţi ce vă aşteaptă?

Narviks răspunde calm:

— Ştim.

— Vă meritaţi soarta.

— Nu vreau să vă stric cheful, dar să nu vă imaginați că voi scăpați.
— Ei nu mai spune! Ne şi ameninți?
— Prietenii noştri or să vă găsească şi la capătul lumii, or să vă sfărâme țestele.
— Nu ne temem de ei.
— O să vedeți. Nu trebuia să-l ucideți nici pe Murketos, a făcut-o în legitimă apărare.
Bondy începe să urle:
— Ticălosule, din cauza ta s-a întâmplat, tu eşti de vină!
— Eu anchetam doar!
— De aceea ai vrut să mă îneci în apă, nu?
— Nu am vrut. Vă avertizez încă o dată să încetați. Noi am luptat cavalereşte, cine a murit a murit, pe mine m-ați umilit prin femeia aceea, dar acum ajunge. Nu cred să mai trăiți două zile, dacă continuați. Dobrowsky a avut dreptate, toată lumea s-a săturat deja, partida a fost jucată, nu merită să întindeți coarda prea tare.
— Eşti drăgălaş, Narviks. Ce propui să facem, totuşi, până mâine după-amiază? întreabă cu ironie Soltersky.
— O să râzi, dar somnul e singura soluție. Suntem obosiți şi ne e foame, alimente nu mai avem. Luăm somniferul şi mâine după-amiază la două ne vor trezi servitorii.
— Nu se poate, trebuie să organizăm teatrul! strigă excitată Miss Meghallan.
— Ai dreptate, o să-l organizăm, zice Soltersky. Nădăjduiesc că n-ai nici o obiecție împotriva teatrului, Narviks?
Narviks nu răspunde.
— Facem teatru mut, zice Huysmann.
— Spune, Miss Meghallan, cum îl vrei? întreabă Steinbuch.
— După aceea dormim? întreabă Haecker.
— Ți-e somn? Culcă-te, aici, printre ăştia, zice Steinbuch arătând spre jucătorii culcați pe beton.
— Închipuie-ți, mi-e somn.
— De ce nu ne-ai spus, puteai să-ți iei tableta mai demult.
— Degeaba faci pe nebunul cu mine, nu mă poți jigni.

— Văd.
— Bine. S-o ascultăm pe Miss Meghallan, cum vede ea problema, zice Haecker.
Fata vorbeşte repede, sărind de la una la alta.
— De fapt, nici n-ar trebui să jucăm ce-ar fi făcut ei în locul nostru. Am o idee mai bună.
— Spune! o zoreşte Soltersky.
— Doi mercenari se aşază aici, în fața noastră, şi încep să vorbească. În dialog trebuie să se spună doar lucruri inteligibile iar între replici pauzele nu pot fi mai mari de trei secunde. O să măsurăm timpul şi dacă vreunul depăşeşte termenul sau spune ceva fără sens, îl împuşcăm. E bine?
— Grozav, zice Steinbuch.
— Cât ține jocul? întreabă Haecker.
— Cât vrem, răspunde fata.
— Cine să fie primii doi?
— Eu zic să fie ăsta cărunt şi Kreisbach.
Rother şi Kreisbach îi privesc înspăimântați pe jucătorii care-şi agită nepăsători armele.
— Veniți, aşezați-vă aici, pe bordura piscinei, dirijează Miss Meghallan.
Cei doi mercenari se ridică, se duc lângă fată, se aşază față în față. Steinbuch, Soltersky, Bondy, Haecker şi Huysmann se opresc în dreptul lor, cu țeava mitralierei înfiptă în spatele celor doi.
— Putem începe. Eu am să spun prima frază. Ați priceput regulile jocului? întreabă fata.
— Da, răspunde Kreisbach.
— Spun prima frază în locul dumitale, Kreisbach. Deci. Conserva asta de carne nu e prea gustoasă.
Steinbuch şi Soltersky îşi cercetează ceasurile. Rother răspunde repede:
— Bucătăreasa a presărat nisip în ea.
— De ce n-o dați afară? întreabă încet Kreisbach.
— Fiindcă e prietena neveste-mi.
— Cînd te-ai însurat?
— De circa patru săptămâni.
— Câți ani are bucătăreasa?

— Douăzeci şi trei.
— De unde a procurat nisipul?
— L-a adus din Suedia, cel din Sahara e dur, nu se poate întrebuința.
— Nisipul suedez e comestibil?
— Toate felurile de nisip sunt comestibile, atâta doar că nu îngraşă.
— Bucătăreasa îi dă nisip şi fiului ei?
— Nu, pe el îl iubeşte.
— Pe voi nu vă iubeşte?
— Ba da, dar nu sunt multe conserve.
— Adică le pune nisip ca să le mai înmulțească?
— Pesemne.
— Cum se face atunci că soția ta e totuşi grasă?
— Mănâncă alte mâncăruri, nu conserve.
— Ce fel de mâncăruri?
— Carne de vițel.
— Şi mai ce?
— Carne de porc.
— Şi mai ce?
— Carne de miel.
— Şi?
— Peşte.
— Şi?
— Raci.
— Încetați! E neregulamentar ce faceți! strigă Miss Meghallan.
— Nu s-a specificat cât de lungi trebuie să fie frazele, zice Kreisbach răguşit.
— Da, dar aşa e prea uşor!
— Tâmpenie, m-am săturat, zice Soltersky.
— Să-i spânzurăm, zice Steinbuch.
— Fii serios, nu se poate.
— De ce?
— Aşa, că nu se poate.
— Dar de ce? Am învins, ne răzbunăm pe ei, îi spânzurăm. Nu-i aşa, Bondy?
— Nu, nu trebuie.

— Dar adineaori erai şi tu de acord!

— Am obosit, mă plictiseşte. Dacă îi spânzur acum pe ăştia, Edwin al meu tot n-o să mai învie. Să ne culcăm, copii, să dormim.

— Eşti nebun, Bondy!

— Se poate, dar aş vrea să dorm.

— Păi să dormim, dacă toată lumea vrea să doarmă, sunt de acord, zice Soltersky.

— Să dormim, lua-v-ar dracu pe toți, zice şi Steinbuch.

Soltersky se apropie de mercenari râzând, căscând:

— Dar mai întâi mercenarii. Ei primesc o doză dublă. Poftim tabletele. Vino aici, Narviks, îți pun cătuşele.

Narviks se ridică, Soltersky îi pune cătuşele, îi dă două tablete, Narviks le înghite, se aşază pe beton, se culcă încet, adoarme. Şi ceilalți mercenari îşi înghit tabletele, se culcă, adorm.

Soltersky le dă pe rând tablete şi camarazilor săi, lui Haecker, Huysmann, Miss Meghallan, Steinbuch, apoi înghite şi el una. Se duc lângă grupul lui Dobrowsky, îi acoperă, se înfăşoară şi ei în pături, se culcă, adorm.

Pe malul bazinului cu apa aburindă dorm nemişcați douăzeci şi trei de jucători şi doisprezece mercenari.

7

ÎNCEP SĂ ŞUIERE SIRENELE, anunțând sfârşitul partidei.

Uşile laterale se deschid, în cadrul lor apar servitori în haine albe, aducând halate albe de baie, prosoape colorate, bureţi de baie. Alţii aduc tăvi cu băuturi şi răcoritoare.

Jucătorii se trezesc greu, se lasă, indispuşi şi obosiţi, pe mâinile noilor veniţi. Li se freacă trupurile, li se dau de băut răcoritoare şi alcooluri tari.

Mercenarii nu se trezesc, degeaba îi pălmuiesc peste faţă; se aduc brancarde, sunt luaţi pe sus.

Servitorii aşază pe marginea piscinei palmieri, şezlonguri.

Jucătorii, îmbrăcaţi în halate de baie, zac obosiţi în şezlonguri, unii sunt culcaţi pe masa de masaj, maseuri îndemânatici îi lovesc uşor, le relaxează muşchii.

Fete tinere aduc flori în vase mari de porţelan, pulverizează în aer parfum.

O femeie grăsulie, în rochie de balerină, conduce în sală patru foci, le dirijează cu un singur gest în apă, le aruncă o minge albă, focile încep să se joace cu ea.

Jucătorii zac pe jumătate leşinaţi, nu prea sunt atenţi la reprezentaţie.

Dobrowsky şi Soltersky şed unul lângă altul, în fotolii comode de răchită.

— A fost o manevră izbutită, nu? întreabă râzând Soltersky.

— M-am încrezut în tine, a fost o greşeală, răspunde Dobrowsky râzând.

— Uite, bietul Bondy are iar o criză de plâns. Ieri se ţinea destul de bine, a şi râs. O să i se facă imediat o injecţie. O aşteaptă pe nevastă-sa, au trimis deja după ea. Vor fi momente penibile.

— O să se liniştească.

— Sigur c-o să se liniştească. Cred că la anul o să vină aici cu nevasta.

— Se poate. Ia spune-mi, ce-aţi făcut după ce noi am adormit?

— Nimic. Am fost absolut idioţi, n-am putut inventa nimic ca lumea. Fata a încercat ceva, dar fără nici un rost. Ne-am culcat până la urmă şi noi şi-am dormit.

— Vezi ce nebun eşti, ai fi fost în stare să mă împuşti.

— Nu te supăra, dar te-ai purtat ciudat.

— De ce? Nici tu n-ai reuşit să inventezi nimic.

— Da, dar numai pentru că suntem pentru prima oară aici. Eu o să mai vin, e o şcoală bună, bărbătească, omul poate învăța multe aici. Poate durata e cam scurtă. Nu se poate născoci nimic într-un timp atât de scurt. Regulamentul nu e bun, altceva ar trebui, o să mă mai gândesc. Te asigur că la anul voi şti ce trebuie să fac. Tu vii, la anul?

— S-ar putea, încă nu ştiu.

— Ar trebui să fie adunați tipii cu rutină, să alcătuim o grupă forte.

— M-am gândit că şi în altă parte se poate organiza aşa ceva. Fără mercenari, numai cu două grupe. O să organizez eu, chiar pe moşia mea.

— Mă inviți şi pe mine?

— Bineînțeles. Dar de-acum te cunosc, nu te voi mai lăsa fără supraveghere.

— Sper că nu vrei să spui despre mine ce-a spus Narviks despre Kreisbach?

— Aşa ceva n-aş putea spune, am câştigat războiul cu tine. Dar trebuia, după victorie, să mă ocup puțin mai mult de persoana ta.

— Ai fost prea blând.

— Nici tu n-ai fost mai sălbatic, doar gura era de tine. Chestia aceea cu Bondy şi Murketos a fost de-ajuns, până peste cap. Nu înțeleg de ce s-a cramponat aşa Compania de respectarea timpului de joc.

— Era neobişnuit pentru ei. Cred că asta a fost prima dată când nu au câştigat mercenarii.

— S-o întrebăm pe directoare, zice Dobrowsky.

— Te-ai distrat bine, totuşi.

— N-a fost rău.

— Le voi recomanda şi prietenilor mei această distracție.

— Şi eu, dar ceea ce voi realiza pe domeniul meu va fi, oricum, mai interesant.

La intrare apare Mrs. Nicharchos. Într-o rochie sport, uşoară, porneşte zâmbind spre jucătorii care îi întind pahare,

le umplu, ea ciocneşte cu ei. Merge spre Dobrowsky. Bărbatul se ridică, ea îi întinde mâna, el i-o sărută.

— Îl salut pe învingător, spune zâmbind şi-l bate uşor pe umăr.

— De ce sunteți ironică cu mine?

— Nu sunt. Ştiți ce importantă e această victorie? Conduc afacerea asta de destulă vreme, dar încă nu s-a întâmplat să câştige clienții.

— Spuneți-mi, doamnă, câți mor de obicei?

— Din păcate, nu vă pot spune, e secret profesional, dar pot să vă asigur, cifrele dumneavoastră nu depăşesc media. Pentru mine e mult mai important să ştiu cum v-ați simțit?

— Minunat.

— Cînd am vorbit prin radio, mi-a făcut impresia că vă nemulțumeşte programul. Regulamentul.

— Nici vorbă de asta. V-am spus şi atunci, cazul nostru este cât se poate de special. Am câştigat prea repede. Nici eu n-aş fi crezut să obținem atât de rapid rezultate, pornind de la o idee destul de banală.

— Fără modestie, domnule Dobrowsky. Mi-a povestit Narviks cu ce strategie genială ați adus grupului dumneavoastră victoria. Trebuie să vă aduc mulțumiri speciale pentru modul uman în care i-ați tratat pe angajații noştri.

— În privința lui Murketos...

— Cunosc situația, Murketos s-a pripit. Evident, n-avem nici o obiecție împotriva măsurilor luate de dumneavoastră, ați procedat corect dând un exemplu.

— De fapt, nu mie trebuie să-mi mulțumiți, doamnă, pentru viața mercenarilor. Nu ştiu dacă vă cunoaşteți, vi-l prezint pe prietenul meu, Soltersky.

— Vă salut, domnule Soltersky. Dumneavoastră sunteți deci principalul umanitarist?

— Dobrowsky face pe modestul.

— Aşa ştiu, că după ce i-ați adormit pe Dobrowsky şi grupul său, au fost printre dumneavoastră şi persoane care voiau să-i nimicească pe mercenari.

— Sunteți atât de bine informată, doamnă.

— Narviks ne-a relatat totul.
— Înseamnă că ştiţi mai multe despre noi decât noi înşine.
— Glumiţi, domnule Soltersky. Ştim însă, într-adevăr, că domnul Dobrowsky şi dumneavoastră aţi câştigat războiul. Tocmai de aceea apelez la domniile voastre. Ne străduim necontenit să ameliorăm condiţiile de joc, să adaptăm Regulamentul intereselor clienţilor. Aş vrea să vă cer sfatul în acest sens. Sper că, după vânătoare, veţi mai petrece aici o zi, două şi ne vom putea întâlni. Sunt convinsă că ne veţi oferi idei foarte utile.
— Vom face tot ce ne stă în putinţă, doamnă, zice Dobrowsky politicos.
— Aş vrea să vă mai întreb, după părerea dumneavoastră, în ce stare se află domnul Bondy? Putem s-o chemăm aici pe soţia lui sau să mai aşteptăm?
— Chemaţi-o, sigur, e mai bine dacă se află lângă el. Aseară se simţea relativ bine, acum însă e năruit. E mai bine să vină.
— Înţeleg, mulţumesc, domnilor, nu vă mai deranjez. La revedere, pe mâine, la vânătoare.
— La revedere. Vă stăm la dispoziţie, doamnă, în orice problemă! zice Soltersky.
Femeia se ridică, porneşte spre jucători, care discută pe marginea piscinei.

8

ÎN POIANA LARGĂ, din pădure, sunt rânduite mese lungi, strălucitoare. În dreptul tufelor scunde de la marginea poienii, luminează mici movilițe de jar. Împrejurul lor, angajați în haine vânătoreşti prăjesc carne pe frigărui. Învârtesc deasupra focului bețele lungi, grăsimea picură din carnea rumenă.

Jucătorii stau în grupuri mici, discută, râd. Servitorii circulă printre ei, oferind pe tăvi băuturi şi răcoritoare.

Pe cărarea din dosul poienii, angajați îmbrăcați vânătoreşte mână o haită de copoi şi mai mulți cai. Între mese, o orchestră formată din patru oameni, cu alămuri, cântă în surdină vechi cântece vânătoreşti. Câțiva clienți, Huysmann, Steko, Steinbuch încalecă, pleacă în galop. Ceilalți se apropie de mese, se aşează.

Directoarea stă de vorbă, la marginea poienii, cu Miss Meghallan:

— E splendid aici, la dumneavoastră, spune fata.

— Mă bucur că vă place. Cum v-ați simțit?

— Foarte bine. Într-adevăr minunat.

— Aud că aveți idei excelente?

— Credeți că sunt bune?

— Bineînțeles. Dacă ne permiteți, vom trece acest „joc de-a dialogul” în Regulament.

— Sunt fericită.

Un angajat îmbrăcat vânătoreşte se apropie:

— Un domn doreşte să vă vorbească, doamnă.

— Condu-l aici, te rog.

Servitorul pleacă, reapare apoi, dintre copaci, cu un tânăr înalt, brunet. Acesta se înclină în fața femeii:

— Omagiile mele, doamnă. Poate vă mai amintiți de mine, ne-am întâlnit când ați fost pentru prima oară la Kortena.

Femeia răspunde mirată, puțin nervoasă:

— Nu-mi amintesc.
— Regret că vă deranjez. Fiţi amabilă, urmaţi-ne.
— Nu s-ar putea mai târziu? Am musafiri.
— Îmi pare rău, nu. Vă somez să mă urmaţi, n-aş vrea să recurg la forţă.

Femeia face un gest de scuză către Miss Meghallan, porneşte alături de tânăr prin pădure. Ajung printre copaci, înaintează tăcuţi. Nu departe de poiană se aliniază poliţişti de asalt în haine negre, cu căşti de oţel, apoi încercuiesc poiana.

Femeia se opreşte uimită, se întoarce. În spate, mercenarii stau încătuşaţi într-un cerc strâns de poliţişti. Bărbatul îi spune:

— Sunt procurorul statului.

Cheamă cu un gest pe un tânăr poliţist în civil:

— Citeşte, fii amabil, hotărârea judecătorului de instrucţie.

Poliţistul scoate din buzunar, o hârtie, începe să citească, întorcându-se către femeie:

> *De la Oficiul Judecătoriei de circumscripţie. Pentru bănuieli întemeiate de repetate acţiuni penale ce periclitează ordinea publică, siguranţa şi pacea societăţii, dispun arestarea preventivă a conducătorilor, colaboratorilor şi angajaţilor firmei ce funcţionează şi este înregistrată sub numele de Societatea de reconstituire şi valorificare a fortăreţelor părăsite.*

Femeia stă câteva clipe nemişcată, apoi se întoarce spre procuror:

— Pretind să fie de faţă avocatul meu, precum şi jurisconsultul Companiei. Cred că am acest drept.
— Desigur. Îi vom anunţa.
— Aş vrea să le vorbesc eu însămi.
— Oricum, să intrăm acum în fortăreaţă.
— Permiteţi-mi măcar să-mi anunţ oaspeţii.
— Am dat deja ordin, după vânătoare vor veni şi ei.
— Vreţi să-i arestaţi şi pe ei?
— Nu, le voi comunica să plece acasă cât mai curând.

— În ordine. Putem pleca. Are cunoştinţă despre această acţiune şi consilierul principal Ruferios?

— Au cunoştinţă despre ea toţi cei competenţi, doamnă.

— Nu înţeleg.

— Cu toate că e foarte limpede. Mergem?

— Da.

Apare o camionetă a poliţiei. Procurorul, politicos, lasă femeia să urce prima.

9

FEMEIA STĂ lângă procuror, la fereastra din direcţia fortăreţei. În mijlocul curţii înconjurate de pereţi de beton, lângă o grămadă de arme, şed mercenarii, cu cătuşe la mâini.

Prin uşa blindată larg deschisă, ce dă în sala piscinei, se pot vedea clienţii, plimbându-se tulburaţi, nesiguri. Îşi face apariţia un poliţist civil, le spune cu voce tare:

— Împotriva dumneavoastră nu se deschide acţiune, puteţi merge acasă, veţi fi interogaţi ca martori, mai târziu. Vă rog, daţi ofiţerului de serviciu datele şi adresele dumneavoastră.

Femeia spune încet:

— De fapt, cred că dumneavoastră aţi procedat ilegal. N-aveţi dreptul să puneţi cătuşe angajaţilor noştri, n-au opus nici o rezistenţă. N-aveţi acest drept.

Procurorul răspunde serios:

— Aveți dreptate, doamnă. Asta a fost într-adevăr inutil. Nu s-a întâmplat din ordinul meu.

Femeia zâmbeşte cu indulgență, procurorul cheamă un ofițer de pe coridor:

— Dă, te rog, dispoziții să li se scoată cătuşele.

— Vă rog, doar pentru siguranță...

— Foarte bine, dar n-au opus rezistență.

— Am înțeles, răspunde ofițerul, salută, iese. Reapare în curte, ordonă polițiştilor să scoată cătuşele mercenarilor.

— E stricat telefonul, zice cu ironie femeia.

— Da, cineva a tăiat cablurile.

— Nu-mi pot anunța avocatul.

— Îl vom anunța, răspunde procurorul.

— Mulțumesc. Veniți, să mergem în curte.

Ajung jos, în sala piscinei. Clienții, în grupuri mici, se plimbă speriați pe mal.

Bondy aleargă spre ei:

— Vă rog, eu aş vrea personal să fac un denunț împotriva Companiei. Unul din angajații lor mi-a împuşcat băiatul.

— Mai târziu, domnule, răspunde procurorul.

— N-avea nici un motiv s-o facă, copilul încerca să mă apere pe mine, strigă Bondy hohotind.

Mrs. Hidkay îl ia de umăr, întorcându-l spre ea:

— Nu te supăra, dar venind încoace ştiai că se poate întâmpla şi aşa ceva. Ați semnat amândoi declarația, cunoscând Regulamentul. Nouă tuturor ne este milă de dumneata, te compătimim, dar nu consider cinstit ceea ce faci. Ştiam ce risc ne asumăm. Aceasta nu este doar părerea mea, toți camarazii gândesc la fel.

Bondy fuge, hohotind.

Nicharchos se opreşte în fața procurorului:

— Presupun că dumneavoastră înțelegeți cu greu ce s-a petrecut aici.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— N-are importanță. Apuc uneori să citesc nişte cărți pe care vi le recomand să le citiți şi dumneavoastră; pentru că profesiunea dumneavoastră este, într-adevăr, agresiunea.

— De ce presupuneți despre mine că nu cunosc literatura de specialitate?

— Dumneata eşti de partea agresiunii?

— Eu sunt funcționar, iar societatea tinde mereu spre omogenizare. Dacă se poate, cu prețul a câtor mai puține violențe.

— Şi dumneavoastră sunteți de acord?

— N-am spus asta.

— Ce acuzație aduceți Companiei?

— Nu e o acuzație personală, execut ordinul de arestare al judecătorului de instrucție.

— Veniți, să mergem înapoi, zice femeia şi porneşte spre clădire. Procurorul o urmează.

Ajunşi în cameră, femeia îi toarnă whisky:

— Dumneata eşti băiat deştept. Eşti dispus să intri într-un mic joc?

— Nu înțeleg.

— Într-un joc interesant, ai să vezi.

— Dacă nu încalcă legea.

— Promit!

— Bine, zice procurorul. Se duc la fereastra ce dă în curte, femeia îl caută cu privirea pe Narviks:

— Dispuneți să fie trimis aici angajatul acela înalt, blond, de lângă copac.

Procurorul îi spune polițistului de sub fereastră, arătând spre Narviks:

— Trimite-l aici pe tânărul acela.

Narviks intră, salută. Femeia se apropie de el, îi şopteşte ceva. Narviks se întoarce, iese în curte.

Prudenți, mercenarii se împrăştie prin curte, se furişează în spatele polițiştilor, îi dezarmează, cu figuri rapide de judo. Îi silesc, cu armele capturate de la ei, să se retragă la perete, cu mâinile sus.

Femeia zâmbeşte:

— Vedeți, aceştia sunt profesionişti. Noi putem aduna din toată lumea ce e mai bun, plătim. Vă rog mult, stați şi dumneavoastră la perete şi ridicați mâinile.

— Dumneata glumeşti, eu reprezint statul grec.

— Nu glumesc. Reprezentați un guvern grec care azi porneşte acțiune împotriva mea. Dar sunteți sigur că mâine acelaşi guvern grec nu va reprezenta principiile mele?

Procurorul tace.

— Ei, vedeți, nu sunteți sigur. Bine, atunci nu stați la perete, nu ridicați mâinile, aşezați-vă aici, după paravanul acesta.

Arată spre un paravan din colțul camerei. Procurorul se duce în spatele lui, se aşază. Doi mercenari înarmați aduc în cameră trei ofițeri, îi aşază pe scaunele din fața mesei. Femeia se aşază la masă, mercenarii se opresc în spatele ofițerilor.

Ofițerii sunt indignați:

— Protestăm, dumneavoastră comiteți o agresiune împotriva autorităților!

Femeia răspunde zâmbind:

— Asta era adevărat cât timp erați dumneavoastră la putere. Dar acum suntem noi, dumneavoastră vă aflați în fața tribunalului, veți răspunde de faptele comise.

— Noi n-am comis nimic, vă rog, zice ofițerul cărunt, din stânga.

— Taci! Ridică-te în picioare! Numele, numele mamei, locul şi data naşterii! Nu spune, mai bine dă-mi actul de identitate.

Ofițerul se scoală, îi întinde actele.

— De câți ani eşti în serviciu? Exact!

— De treizeci şi doi de ani şi trei luni.

— Cât câştigi?

— Douăsprezece mii.

— Îți poți întreține familia?

— Da.

— În război ai fost?

— Încă nu.

— În timpul nemților ce făceai?

— Am fost polițist.

— Dacă primeşti ordin de înrolare te prezinți?

— Ordinul trebuie executat, vă rog. Nu-mi pot expune familia primejdiei. Dacă nu mă înrolez, sunt dat dezertor, mă execută.

— Stai jos!

Ofiţerul cărunt se aşează. Femeia se adresează celui din mijloc:

— După părerea dumitale, de ce există război?

— Nu înţeleg întrebarea.

— Totuşi, de ce?

— Poate că e ca şi cu accidentele rutiere: unde e circulaţie sunt şi accidente. Unde sunt oameni sunt şi contradicţii.

— Şi ele nu pot fi rezolvate decât prin război?

— În ultimă instanţă, da.

— Deci războiul e necesar?

— Nu m-am gândit până acum, dar s-ar putea să fie.

Femeia îl priveşte pe cel din dreapta:

— Dumneata condamni războiul?

— Da' de unde, vă rog! Eu nu sunt pacifist.

— Dar dumneata? îl întreabă pe cel din mijloc.

— Nici eu nu sunt pacifist. M-ar da afară din serviciu dacă aş fi.

— Atunci de ce aţi vrut să mă arestaţi?

— Fiindcă am primit ordin.

— Dar dacă primeşti un ordin contrar, îl execuţi şi pe acela?

— Da.

Femeia se ridică:

— Am încheiat, duceţi-i, le spune celor doi mercenari.

Mercenarii îi scot din încăpere.

Procurorul iese de după paravan:

— N-a fost o surpriză pentru mine. Am crezut că-mi arătaţi ceva mai interesant. De altfel, noi nu despre război discutam.

— Dar despre ce?

— Despre războiul jucat în timp de pace.

— Ştiţi care este esenţa acestui joc?

— Banii. Mulţi bani.

— Nu înţelegeţi.

— Explicaţi-mi, poate atunci voi înţelege.

— Dumneavoastră credeți că noi mizăm pe instinctul agresivității.

— Cred că acest lucru este absolut evident.

— Vă înşelați, jocul acesta este un mijloc al eliberării sociale, este exact contrariul spiritului marțial, al războiului. Aici vin voluntari, încheie un contract de patruzeci şi opt de ore, se întâmplă cu ei tot ce s-ar întâmpla într-un război. Esența jocului e eliberarea şi redistribuirea tensiunilor nediferențiate. Jocul meu corectează climatul moral, împrăştie plictisul...

— Şi credeți că puteți face ceva împotriva sistemului militar, a războiului?

— Exact.

— Naivitate. Nu vreau să vă contrazic, dar permiteți-mi să vă calific apărarea drept ridicolă. Susțineți că puteți crea, prin acțiuni particulare, funcțiunile înlocuitoare ale războiului?

— Tocmai asta susțin.

— Ştiți cât se cheltuieşte anual în lume pentru scopuri militare?

— Două sute de miliarde.

— Şi ştiți care este rațiunea economico-politică a acestei uriaşe risipe?

— Credeți-mă, citesc şi eu. Stabilizează dezvoltarea economică, funcționează ca un catalizator, stă în afara cererii şi ofertei.

— Ați început o acțiune fără speranță, nu există funcții înlocuitoare...

— Sunt convinsă că extinderea sistemului nostru de joc, o oarecare democratizare a lui ar slăbi, eventual ar şi desființa mobilurile cele mai importante ale războiului, aş zice că ar crea corespondentul lui moral. Gândiți-vă, cine are chef, vine voluntar, nesilit de nimeni, stă două zile, repetă când vrea...

— Pentru cincisprezece mii de dolari.

— De asta am spus că se impune o oarecare democratizare. Trebuie reduse cheltuielile, caz în care pot fi reduse şi tarifele.

— Dumneavoastră luați în considerare doar factorii psihologici. Adineaori am vorbit deja despre funcția economică. Dar există alta, mult mai importantă: cea politică. Ființarea ca *națiune* necesită o atitudine anume, o relație față de celelalte *națiuni;* această atitudine şi acest sistem de relații constituie politica externă. Dar politica externă a unei *națiuni* nu are nici un conținut dacă nu dispune de acele mijloace cu ajutorul cărora se poate impune față de celelalte *națiuni.* Iar asta o poate face numai dacă, pentru atingerea acestui scop, poate amenința cu folosirea unei puternice organizații militare, nu?

— Văd că ați învățat lecția.

— Permiteți-mi să continui şi să vă spun de ce e atât de primejdios ceea ce faceți.

— Spuneți-mi, sunt foarte curioasă să aflu.

— Numeroase exemple din istorie ne arată că sistemul care, în urma unor acțiuni ce reprezintă diferite interese particulare, nu poate susține ideea pericolului războiului, organizarea sa militară strictă, se descompune. Concepția dumneavoastră poate duce la o totală dezintegrare socială. Războiul poate fi înlăturat nu prin descompunerea ci, dimpotrivă, tocmai prin demonstrația de forță.

— Eu nu vreau să descompun. Am înregistrat toate familiile bogate ale lumii. În ultimă instanță, aceste familii dirijează politica mare. Dacă reuşim să stârpim agresivitatea din această pătură conducătoare...

— Idealism naiv. Ce s-ar întâmpla atunci cu lumea a treia, cu celelalte potențiale elemente de revoltă? Nu armata este cea mai adecvată instituție de control şi represalii?

— Nu *poliția* ați vrut să spuneți?

— Poliția este armata organizată împotriva duşmanului intern.

— Jocul meu...

— Jocul dumneavoastră e de dezintegrare, slăbeşte forțele de coeziune ale societății, e bolnăvicios, periculos, vinovat.

— Nu mă pot contrazice cu dumneavoastră.

— Nici nu e necesar, doamnă. Sarcina mea nu e să dezbat cu dumneavoastră chestiuni filozofice, ci să execut ordinul judecătorului de instrucție şi să vă conduc la Kortena.

— Deocamdată armele sunt în mâinile noastre.

— Ştiți prea bine, în douăzeci şi patru de ore aparatul nostru represiv vă rade de pe fața pământului.

— Împreună cu dumneavoastră.

— Vă somez, ordonați mercenarilor să predea polițiştilor armele capturate.

— Desigur. Ne-am jucat doar.

— Luați măsurile necesare, doamnă.

Femeia zâmbeşte:

— Dumneavoastră sunteți omul meu. Şi până acum am fost calmă, dar acum m-ați convins definitiv că n-avem de ce ne teme. De altfel, Compania va pune să defileze la proces excelenți martori şi specialişti, cu ajutorul cărora vom câştiga precis. Veniți, să mergem în curte, voi da dispozițiile necesare. Sper, totuşi, că nu sunteți supărat pe mine.

Procurorul zâmbeşte:

— Îmi fac doar datoria.

Ies în curte, se amestecă printre clienți şi mercenari. Femeia îl cheamă pe Narviks:

— Băieți, înapoiați armele polițiştilor!

Mercenarii înapoiază armele polițiştilor, îşi dau mâna, schimbă zâmbind câteva cuvinte.

Femeia se adresează clienților:

— Doamnelor şi domnilor, vă cer scuze pentru acest mic incident, dar sper că pe viitor nu se vor mai întâmpla asemenea cazuri şi vă veți putea distra în linişte, plăcut, în cadrul unităților Companiei. Vă rog, în caz că veți fi citați, să aveți amabilitatea de a apare, întrucât avem nevoie de fiecare mărturie adevărată.

Clienții se îndreaptă grăbiți spre maşinile lor.

În curte îşi fac apariția maşini mari, militare, mercenarii se urcă în ele râzând, se aşază pe băncile lungi, alături de polițişti.

Maşinile pornesc.

Femeia se aşază lângă procuror, în camioneta poliției. Pornesc şi ei.

10

CAMIONETA ÎN CARE se află procurorul şi femeia ajunge din urmă convoiul militar. La radio se transmite muzică *beat,* cu ritm frenetic. Muzica se întrerupe brusc, se aude o voce de bărbat:

— Alo, aici Şoimul, aici Şoimul, cheamă Porumbelul.

Polițistul de lângă şofer manevrează aparatul, răsuceşte un buton, răspunde:

— Aici Porumbelul, aici Porumbelul, sunt pe recepție.

— Opriți-vă la kilometrul 32. Întreaga coloană să se oprească la kilometrul 32. Am terminat.

— Am recepționat mesajul. Am înțeles. Terminat.

Se aude din nou muzica, care se întrerupe iar.

— Aici Şoimul, aici Şoimul către Porumbel. Mai aveți trei sute de metri până la kilometrul 32. Am terminat, spune vocea de mai înainte.

— Am înțeles. Terminat.

Din nou se aude muzica. Capul coloanei a ajuns la kilometrul 32. Lângă şi pe drum sunt înşiruite vehicule militare, pe şenile. Maşinile mari se opresc, doar camioneta înaintează încet. La răscruce stă o maşină amfibie de culoarea terenului. Din ea sare un maior tânăr, cu trăsături energice, vine spre procuror:

— Te salut!

Camioneta se opreşte.

— Te salut. Ce înseamnă asta, te rog? întreabă procurorul.

— E dispoziția specială a ministerului de război ca noi să-i conducem mai departe. Poftim, aici e telexul.

Îi arată o bandă de hârtie lungă, bleu.

— Şi ce să fac acum? întreabă speriat procurorul.

— Ordinul e ca poliția să se retragă la cazarmă, iar pe tine, procuratura generală te roagă să raportezi chiar astăzi ce ai rezolvat.

Procurorul şi femeia coboară din camionetă.

— Nu aprob aceste dispoziții contradictorii, amestecul atât de mare al armatei în chestiuni civile.

— Prietene, asta-i viața. Şi, de altfel, servim într-o singură casă.

Maiorul îşi priveşte ceasul, ca omul presat de timp:

— Cred că puteți porni, spune sec.

— Vi-l prezint pe domnul maior. Dumnealui e comandantul militar al sectorului, spune procurorul către femeie.

Maiorul îi strânge mâna, se înclină:

— Maior Macros, încântat. Te rog, puteți porni.

Procurorul urcă tăcut în camionetă, porneşte îndărăt, spre maşinile cele mari. Soldați în salopete de culoarea terenului, cu căşti de oțel, îi coboară pe mercenari din maşini, îi împresoară, îi mână spre păduri.

Camioanele şi jeep-ul procurorului pornesc spre oraş. Maiorul priveşte scena, atinge brațul femeii:

— Am putea porni şi noi, încetişor.

— De ce? Unde mă duceți?

— Din păcate, doamnă, trebuie să vă mărturisesc că mai aveți doar zece minute.

— Nu înțeleg.

— De trăit. Mai aveți zece minute.

— Vreți să mă ucideți?

— Se poate spune şi aşa. Ordinul spune că nu puteți trece vii hotarul oraşului.

— Dar pentru ce?

— Niciodată nu se obişnuieşte să se argumenteze ordinul, pot să va spun totuşi părerea mea personală. Ceea ce ați făcut este, în esență, o idee nouă. Adâncă, filozofică, poate nici dumneavoastră nu ştiați cât e de profundă...

— Compania mă va apăra.

— Glumiți! Compania a renunțat demult la dumneavoastră. Ieri, ministerul de război a răscumpărat fortăreața.

— Nu înțeleg ce vor. Vor să continue altfel? Putem s-o facem şi altfel. Dacă nu vor s-o facă prin Companie, pot eu personal să organizez totul. Să spună doar ce vor.

— Eu execut doar un ordin, însă părerea şi experiența mea personală mă îndreptățesc să cred că cine face un anume lucru timp mai îndelungat, se anchilozează. Pentru sarcini noi, pentru transformări de esență trebuiesc oameni noi.

— Nu-i adevărat. Eu ştiu tot. Puteți să întrebați, eu pot organiza orice. Nu veți fi în câştig dacă mă ucideți. M-ați putea folosi. La orice. Ştiu să fac orice. Să spună ei ce vor şi eu fac.

— Înțeleg. În ce relații vă aflați cu mercenarii? Vă iubesc?

— Mă adoră.

— Câți sunt?

— Patruzeci şi patru.

— Pentru cât timp ați făcut contract cu ei?

— Pentru doi ani.

— Ce salariu anual au?

— În total?

— Da.

— Un milion şi jumătate.

— Înțeleg. Credeți că ar fi dispuşi să intre în slujba statului grec?

— Am să-i conving.

— Ar fi repartizați în efectivul secției a şaptea, specială, a ministerului de război.

— Spuneți-mi ce vor? Ce vor de la mine? Fac orice. Spuneți-mi ce să fac?

— Cred că am să pot rezolva. Ministerul va prelua fortăreața şi vrea să instruiască aici o unitate specială de

luptă contra comuniştilor, a partizanilor. „Şepcile verzi” greceşti. Ne-am gândit să vă preluăm, pe dumneavoastră şi pe mercenari în efectivul armatei, pe dumneavoastră cu grad de colonel, ca organizatoare, iar mercenarii cu grad de locotenenți majori, cu salarii speciale, ca instructori. Puteți s-o faceți?

— O fac.

— În privința mercenarilor, pot să mă bizui pe dumneavoastră?

— Mă aveți în mână.

— Adevărat. Mulțumesc, atât am vrut.

— De ce ați făcut cu mine jocul acesta?

— Era necesar. Credeam că sunteți pe post de profet antimilitarist. Trebuia să vă verificăm flexibilitatea.

— Înțeleg. A fost un test destul de dur.

— Dacă nu mă înşel, nici dumneavoastră n-ați aplicat altele mai blânde.

— Poate.

— De altfel, eu voi fi comandantul taberei de instrucție.

— Dar procurorul?

— Dacă vreunul din mercenari ezită, i-l predăm. Aici crima este destul de aspru pedepsită.

— Lăsați mercenarii în seama mea.

— E-n regulă. Să ne întoarcem deci acum la fortăreață, să ne orientăm, să vorbim cu mercenarii. Cred că sunteți de acord.

— Da.

— Cu atât mai mult cu cât veți fi unul din locțiitorii mei.

— Mulțumesc, domnule maior.

— Nu-mi mulțumiți, vă consider o organizatoare excelentă, avem nevoie de dumneavoastră. Cum se numeşte comandantul mercenarilor?

— Maior Narviks.

— Narviks. E norvegian?

— Începând de astăzi, grec.

— Înțeleg. Putem pleca, doamnă.

Sfârşit